

Em Như Nắng Mai Rực Rỡ

Contents

Em Như Nắng Mai Rực Rỡ	1
1. Chap 1: Người Xưa Chôn Cũ	1
2. Chap 2: Jun À, Em Nhớ Jun Nhiều Lắm	4
3. Chap 3: Thời Gian Trôi, Mọi Thứ Đổi Thay	8
4. Chap 4: Mười Chín Ngàn Hai Trăm Bảy Tư Bước	11
5. Chap 5: Jun Thương Ai Hơn?	14
6. Chap 6: Tình Yêu Thật Vĩ Đại	18
7. Chap 7: Hiểu Đúng Là Như Thế Nào?	21
8. Chap 8: Em Phải Làm Sao Đây?	25
9. Chap 9: Jun Hiểu Em Đến Thế Ừ?	30
10. Chap 10: Là Những Gì Anh Muốn Nghe	34
11. Chap 11: Đẹp Nhưng Mà Les	38
12. Chap 12: Sống Thật Với Chính Mình	43
13. Chap 13: Món Trứng Luộc Thần Thánh	46
14. Chap 14: Không Thể Buông Bỏ	49
15. Chap 15: Hạnh Phúc Mong Manh	52
16. Chap 16: Lời Kể Lại Của Eddi	56

Em Như Nắng Mai Rực Rỡ

Giới thiệu

Chả có gì giới thiệu cả, tuy là dự án chính tiếp theo Em Là Nhà của mình nhưng vẫn là một câu chuyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-nhu-nang-mai-ruc-ro>

1. Chap 1: Người Xưa Chôn Cũ

Một ngày mùa thu lá rơi vàng ruộm cả góc phố,

Là ngày cô về nước.

Cũng là ngày anh tổ chức liveshow kỉ niệm ba năm hoạt động nghệ thuật.

Cô mua chiếc vé đắt nhất, ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Sân vận động rộng lớn như vậy, thiết nghĩ, anh cũng chẳng nhận ra.

Trước giờ biểu diễn, họ bán áo phong in hình anh, cô vội mua một cái rồi mặc vào, hoà mình cùng hàng ngàn khán giả.

Cô chưa từng nghĩ mình có thể hét to tới vậy, cô cùng fan hâm mộ, kêu tên anh đầy phấn khích.

Bao nhiêu đêm muốn gọi anh, mà xa tới nửa vòng trái đất.

Giờ đây, anh ở ngay trước mặt rồi, có thể thoải mái mà hò, mà reo.

Nhìn anh nhảy, lồng ngực cô đập thốn thốn.

Nghe anh hát, thấy xao xuyến lạ kì.

Câu từ ấy, da diết quá, ngỡ như anh dành cho riêng cô vậy.

Cô biết, cô đang ảo tưởng rồi. Nhưng kệ đi, ảo tưởng một chút, có mất mát gì đâu?

Kết thúc năm bài biểu diễn là nghỉ giải lao giữa giờ, khán giả được xem một tiết mục hài. Cô khi ấy nhận được tin nhắn, họ báo, anh đang phải thở ôxy.

Người cô khê run rẩy, lòng dấy lên nỗi chua xót mơ hồ.

Không sao.

Không sao đâu mà.

Nhớ năm ấy, cô cho mười tên đầu gấu dẫn anh đến thừa sống thiếu chết, anh cũng đâu chịu khuất phục?

Anh của cô, phong độ lắm.

Quả thực là phong độ, hai mươi phút sau, anh đã trở lại sân khấu, nhiệt huyết như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cô mừng tới chảy nước mắt.

...

Một ngày cuối tháng chín, anh có buổi off fan.

Anh đang làm đại diện của một hãng mỹ phẩm lớn, nghe nói hề ai mua phấn son của hãng đó, một món hàng sẽ nhận được một phiếu. Tích đủ trên một trăm phiếu thì được tham dự.

Cô, từ xưa tới nay, chưa từng dùng mỹ phẩm trong nước.

Vậy mà hôm đó thế nào lại cho người càn quét hết các siêu thị cửa hàng, trong chốc lát, nhanh chóng thu thập hai ngàn phiếu.

Hiển nhiên, được mời ngồi ở hàng ghế danh dự.

Nhưng mà off này không như liveshow, số người xem chừng hơi ít ỏi. Để tránh nổi bật, cô đành chui xuống hàng ghế thứ ba.

Khán giả thắc mắc, mẫu bạn gái tương lai của anh là như nào? Chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng? Có cần nấu ăn ngon, hát hay hoặc quy chuẩn đặc biệt trong tính cách không?

Anh nửa đùa nửa thật, chỉ cần không bao giờ rời bỏ tôi.

Cả khán phòng cười vang, dễ quá, chỉ có cô, trái tim, nơi ấy khê nhói.

MC hỏi, quan hệ của anh và siêu mẫu Huỳnh Vũ Ngọc Huyền?

Trước giờ anh chưa từng trả lời phỏng vấn về các vấn đề tình cảm, chẳng hiểu sao lúc đó, lại bằng quơ đáp, Ngọc Huyền là người phụ nữ tuyệt vời.

Tin ấy, ngay sáng hôm sau thành tin hot, báo nào cũng đưa lên trang nhất. Fanpage của nữ siêu mẫu vì thế mà tăng like ầm ầm, antifan tất nhiên cũng tăng tỷ lệ thuận.

Cô đọc hết, từng bài viết, từng comment của độc giả, những gì liên quan tới anh, cô dường như bị dính vào như một kẻ mất lí trí.

Buổi biểu diễn nào có anh, cô đều phải mua vé VIP.

Ước vọng của cô, chỉ đơn giản là, muốn nhìn thấy anh, nhiều nhất có thể.

Vậy mà cơ hội hiếm hoi ấy, cũng vượt mất.

Đầu tháng chạp, anh tuyên bố nghỉ ca hát một thời gian, tập trung cho dự án phim điện ảnh mới.

Sang tháng giêng, bộ phim của anh bắt đầu bấm máy.

Băng đi một quãng thời gian, không được gặp anh, lòng cô cồn cào khó tả. Nếu là xưa kia, có lẽ chẳng khổ tới vậy.

Nếu là xưa kia,

Xưa kia...

Một ngày giữa tháng hai, báo mạng đưa tin anh bị sốt xuất huyết trong quá trình quay tại bản Mộc Lan. FC của anh làm rần rần, nhưng vì khu vực quay được bảo vệ nghiêm ngặt, hiện tại thông tin anh nằm ở viện nào cũng được giấu kín, fan chỉ có thể ngày ngày cầu nguyện.

Cô trần trọc, cô suy đoán, cũng có thể chỉ là chiêu trò PR cho phim.

Nhưng lòng lại sốt sắng khôn nguôi.

Cả một ngày liền, cô mất ăn mất ngủ.

Đã từng có lúc, cô căm ghét cái thân phận tiểu thư của mình. Hôm nay, lại là lần đầu tiên cô thấy may mắn.

Chỉ cần một cuộc gọi, lập tức xác định được nơi anh ở.

Đúng như anh trai cô hay nói, một số việc, nếu không giải quyết được bằng tiền thì sẽ giải quyết được bằng rất rất nhiều tiền.

Cô một mình lái xe trong đêm, cả quãng đường đi, nước mắt vô thức chảy không ngừng.

Anh nằm đó, xanh xao gầy guộc, xơ xác đến đau lòng.

Là một bộ phim hành động, chân tay người ấy có vài vết thương nhỏ.

Từng bước, từng bước cô tiến tới, bàn tay không tự chủ được mà mân mê khuôn mặt kia, lưu luyến không buông.

Anh đột nhiên mở mắt, cô thấy mình thất lễ, liền vội vàng rút lại.

Anh nhìn cô, đơn giản là chỉ nhìn.

Loại cảm giác này, cô không sao chịu nổi, đành lên tiếng.

–“Đỡ hơn chưa anh?”

Người ấy vẫn yên lặng, lòng cô quặn thắt chua xót.

–“Hận em?”

–“Có gì đáng hận?”

Cô mím chặt môi, cố sao cho mình thật mạnh mẽ, cố sao cho không rơi lệ trước mặt ai đó. Anh tiếp tục cười khẩy.

-“Có thể tìm ra nơi này, xem ra tiểu thư vẫn quyền lực như vậy.”

Cô lặng người, khoé mắt rưng rưng mờ mịt, khó khăn lắm mới lên tiếng được.

-“Còn ghét em lắm à?”

-“Tôi không có nhiều thời gian rảnh đến thế.”

-“Liệu có thể làm bạn không?”

Lời ấy thốt ra, nghẹn ngào thổn thức. Không hận, không ghét, vậy hi vọng có thể quay lại làm bạn, cô không tham vọng, chỉ muốn tồn tại một góc nhỏ trong cuộc sống của anh, có thể thỉnh thoảng đường đường chính chính quan tâm hỏi han anh.

Ước muốn đâu có lớn lao?

Cớ sao chọc anh phát điên?

-“Hoàng Ái Linh, CỨT, dứt ngay cho tôi!”

2. Chap 2: Jun À, Em Nhớ Jun Nhiều Lắm

Anh giận rồi.

Vậy mà còn nói không ghét, không hận?

Người ta bảo, thời gian là liều thuốc chữa thương tốt nhất. Vì đâu, ba năm qua, ai đó vẫn chưa hề nguôi ngoai?

Chẳng dám ngẩng lên nhìn anh, cô cúi gằm, vội vã ra ngoài. Ra tới chỗ để xe, bắt giắc thở dài, lưỡng lự hồi lâu mới quay lại ngập ngừng.

-“Jun, có thấy điện thoại của em không?”

Không gian tĩnh mịch quá, thậm chí cô còn nghe được nhịp thở đều đều của anh.

-“Hình như xe em bị nổ lốp.”

Lấy hết sức can đảm, Linh tiến lại gần.

-“Điện thoại cũng không biết rơi ở đâu, cho em mượn máy anh được không? Em gọi cho quản gia...”

-“Jun...”

Có vẻ anh đã ngủ, cô cẩn thận kéo lại chiếc chăn mỏng, vụng trộm nắm tay Jun một cái rồi nhẹ nhàng quay đi.

-“Y tá họ cũng phải nghỉ chứ không như người giúp việc nhà tiểu thư.”

Cô giật mình ngoảnh lại.

Sao anh biết cô sẽ đi tìm y tá nhờ gọi điện?

Kể cũng kì, có đôi lúc, ai đó còn hiểu cô hơn chính bản thân mình.

Hoàng Ái Linh nhìn ra bên ngoài, ánh trăng sáng vằng vặc, nhưng quả thật lúc này là hai giờ sáng. Đứng như trời chồng một hồi, cái bụng ương bướng tự nhiên réo, hại cô xấu hổ đỏ bừng.

-“Ở đây chỉ có mì tôm thôi, trong ngăn kéo thứ hai.”

Muốn giữ hình tượng, mà khổ nỗi đói quá. Cả ngày hôm nay nào đã ăn được gì?

-“Đừng nói đại tiểu thư vẫn chưa biết cách nấu mì tôm nhé?”

Tiểu thư.

Đại tiểu thư.

Cô ghét cái biệt danh ấy, ghét người ta gọi cô như thế! Trước kia, chỉ khi nào cãi nhau anh mới mang ra chọc cô thôi, vậy mà bây giờ, hình như đây là câu cửa miệng của anh thì phải?

Thấy Jun hơi nhòa người, Linh cuống quýt ngăn cản.

-“Em biết...em biết...anh nằm đi...”

Cô thận trọng kéo tủ, nhẹ nhàng hết sức có thể xé miếng giấy dán khỏi chiếc hộp nhựa, bóc gói gia vị, đổ nước chờ đợi.

Ba phút.

Năm phút.

Rồi mười phút, cảm giác không đúng làm sao ý? Nhưng cô lại không dám nói, cắn răng cố gắng nuốt.

Ngẩng lên, thấy Jun đứng đây từ lúc nào? Anh một phát, ném bay hộp mì của cô vào sọt rác. Có người mắt lờm lờm, thiếu điều đập cho cô một trận thôi.

-“Em...em...”

-“Úp mì mà dùng nước lạnh?”

Anh mắng, cô hơi rùng mình.

-“Thế...phải đổ nước nóng ạ?”

Jun chẳng thèm trả lời, anh bực tức xách ra phích nước, lấy một hộp mì khác, làm lại rồi đẩy tới trước mặt cô. Mì nóng, khói bốc lên nghi ngút, thơm lừng.

Cô rất nhanh mà ăn hết, nhoẻn miệng cười.

-“Cảm ơn Jun, ngon lắm.”

Ai đó vô thức liếm môi chu mặt phụng phịu, trong giây lát, cô chợt quên mọi thứ, theo bản năng tròn mắt vô tư ngọt ngào.

Trong giây lát, cô thấy Jun nhìn mình. Mà rất nhanh thôi, anh lại quay đi.

Không khí ngưng ngừng lắng, một lát anh bảo.

-“Mượn rồi, ở lại, mai về.”

-“Dạ, Jun cho em mượn điện thoại với.”

-“Không có.”

Anh đáp cộc lốc rồi kéo thùng dưới gầm giường, lôi ra một chiếc màn, thản nhiên mắc lên. Đoạn lệnh cho cô vào trong ngủ.

-“Thôi em ngồi đây cũng được, một lát là trời sáng, lúc đó có thể nhờ y tá...”

-“Không muốn bị sốt thì nhanh vào.”

-“Jun ốm mà, anh nên nằm trong đó mới đúng.”

Cô tranh luận, anh chậm rãi giải thích.

-“Ở đây nhiều muỗi, dễ bị lây...”

-“Em đâu có sợ.”

-“Đừng cứng giọng thế, đến lúc mặt toàn chấm đỏ li ti có khi lại khóc không ra nước mắt...”

Jun dọa Linh.

-“Em không khóc đâu, cùng lắm là giống anh chứ gì, nhìn đáng yêu mà.”

Anh một câu, cô một câu, chẳng ai chịu ai cả. Rốt cuộc, lo người ta ốm nặng thêm, cô thương lượng, cả hai người cùng vào màn.

Jun biết cô cứng đầu, đành nhượng bộ. Giường trạm xá hẹp lắm, nên dù có cái gối kê chắn ở giữa rồi mà vẫn thấy rất gần nhau, rất ngọt ngào.

Cô hồi hộp đến mất ngủ.

Ba năm, từng giây từng khắc nhớ anh.

Từng giây từng khắc mong trở về bên anh.

Bây giờ ở cạnh, tưởng như đang mơ, chẳng nỡ nhắm mắt. Jun đưa lưng về phía cô, lưng anh, rộng lắm.

Jun...một ngày nào đó trong quá khứ, cô nói, lái xe của cô không thể có tên quê mùa như vậy được, phải có một cái tên tiếng anh thật là oách.

Cô vì việc đó mà nhức hết cả đầu. Bất chợt anh bảo, gọi là Jun đi.

-“Không được, giun để cái gì? Nhà em đã nhiều Ốc Sên Na Mít Ối lắm rồi...”

-“Jun ấy.”

Anh viết ra, cô nói để bỏ cô nương xem xét. Sau rồi chẳng nghĩ ra cái gì đó mới mẻ, từ đó đành gọi anh như vậy. Cô đã từng hỏi ý nghĩa, nhưng anh chỉ mỉm cười chứ chưa một lần tiết lộ.

Kí ức ủa về, tìm đập tới rộn ràng. Linh rụt rè đá bay chiếc gối kia, rụt rè ôm lấy Jun từ phía sau.

Cô nín thở chờ đợi, thật may, có lẽ anh ngủ rồi. Vòng tay bé nhỏ của cô siết chặt hơn, mặt áp sát nơi cổ ai đó, nghịch ngợm dụi dụi thủ thỉ.

-“Jun à, em nhớ Jun nhiều lắm...liệu...Jun có từng nhớ em?”

Phải, nếu Jun còn thức, lá gan Linh cũng không lớn tới vậy.

...

Bình minh hôm sau không sáng chói như mọi khi. Đó là một ngày âm u, mưa rơi rả rích, thỉnh thoảng từng cơn gió rít mang tới cái cảm giác lạnh lạnh.

Ái Linh thức giấc, thấy xung quanh vắng lặng lòng cô khẽ trùng xuống. Lẽ nào, thực sự, chỉ là mộng, giấc mộng đẹp giống như bao năm qua?

Bóng người mặc áo trắng bước vào, cô thôi ngẩn ngơ, mỉm cười xuống giường chào hỏi.

-“Chị là bác sĩ hay y tá ạ? Cho em hỏi người nằm ở phòng này đi đâu được không?”

-“Tôi là y tá, cậu ấy đi khám lại rồi, các cô các cậu thông cảm, trạm xá này nhỏ không như trên thành phố, bệnh nhân không nặng lắm thì tự xuống gặp bác sĩ...”

-“Dạ.”

Cô nhanh nhẹn tìm Jun, thấy bóng anh ở trong trao đổi với bác sĩ thì vui vẻ trở về vệ sinh cá nhân. Linh sau đó nói chuyện với vài chị, thấy đồ ăn sáng ở đây sơ sài quá, cô chợt không đành lòng.

-“Ở dưới bản có quán cháo ngon, khách du lịch họ khen lắm đó, cô thích thì xuống đây mua, nhưng mà đường xuống hơi chênh vênh, không đi được xe, cách đây tầm chục phút đi bộ...”

Ái Linh hơn hở cảm ơn, có điều, cô quên mất rằng, người bình thường cần chục phút thì tiểu thư như cô, cần ba chục phút.

Cả đi cả về ngót nghét mất hơn một tiếng, quần áo lấm lem hết, tóc tai cũng dính mưa mà bết bết.

Nhưng chẳng sao, Jun ngon miệng là cô hạnh phúc rồi.

Linh chạy về trạm xá, tâm trạng rất phấn chấn. Đến cửa, đột nhiên cô sững người, trong phòng còn có người phụ nữ khác.

Là Ngọc Huyền, cô nhận ra em ấy.

Jun đang dùng bữa, nhìn qua hình như là đồ ăn Huyền mang thì phải, Linh vội vã giấu tô cháo ra đằng sau.

-“Ai vậy anh?”

-“Không quen.”

Jun đáp, Huyền nhìn qua đối phương một lượt rồi cũng không thắc mắc nhiều. Jun có rất nhiều fan, đi đâu cũng gặp fan, nhưng Jun cũng đâu thể biết hết được mọi người.

Linh thấy lạnh, lời nói của Jun, lạnh quá, lạnh hơn cả những giọt nước mưa xối xả ngoài kia.

Cảm thấy bản thân thật thừa thãi, cô quay người, lặng lẽ rời khỏi.

...

Jun ăn xong thì cùng Huyền dậy đi lại xung quanh, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc nào đó, đột nhiên thần thờ.

Nhưng vòng vào vòng ra, lại không thấy chủ nhân của xe.

Cái trạm xá bé như con kiến này, cô có thể chạy đâu?

-“Chị nói xem, em ấy có phải bị vấn đề tâm lý hay không?”

-“Này, cô đừng bảo người ta như vậy đi...”

-“Ồ nói thật mà, này nhé, sáng thì háo hức đi mua cháo, mua về lại không ăn mà cho chúng ta, rồi vội vàng đi mất.”

-“Chắc em ấy có việc bận trên phố huyện thì sao? Thấy em ấy hỏi đường lên đó mà...”

-“Ừ nhưng thời tiết này thì làm gì có xe, thế nên em mới bảo hâm đấy, đi bộ lên đấy có mà chết, chưa kể mưa to gió lớn, đường xá trơn như đổ mỡ thế này.”

-“Đúng rồi, em ấy gấp gáp quá còn vút cả cái xe nổ lốp ở đây này, con siêu xe màu đỏ đấy, chị nhìn chưa, đẹp lắm, có vẻ là con nhà giàu...”

...

Giọng lạnh lạnh tám chuyện của mấy chị y tá. Huyền không nghĩ có gì đặc biệt, chỉ là lúc nhìn sang Jun, thấy mặt anh tái xanh, tay cũng hơi run run.

...

Ở một góc đường nào đó, có cô gái bị trượt chân, máu ứa đỏ thẫm. Nhưng cô vẫn kiên trì, bất chấp mưa gió bão bùng, bấp chất tim đau tái tê, bất chấp tiến về phía trước.

Cô chẳng biết mình cần đi đâu.

Cô chỉ biết mãi miết chạy, chạy thật nhanh.

Càng xa Jun càng tốt.

Vì Jun bây giờ, không cần cô nữa rồi...

3. Chap 3: Thời Gian Trôi, Mọi Thứ Đổi Thay

Hôm ấy mưa triền miên không dứt, từng đợt xối xả rả rích. Vậy mà có bệnh nhân sốt xuất huyết nọ vẫn liều mình lao ra khỏi trạm xá nhỏ.

Huyền muốn đuổi theo lắm nhưng nhìn sắc mặt Jun không tốt nên chẳng dám, chỉ biết nóng lòng đợi chờ.

Hai tiếng sau, rốt cuộc anh cũng về. Cả người ướt nhẹp tả tơi.

Jun sốt liên tù tì ba ngày sau đó, lúc nào thân nhiệt cũng lên tới bốn mươi độ. Bác sĩ tới thì quở trách mãi không thôi. Jun vốn rất nóng tính và ghét bị người khác cầu nhàu, nhưng khi đó lạ thay lại ngoan ngoãn lạ thường.

Người ta mang gì anh ăn nấy, nói tiêm thuốc thì tiêm, nói uống thêm nước hoa quả liền gật đầu, không phản nản lấy nửa lời.

Chỉ là, lúc nào anh cũng cầm khư khư cái vật thể màu tím đỏ trên tay.

Y tá còn tưởng anh đang đợi một cuộc gọi rất quan trọng. Chỉ có Huyền biết, bởi vốn dĩ chiếc điện thoại ấy đâu phải của anh.

Chắc bị ngấm mưa nên nó hỏng rồi, chẳng biết sao anh cứ nhìn cái màn hình đen xì đen xịt ấy làm gì? Thi thoảng còn nghịch nghịch con gấu bông nhỏ bên cạnh, lúc thì ngáy người triu mến, khi lại chau mày đầy phẫn nộ.

Jun, quả thật, bị sốt cao tới hâm rồi.

...

Ở một căn biệt thự tráng lệ nào đó, có ông anh trai đang há hốc nhìn cô em gái, mắt tròn mắt dẹt.

Con này dở rồi.

Bình thường có một cái mụn thôi cũng khiến nó phụng phịu khổ sở đến mấy ngày. Hôm nay bị sốt xuất huyết, mặt mũi toàn chấm đỏ li ti lại ra điều “seo phi” mới máu chứ.

– “Ừm, chất lượng rất tốt, tạ ân tạ đức của đại ca.”

– “Anh đã bảo cô thanh lý cái điện thoại cổ lỗ sĩ ấy đi từ lâu rồi mà, nói không nghe...”

Hoàng Ái Linh chu mặt làm nũng.

– “Em đâu có nói em thích cái này hơn cái đấy, đang yên đang lành nhắc làm người ta đau lòng chết đi được.”

Hoàng Thế Anh thở dài.

Thôi, không trách con bé được, nhiều khi hâm là do môi trường chứ không phải bản năng đâu.

Này nhé, bà nội và ba thì muốn nó thành bé ngoan, nghiêm nghị có thừa. Ngoài hai người ấy, số còn lại lúc nào cũng cung phụng như công chúa nhỏ. Chuyện, út ít của cả một đại gia đình, sao có thể không cưng?

Thái độ của nó vì thế cũng biến thiên theo hoàn cảnh, khi lễ phép dẻo mồm ngoan ngoãn, có lúc lại đồng đánh đúng kiểu tiểu thư, đôi lần rồ lên thì đánh đá ngoa ngoắt chẳng ai bằng.

Ừ, nhưng cũng hay mà, thế mới đúng là Hoàng Ái Linh, thế mới thú vị!

– “Anh, vào đây chụp chung với em một kiểu...”

– “Con lạy mẹ!”

Em gái không những không giận, ngược lại còn xúc động nghẹn ngào.

– “Cảm ơn nhiều, vì xuống đón em, cả cái xe của em nữa.”

– “Mày ăn gì mà tự nhiên sến thế? Là ba đó, ba thấy mày cả đêm không về nên sai tao đi tìm thôi, cái đồ con gái con nưa mất nét...”

Anh đùa vậy thôi chứ cực thương cô. Anh đi rồi, tâm trạng cô lại ảo não thần thờ.

Cô đâu có nhớ ai đó đâu, là tại người ta cứ chui vào trong đầu cô đấy chứ?

Mấy ngày nhịn không hỏi han tin tức về anh làm cô gần phát điên. Nhưng Jun nói không quen biết mà, Jun ghét cô lắm rồi, không cần cô nữa.

Mẹ quân sự, bảo nếu một người không thích mình thì mình đừng làm phiền tới người ta nữa, cô nghĩ cũng đúng, cô nghe lời mẹ.

Rồi một ngày đẹp trời, Linh tâm sự băng quơ với bà. Bà nội lại cho rằng, càng hận sâu càng ghét nhiều thì lại càng chứng tỏ chưa quên được. Cô nghe bà phân tích mà ngây ngắc ngắc.

Rốt cuộc, cô lựa chọn tin nội, cô không biết ai sáng suốt hơn, đơn giản là, cô tin những gì mình muốn tin.

Anh đang giận thôi, phải không? Là vì anh còn yêu cô, nên mới giận như vậy. Một ngày nào đó, đợi anh nguôi ngoai rồi, hi vọng mọi thứ có thể quay trở lại.

Hi vọng là thế!

Nghĩ suy thông suốt, Linh vui vẻ hẳn lên. Cô không kiềm được, thỉnh thoảng lại lái xe xuống phim trường thăm anh, Jun khỏe rồi, nhưng còn gầy lắm. Cô xót, mà chẳng đủ can đảm chạy ra gặp anh, chỉ âm thầm len lút nhìn từ xa.

Thậm chí giờ đây cô còn gia nhập FC của ai đó. Đợt ấy, mọi người kêu gọi ủng hộ tiền để mua thức ăn đến tặng đoàn làm phim của Jun. Hoàng Ái Linh vì đóng góp nhiều nhất nên vinh dự được chọn là một trong mười người đi đại diện.

Chiếc xe tình yêu tiến về bản, đỗ lại dưới tán cây nhỏ, fan dọn đồ ăn, bày biện trang trí trong lúc chờ các nghệ sĩ làm việc, ai cũng háo hức đợi tới thời khắc gặp thần tượng.

Linh cũng không ngoại lệ, thi thoảng lại vụng trộm ngoảnh qua. Jun đóng cái cảnh ấy, phải treo người trên dây cao lắm, không biết có chóng mặt hay khó chịu gì không?

Lo lắng là thế, vậy mà khi đạo diễn hô CUT một phát, bất chợt lá gan của người nào đó thu nhỏ lạ thường, hoảng hốt chui tọt ra phía sau xe.

Cô nghe giọng anh nói chuyện với fan, rất lịch thiệp.

Nghe tiếng anh cảm ơn, tự dưng thấy tim ấm áp quá, một phần của lời cảm ơn đó, chẳng phải cũng dành cho cô sao? Cô là người nhiệt tình nhất trong chuyến đi này mà.

Một lát, không khí tĩnh lặng lạ thường, ai đó thập thò ngó ngó lại.

Jun...là Jun...anh đang đi về phía này.

Linh bối rối chẳng biết làm sao, đành úp mặt vào cửa xe tự giấu mình. Cô tự trấn an, mình đang mặc đồng phục fan mà, trên đầu cũng có cái nón lụp xụp, chắc Jun không nhận ra đâu nhỉ?

Dù sao cũng cầu trời.

Thời khắc anh đi qua, trống ngực cô thốn thức từng hồi.

Jun dừng lại, lâu quá.

Gần quá.

Giờ đến hô hấp thôi mà sao cũng thấy khó khăn đến vậy?

-“Thì ra cái bút của mình rơi ở đây.”

Có người lăm bắm rồi tùm tùm quay đi.

Lại có người, thở phào nhẹ nhõm, Jun hay ghê cơ, bút cũng không giữ kĩ, để rơi linh tinh thật đấy, suýt thì bức Linh ngạt chết luôn.

...

Ngày qua ngày, rồi cũng tới buổi ra mắt phim của Jun, với Linh, lấy được vé vào chẳng có gì khó khăn cả, cái khó là nên mặc như nào?

Cô thích lắm, chiếc váy tím lộng lẫy kia.

Nhưng lo, lo rục rờ bắt mắt quá.

Đắn đo bao lâu, cuối cùng quyết định mặc quần jeans áo phong đơn giản.

...

Ở căn phòng nọ, Trà My mệt mỏi nép vào góc sofa dõi theo cuộc tranh luận gay gắt cực độ.

Ý nhà sản xuất là, lát nữa, nếu phóng viên có hỏi về chuyện tình cảm, hai diễn viên chính hoặc im lặng, hoặc trả lời lững lờ.

Ý Jun, tất nhiên không tán thành rồi.

Còn cô, thế nào cũng được, tuy nhiên cô mới vào nghề, nếu có tin đồn với Jun thì chẳng khác nào gà rù hoá phượng hoàng.

Một bên bắt đầu nhượng bộ, thoả thuận tăng năm phần trăm thù lao.

Bên kia vẫn khăng khăng, nếu phim hay, tự nhiên doanh thu sẽ tăng, không nhất thiết phải dùng chiêu trò.

Cho tới giờ họp báo, hai phía hoàn toàn vẫn chưa có hồi kết.

Cô khoác tay Jun, bước đi yêu kiều dưới ánh flash nhấp nháy liên hồi.

Anh cũng lịch thiệp kéo ghế cho cô. Mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ, ít nhất năm phút đầu là vậy.

Càng về sau, thái độ Jun càng lạ, cứ dờ dẩn như người mất hồn vậy. Phóng viên hỏi, anh hoặc đáp qua loa lấy lệ hoặc đẩy sang cô.

–“Xin hỏi có chuyện phim giả tình thật không ạ?”

My còn đang nghĩ, câu trả lời đại loại theo kiểu, mãi là bạn bè, đồng nghiệp tốt.

Nào có ngờ, anh quay sang thơm nhẹ lên má cô, đoạn khẳng định rất gọn gàng.

–“Vâng, tôi và em ấy đang hẹn hò.”

Có thể nói cho cô chuyện gì xảy ra được không? Jun bị lung lay với thương thảo ban nãy? Hay đột nhiên trúng tiếng sét ái tình?

Hôm đó, báo chí đua nhau giật tít, tên tuổi Trà My lên như điều gặp gió.

Fanpage hơn mười triệu người của Jun toán loạn chưa từng thấy, một số bộ phận fan nữ khóc lóc như mưa.

Nhà sản xuất cảm động ghen ngào.

Duy chỉ có một người, cô thậm chí không rõ cảm xúc của mình khi ấy là gì nữa. Chỉ thấy lạnh lẽo thấu xương, toàn thân cứng đờ không sao cử động nổi.

Một ngày nọ...

Ngày mà Linh mười chín, Jun hai mươi hai,

Quãng đường xa thăm thẳm, trước buồn tẻ lắm, nhưng đi với ai đó lại thích thú lạ thường.

Cô nhào người về phía anh, nũng nịu giao kèo, nếu mai sau Jun nổi tiếng thì sao? Jun sẽ nói với cả thế giới rằng Jun yêu em nhé.

Jun cười, xoa đầu cô, trêu tiểu thư mơ mộng quá nhiều rồi.

–“Kệ đi, kệ đi...nếu có ngày ấy thật thì sao? Jun nhất định phải giữ lời đấy nha, nha, nha...hứa đi...”

Cô năn nỉ ỉ ôi, không ngừng mè nheo phụng phịu, anh đành gật đầu lấy lệ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vậy mà có ngày đó thật.
Nhưng tiếc rằng, người con gái ấy, lại không phải cô.

4. Chap 4: Mười Chín Ngàn Hai Trăm Bảy Tư Bước

–“Buổi họp báo tới đây là kết thúc, thay mặt cho ekip, tôi xin gửi tới các bạn lời cảm ơn chân thành nhất.”

Hai nhân vật chính vẫy tay chào fan, mọi người lần lượt ra về.

Trước mắt Linh, tất cả bỗng dưng tối tăm mù mịt, chân tay có sao tê cứng.

Cô ngồi đó thật lâu, mãi tới khi điện thoại rung.

“FC tập hợp tại quán Karaoke mọi khi, Jun sẽ tới giải thích với fan.”

Giải thích?

Jun sẽ nói gì?

Chỉ là PR cho phim? Phải không? Rất nhiều nghệ sĩ đã từng dùng cái chiêu này, đâu còn là mới mẻ nữa?

Suy cho cùng thì My còn nhỏ lắm, nhìn qua là biết kiểu con gái điệu đà những nhiều. Jun đã từng nói rồi còn gì, khi ấy Jun bảo, đời này một lần yêu tiểu thư đồng đánh như cô là quá đủ rồi.

Nếu có người mới, chắc chắn anh sẽ chọn mẫu phụ nữ điềm tĩnh hiền thực.

Linh khẽ mím môi, hi vọng trong cô lại lớn dần. Tiếc rằng chẳng được bao lâu đã bị dập tắt không thương tiếc.

Anh và người con gái đó, nắm tay nhau song ca tình tứ.

Họ trao nhau những cái nhìn âu yếm.

Jun mong FC thương My như đã từng thương Jun vậy.

Liệu Jun có biết?

Là Linh cũng ngồi đó, rất gần, rất gần...

Liệu Jun có biết?

Tim Linh đau đốn đến nhường nào?

My nở nụ cười đầy bí hiểm, từ bây giờ, sẽ không còn bị chèn ép nữa, cũng chẳng ai dám xia xối cô là con nhãi ranh không có fan. Cô có chứ, rất nhiều là đằng khác, tất cả fan của Jun đều là fan của cô.

Đây là buổi off khẩn cấp, trưởng FC chỉ chọn những người tiêu biểu đại diện, vậy mà cũng hoành tráng quá mức.

Họ tuy không ưa cô, nhưng may đều là người mến Jun thật lòng, anh đã nói vậy, họ cũng chẳng còn cách nào khác ngoài lần lượt nâng ly chúc mừng.

Doanh số bán vé đợt này chắc chắn tăng rồi, cô sướng đến ngây người, chỉ có điều, quay sang Jun, cứ cảm thấy có gì đó không đúng?

Diễn chung suốt mấy tháng trời, cô rõ hơn ai hết, nụ cười này là giả tạo. Anh rõ ràng ôm cô, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về góc ấy.

Ai đó hình như không để tâm thì phải, uống tới tấp dồn dập, uống như lần đầu tiên trong đời biết tới mùi vị tuyệt vời của rượu.

Lại một thành phần fan cuồng?

Thôi, dù sao không đòi tự tử là may rồi.

Jun đối xử với fan cũng quá mức chân thành đi, chỉ vì nhìn thấy con bé nôn tháo trước quán mà để cô đi taxi về.

Trà My bực tức lên xe, bóng người đàn ông cao lớn ngồi xổm xuống, ân cần vỗ lưng cho cô gái phía trước cứ nhỏ dần, không hiểu sao, lòng cô man mác buồn, nôn nao khó tả đến lạ kì.

...

Hoàng Ái Linh trở mình, nhăn nhó ôm cái đầu đau như búa bổ, cô chẳng nhớ nổi hôm qua về bằng cách nào nữa? Là quán gia tới đón chăng?

Phía kia, người giúp việc đang cẩn thận chuẩn bị đồ ăn.

Ba mắng cô rất nhiều vì tội hay ngủ dậy muộn, nhưng mẹ lại xót con nên bênh, thành ra rốt cuộc buổi sáng vẫn được một mình một bữa trong phòng.

-“Chị Linh, em lấy kem đánh răng cho chị rồi đấy, mau mau dậy đi không thành bữa trưa bây giờ.”

Mận tíu ta tíu tít, từ ngày Linh về nước cô bé vui hơn hẳn.

Chị Linh không bắt gọi là cô chủ. Mận quý chị cực kì, vì chị xinh này, thơm nữa, có nhiều anh bám đuôi ghê gớm mà vẫn chưa có anh nào lọt mắt xanh cả.

Chị giỏi lắm nha, cái năm chị nảy ra ý tưởng phối gà để tạo ra trứng ba lòng, ai cũng cười chị hâm. Thế nào mà cuối cùng, đây là sản phẩm bán chạy nhất của công ty ông chủ.

Mận vì đi theo giúp bắt gà nên được thơm lây, ông còn cho Mận thêm hai tháng tiền thưởng.

Đợt Valentine vừa rồi, cậu Thế Anh còn làm hẳn hợp đồng mua lại hoa hồng tím do chị lai tạo nhé, mỗi lần đi đâu nhắc tới chị Linh là Mận đều có thể luyên thuyên cả ngày không biết chán luôn.

-“Ngờ gì thế, ăn chưa?”

-“Em ăn rồi, hôm nay làm gì ạ?”

Hoàng Ái Linh nhấp thìa cháo, thở dài đáp.

-“Tý xuống xuống thăm mấy con bò thôi, chiều thì nghiên cứu lại công thức cám lợn, hôm trước ông nội chị bảo cái công thức cũ bọn chúng ăn thì béo nhưng thịt không chắc...”

-“Thế xong thì tối đi mua sắm nhé, lâu lắm em chẳng được đi rồi ý, nha.”

Linh gật đầu. Thực ra Mận mới đi với bà rồi đấy chứ, chẳng qua muốn kéo chị ra ngoài đổi gió thôi, dạo này mặt chị cứ buồn buồn sao ấy.

Trung tâm thương mại này kể cũng lớn, nhiều trò hay lắm. Hai chị em cười đùa suốt, lúc cuối ghé vào hàng giày dép ở tầng mười hai, chị thích đôi hài màu tím lắm, tuy là có hơi lỏng.

Đôi hài đó quả thật rất đẹp, bày giữa hàng luôn, còn đính pha lê sáng lấp lánh. Mận đang định với nốt chiếc còn lại cho Linh thử thì đã có một người nhanh tay hơn cô.

-“Ê, lịch sự tý chứ, chị tôi xem đôi này trước mà...”

Ai đó điềm nhiên không nói, cứ vậy đi cho bạn gái, còn nói sẽ trả giá gấp ba.

Nhìn chị thoáng buồn mà Mận ức điên cả tiết. Cái người này, cô còn lạ chắc?

-“Cô xem, tôi khó nghĩ quá...”

Chủ cửa hàng ấy náy, Linh bỏ qua lời Mận về. Chị vốn không phải người như vậy, chị cũng không nghèo tới mức không tranh được.

Mất chị, đồ hoe.

Cô còn nhỏ quá, cô chẳng hiểu được, chỉ là...chỉ là...thấy rất ảm ức, không kiềm chế nổi, liền chạy một mạch quay lại làm ầm ĩ.

-“Cái tên kia, tưởng nổi tiếng rồi thì hay lắm hả? Anh chính xác là loại vô ơn bạc nghĩa, THỐI NÁT...”

Thực ra một vài người phát hiện ra thần tượng từ nãy rồi, nhưng anh ấy đi với người yêu nên còn ngại ngùng, giờ thấy lùm xùm liền túm năm tụm bảy xì xào.

-“Chụp gì chứ, nói cho các người sáng mắt ra, lão này trước kia chỉ là thằng lái xe quèn, nếu không nhờ chị tôi giúp thì chắc gì đã được như ngày hôm nay, vậy mà giờ có tiền rồi lại đi tranh chấp một đôi hài cón con với chủ cũ...đúng là không đáng mặt đàn ông mà.”

-“Bây giờ thì nhìn phong độ xán lạn vậy thôi chứ xưa kia nghèo kiết xác, tóc dài tới vai, râu ria lồm xồm xấu như quỷ ấy...”

Linh vội vã chạy tới kéo Mạnh, luống cuống bịt miệng cô bé trước khi xảy ra việc đáng tiếc, đồng thời cũng rớt rít xin lỗi, nói trẻ con không hiểu chuyện, nhận nhầm, mong mọi người đừng để ý.

Đám đông cũng vì thế mà tản dần.

Nghĩ cũng đúng, Jun của họ, sao có thể là loại người như vậy? Chắc chắn có kẻ ghen ghét hãm hại thôi.

Đột đó, Mạnh bị chị giận đứng một tháng.

Linh có chút cương quyết, cô muốn đoạ em ấy, mong lần sau nếu tình cờ gặp Jun bé tự biết chừng mực.

Tầm chục ngày sau, Hoàng Ái Linh nhận được bưu phẩm. Bên trong là đôi hài, giống hệt đôi hôm trước, thậm chí còn lung linh hơn. Điều đặc biệt, không chỉ cô đi rất vừa chân, mà cô còn đoán được, người gửi là ai.

Khi ấy, Linh ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn Jun đóng giày cho khách.

Linh bảo Jun làm cho Linh một đôi.

Jun khiên tốn đáp, tay nghề còn non kém, sản phẩm đều rất quê mùa, không xứng với tiểu thư xinh đẹp yêu kiều.

Linh ngâm thơ tưởng thật, tươi cười tít mắt.

Hoá ra Jun lừa cô,

Hoá ra Jun có khả năng làm được đôi hài đẹp như vậy?

Jun từng nói, Jun không có nhà, không có xe, không thể mua cho Linh nhiều đồ đẹp.

Nhưng bờ vai của Jun, mãi là của Linh.

Tất cả mọi thứ của Jun, chính là của Linh.

Hoá ra...

Cũng là Jun lừa Linh.

-“Jun ạ, phim này hay nhưng nữ chính thật tội, đi bộ mấy cây số mà anh người yêu vẫn ghét cô ấy, mai sau Jun đừng thế nha...”

Jun cười, dịu dàng xoa đầu Linh.

-“Ừ, sau này nếu Jun giận, Linh chỉ cần...”

-“Chỉ cần sao?”

-“Chỉ cần đi mười ngàn bước là được rồi.”

-“Hả? Mười ngàn bước? Điên à? Đứng lại...quá độc ác...mau đứng lại...”

Khi đó nghĩ Jun hãm rồi.

Không ngờ hôm nay, Linh cũng hâm theo Jun.

Mười hai giờ, ai đó đi diễn về, không khó để nhận ra có người đang ngồi thu lu dưới chung cư nhà mình, đôi tay ngoan cố ôm khư khư đôi hài như vật báu.

Đã dặn lòng đừng nhìn, mà tim, vốn chẳng nghe lời.

Đã dặn lòng đi thật nhanh, vì đầu chân lại không nỡ bước?

Để rồi, trống ngực thảng thốt từng nhịp khi nghe tiếng gọi thân thương ấy. Cố lạnh lùng quay người rảo bước, vào đến thang máy thấy cánh tay nhỏ bé kia bắt chặp chặn phía trước, lại thót người nhún nút mở liên hồi, lo lắng giật người ta lại.

Vòng ngực Jun thật ấm áp, cô run rẩy đến nghẹn ngào, hai tay cũng không kiềm được mà vòng qua siết chặt lấy anh, oà khóc nức nở.

-“Em không sao, Jun à, Jun còn thương em phải không? Em sai rồi, em hối hận lắm, em đã đi đủ mười ngàn bước, còn vượt chỉ tiêu chín ngàn hai trăm bảy tư bước, tha thứ cho em với, em biết lỗi rồi...em sẽ không bao giờ tái phạm nữa...”

-“Em nhớ Jun lắm, em xin Jun đấy...”

Có những giây phút, con người ta chẳng thể sống bằng lí trí.

Có những giây phút, ghét ai đó đến phát điên, mà nhìn bàn chân trắng hồng nhỏ nhắn đỏ ửng những xây xát bầm dập, lòng có sao dâng lên nỗi chua xót khôn nguôi?

5. Chap 5: Jun Thương Ai Hơn?

Jun của ngày xưa, chỉ cần Linh hơi mè neho những nhiều đã cuống quýt đổ dành. Jun của bây giờ, mặc cô van xin rồi rít, vẫn có thể thần nhiên rời đi.

Cửa thang máy đóng, rồi lại bất chợt mở. Linh sững sờ ngược lên, bàng hoàng tưởng như mơ.

-“Anh?”

-“Còn đứng đây à? Mau theo tôi.”

-“Em...em ạ?”

Linh mấp máy.

-“Chả nhẽ không khí?”

Có người mồm mĩa, có người như mở cờ trong bụng, khắp khởi tíu tít theo sau. Khổ nỗi cái chân đồng đẳng đáng ghét, đang yên đang lành tự dưng đỡ chứng. Linh ngã chống vó, ngồi nhìn Jun càng ngày càng cách xa mình mà bực bội không tả xiết.

Chịu rồi, chẳng thể nhích nổi.

Mãi mới có cơ hội mà, chả nhẽ lại cứ như vậy vụt mất?

Đang lúc Linh bất lực muốn khóc thì Jun quay lại, hai tay anh xỏ túi quần, đứng đỉnh bước về phía cô, hát hăm “hỏi han”.

-“Sao? Tiểu thư cần kiệu ạ?”

-“Không như anh nghĩ đâu, tại...tại em chưa bao giờ đi bộ nhiều như thế cả...”

Mặc cho cô phân trần giải thích, có người giọng vẫn đều đều.

-“Kiệu bốn người khiêng hay tám người? Tiểu thư cứ tự nhiên ra lệnh, tôi sẽ lập tức phục tùng.”

A, ghét Jun ghê.

Còn cổ trêu người ta nữa.

Ai đó cũng chẳng vừa, nở nụ cười tươi thật tươi, ngọt giọng bảo cúi xuống đây Linh nói cho mà nghe. Jun cúi xuống rồi, cô lại tinh nghịch quàng tay vòng qua cổ anh, cả người đu bám không rời.

-“Em chỉ cần Jun thôi.”

Jun dọa ném Linh vào sọt rác. Nhưng chỉ dọa thôi, không hề ném nhé.

Anh chẳng những công cô vào nhà mà còn vịn chân cô tra xét qua lại.

-“Sao không mang giày?”

-“Đi được nửa đường rồi, nhưng em tiếc, em sợ hỏng ấy, dù sao cũng là Jun làm cho em mà.”

-“Tiểu thư nhầm rồi, tôi nào có rồi hơi như thế.”

Có người chối, vừa chối vừa lau chùi cẩn thận, tỉ mỉ bôi thuốc cho cô.

-“Thật á? Thế anh đang làm cái gì đấy? Rõ là quan tâm em mà?”

Cô ra vẻ suy tư thắc mắc, ai đó đáp lại rành mạch rõ ràng.

-“Tôi đây bệnh nghề nghiệp thôi, rửa chân lấy rở năm chục, xoa thuốc bảy chục, mấy cái gạch bông kia mười ngàn, lát cô thanh toán trăm ba cho tôi. Tiền mặt hay chuyển khoản đều được.”

Linh hơi sốc, nhưng rất nhanh thôi, thái độ mặc cả lão luyện chưa từng thấy.

-“Thôi một trăm cho tròn Jun ạ.”

-“Không được, trăm ba là trăm ba...”

-“Cái anh này, kì kèo với người ta nữa, có phải ca sĩ có mức cát sê ê hàng đầu không đấy?”

-“Tôi là người lao động, một xu cũng quý, còn tiểu thư lại khác, giàu có như vậy tiếc gì con lợn con?”

Nghe Jun lập luận mà cô méo cả mặt.

-“Được rồi, em nhứt quá, không đùa nữa, tùy anh cả đấy, muốn bao nhiêu em trả bấy nhiêu.”

Có vẻ Linh nhọc thật, tóc quện mồ hôi bám chặt trên trán, thiêm thiếp tựa đầu vào sô pha. Lúc tỉnh dậy, đã thấy anh đang gọt hoa quả bên cạnh.

Ngọt ngào quá, ngỡ như mơ vậy.

Linh thở ngắn thở dài, mãi mới dám lên tiếng.

-“Jun à, mình quay về như xưa đi.”

Cô cứ nghĩ anh sẽ khó xử lắm, hoặc chí ít cũng phải suy nghĩ rất lâu, nhưng anh lại điềm nhiên nói.

-“Hình như việc tôi có bạn gái, cô biết rồi thì phải?”

-“Em...”

Có người cứng họng.

Phải, cô biết. Từ bao giờ mặt cô trở nên dày đến thế?

-“Xem ra tiểu thư vẫn chẳng thay đổi gì cả, thích là giật, chán thì ném.”

-“Chuyện của Hạnh...”

Linh ập úng, quả táo kia bất chợt rơi xuống, cả người anh vô thức sững sờ, cô lấy hết can đảm cất lời.

-“Dù sao em cũng xin lỗi.”

Không gian yên tĩnh lạ thường, hồi lâu sau cô mới nghe giọng anh nhàn nhạt.

-“Tôi mệt rồi, không tiến.”

Jun bỏ về phòng, cánh cửa đóng sầm giập dữ.

Đôi khi Linh vẫn tự hỏi, Jun thương cô hơn, hay thương Hạnh hơn?

So sánh vị trí của một người còn sống với một người đã khuất trong lòng ai đó, liệu có quá khập khiễng?

Jun chỉ bảo không tiến, chứ chẳng đuổi Linh về, vì vậy cô liền tự cho mình cái quyền ở lại. Nhà của Jun đơn giản nhưng sạch sẽ, tủ lạnh ngoài trứng và bia ra thì chẳng còn gì khác, ngó lên ngăn bếp phía trên, đúng như cô dự đoán, rất nhiều mì tôm.

Xưa kia nghèo khó, Jun làm nhiều công việc lắm, tan tầm cô thấy anh chỉ kịp ăn gói mì tôm, đôi lúc còn nhai sống. Có người khi đó rất biết tích kiệm, cứ hai ngày mới dám ăn một bữa có trứng.

Yêu nhau rồi, Linh cấm Jun ăn mì.

Giờ xa cách, anh lại quay về như trước, bắt giắc cô thở dài, bắt giắc lại lo cho dạ dày của ai đó.

Linh tham quan chán chê rồi trở vào cuộn mình trên sofa. Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng, có người cũng không hiểu sao mình lại ngang nhiên nằm trong phòng to giường lớn.

Đừng có bảo hôm qua là cô mộng du mà làm càn nhé?

Nghĩ vậy, má Linh đỏ bừng.

Mà thôi, kệ đi. Đêm này, chẵn này, toàn mùi của Jun, ảm áp thật đấy. Linh đâm ra chầy bữa, cứ nằm mãi không chịu dậy. Rồi còn lưu luyến tới mức gọi cho mẹ xin đi chơi.

Phải, từ giờ cô sẽ ở đây. Cô sẽ cứ lì lợm ở đây đó, Jun có đuổi có bắt cô cũng lì lợm bám chân anh mà xin xỏ, chắc Jun không nỡ đâu nhỉ?

Có người vừa trằm chằm vừa cười khúc khích, nâng bàn mai chiếu vào phòng, chưa bao giờ rực rỡ đến thế.

Đúng như Linh nghĩ, Jun không đuổi cô.

Nhưng Linh chẳng ngờ được, là anh không về nữa.

Một ngày, hai ngày...rồi một tuần.

Ai đó đợi chờ trong vô vọng, rốt cuộc chịu thua, cô với máy, buồn buồn nhắn tin, em không làm phiền Jun nữa, về nhà đi anh.

...

Tháng tám năm đó Jun vừa hay hết hạn hợp đồng với quản lý cũ, việc tách ra là sớm muộn, và cũng là ý định nung nấu từ lâu. Nếu chỉ mở công ty nhỏ chuyên quản lý và đào tạo nghệ sĩ mới thì không vấn đề gì.

Tuy nhiên, tham vọng của anh không dừng lại ở đó, vì thế nên việc huy động vốn là cả một vấn đề lớn. Jun cũng biết vậy, nên luôn dự trù có thể sẽ mất khá thời gian, chưa từng nghĩ, chỉ sau hai tuần phát động, đã vượt chỉ tiêu ba mươi phần trăm.

Có người nghi ngờ, nhưng khi nhìn vào danh sách cổ đông, thấy không có cái tên ấy lại tự cười giễu mình.

Mồng năm tháng chín, J. S. Entertainment chính thức đi vào hoạt động.

Mồng mười, buổi tuyển chọn nghệ sĩ mới và quản lý diễn ra song song. Hoàng Ái Linh bịt khẩu trang kín mít, mặc áo phong đồng phục của fangclub, lén lút tới ủng hộ. Cô nằm trong đội ngũ hậu trường, dọn dẹp trang trí các phòng lớn nhỏ và chuẩn bị hoa quả nước uống.

Jun được fan thương ghê lắm, họ thương Jun bước chân vào lĩnh vực mới còn bỡ ngỡ, thương Jun vất vả. Mỗi người một việc, riu rít như đại gia đình vậy.

Mười một giờ Jun thông báo muốn có cuộc gặp gỡ nhỏ, mọi người vui vẻ tập trung ở đại sảnh. Anh trịnh trọng nói lời cảm ơn, đề nghị trả lương hàng tháng mà bị fan giận, rốt cuộc đành đặt bữa trưa thật thịnh soạn.

Linh hôm nay dậy từ bốn rưỡi sáng, chạy đi chạy lại bao nhiêu việc, tới giờ đói run cầm cập, cô xếp vào hàng cùng các bạn khác, đợi tới lượt lấy cơm.

Lúc ngẩng lên có người sững sờ đến ngây ngốc, Jun ở đó, cùng nhân viên gấp thức ăn phục vụ fan. Anh phụ trách gấp mề gà xào dứa và mực chiên giòn.

Linh ngay lập tức đưa hộp cơm ra trước mặt. Lòng thầm cầu nguyện chiếc khẩu trang này phát huy tác dụng tốt, hi vọng Jun không nhận ra cô. Anh không nói gì cả, vẫn giữ thái độ như với bao người khác, có điều, bữa đó, khay cơm của Linh là khay duy nhất không có món mề xào.

Chỉ là vô tình, Jun quên mất? Hay căn bản anh biết, biết cô chẳng thể ăn cái thứ đó?

Đơn giản vậy mà cũng khiến Linh suy nghĩ mãi không thôi. Ai đó chống cằm bàn thần hồi lâu, bỗng có người gọi tới tập.

-“Cô kia, trễ giờ rồi, mau vào phỏng vấn.”

Phỏng vấn? Phỏng vấn gì chứ?

-“Anh nhầm người rồi.”

-“Nhầm cái gì mà nhầm, cô tên Hoàng Ái Linh phải không? Tối lượt cô rồi đó!”

-“Tôi? Lượt gì?”

-“Ồ hay cái cô này, cô đăng kí xin làm quản lý cho nghệ sĩ trực thuộc công ty chúng tôi còn gì?”

-“Đâu có, tôi là fan mà, tối đây phục vụ thôi...”

-“Ồi trời cái cô này, còn xấu hổ nữa à, đã có ước mơ thì phải kiên cường mà thực hiện chứ, mau lên, nhanh nhanh còn đến người khác nữa chứ.”

Hoàng Ái Linh há hốc, mà cô phân trần không nổi với cái người đàn ông chả ra đàn ông, đàn bà chẳng ra đàn bà này. Hắn cứ thế lôi cổ tống cô vào phòng rồi gian xảo khoá ngoài.

-“Bạn kia, đây là phòng thi chứ không phải cái chợ.”

Một trong ba vị giám khảo chính lên tiếng, Linh an tĩnh nhìn xung quanh một lượt, bắt gặp ánh mắt của giám khảo bổ sung thứ tư liền theo phản xạ cúi gằm xuống.

Thôi được, chẳng cần biết nhầm lẫn như nào, vì sao nhầm lẫn, đã đến nước này rồi thì cứ phỏng vấn vậy, cũng chỉ tầm chục phút thôi chứ gì? Được vào làm cũng tốt, chẳng phải hàng ngày sẽ được gặp Jun hay sao?

Suy cho cùng cô cũng thấy mình hơi bị mơ mộng rồi, kiểu gì cái người đó cũng ghét cô mà, chắc không cho cô vào công ty của người ta đâu.

Nói chung thì Linh vẫn cố gắng hết sức mình trả lời trơn tru từng câu hỏi, giám khảo bảo gì cô cũng làm theo, ba vị kia đều gật đầu tán thưởng, còn trên Linh có khi gửi nhầm hồ sơ rồi, nếu muốn họ sẽ chuyển hồ sang phòng tuyển nghệ sĩ.

Hoàng Ái Linh một mực lắc đầu, nói cô thích làm quản lý.

Xem chừng mấy chú khá hài lòng, chỉ có người cuối cùng, cô nghĩ anh sẽ lắc đầu, thật chẳng ngờ người ấy bình thản hỏi.

-“Quản lý cũng gần như giúp việc của nghệ sĩ vậy, tiểu thư được chiều từ trong trứng nước, bây giờ bảo đi hầu người khác e rằng hơi khó phải không?”

-“Không khó, không khó...em làm được...”

Linh vội vã khẳng định, Jun nhìn cô, cô cũng chẳng rõ anh cười hay không cười nữa, chỉ có điều vẫn tiếp tục “phỏng vấn”.

-“Nếu có việc gì xảy ra với nghệ sĩ, thân làm quản lý, cô sẽ giải quyết như thế nào? Dùng năng lực của chính bản thân cô hay dùng tiền của ba cô?”

6. Chap 6: Tình Yêu Thật Vĩ Đại

Trước ánh mắt chờ đợi của mọi người, ai đó liếc mình, nghĩ gì nói vậy.

-“Nếu em không giải quyết được thì em nhờ ba em, ba không giúp thì nhờ mẹ, mẹ chịu thì nhờ anh trai, cuối cùng bí bách quá chắc đành phải đem phò ông bà nội.”

Ban giám khảo phì cười.

Đến Jun cũng không khỏi mím môi quay đi.

Rốt cuộc thí sinh này có thật sự đã hai mươi tư rồi không? Đáng nhẽ người ta phải trả lời sao cho càng chứng tỏ được năng lực càng tốt, đằng này, thật thà quá mức cần thiết.

Bốn vị khê gặt đầu, Hoàng Ái Linh thở phào đi ra. Lúc này cô liếc thấy trên tập hồ sơ của mình dính bức ảnh chân dung nhỏ, người có tấm ảnh đó rất ít, lẽ nào là Jun tự mình làm hồ sơ cho cô ư?

Nhưng cũng không đúng nhỉ?

Có gì anh chỉ cần nói, cô chắc chắn nghe theo mà.

Sao phải rắc rối thế làm chi, còn phỏng vấn nữa? Jun bận như thế, lại ghét Linh nhiều ơ là nhiều, giận Linh mãi chưa nguôi, chắc không phải Jun đâu nhỉ? Có lẽ vậy, chắc có người trêu cô thôi.

Mấy ngày sau đó, Linh thao thức mãi thôi, mong kết quả ghê lắm. Mong được trúng tuyển, trúng tuyển rồi tha hồ được nhìn Jun hàng ngày.

Cô chỉ dám hi vọng mười phần trăm thôi, nên lúc ở trong phòng thí nghiệm nhận được thông báo thì sung sướng đến vỡ oà.

Linh học nông nghiệp, yêu hoa cỏ, thích lợn ngan gà vịt, có thể rúc trong nhà kính nghiên cứu lai tạo mô tế bào thực vật cả ngày mà không biết chán. Sự thực mà nói, nghề quản lý, cô vốn chẳng có hứng thú.

Thế mới bảo, tình yêu thật vĩ đại.

Ngày làm đầu tiên bắt đầu từ tám giờ, cô đã cố dậy từ sáu rưỡi, vậy mà vẫn thấy thiếu thời gian. Mặc váy xanh hay váy hồng, dùng tinh dầu hoa lan hay oải hương, đeo sợi dây chuyền lục bích hay tím pha lê? Chỉ có vậy thôi, cũng khiến ai đó phân vân ghê gớm.

Người không biết, có khi lại nhầm tiểu thư hôm nay đi xem mắt.

Eddi, cái tên hôm nọ tổng cô vào phỏng vấn, tóc tết thắt bím, bộ váy kia thướt tha sexy lắm, tiếc là chẳng che nổi cơ bắp thô kệch. Từ bây giờ, Eddi sẽ là quản lý chính của Jun, hẳn hôm nay ở đây, là làm một buổi tập huấn cho gà mới bọn cô.

Eddi có khả năng nói rất nhanh, rất nhiều, nhưng người bên dưới nghe được, hình như lại rất ít. Ý hán ta, tóm lại là dặn các cô các cậu, thân làm quản lý, phải đặt nghệ sĩ lên đầu, nghệ sĩ nổi tiếng, nghệ sĩ kiếm tiền tốt, chúng ta mới được thơm lây.

Nếu không vì thông báo Jun quay phim xong sẽ qua gặp mặt chắc Linh chẳng đủ kiên nhẫn đến thế. Jun tới cùng My, phải, giờ họ là một cặp mà.

Nhiều khi cô không rõ lý do vì sao bản thân lại cố chấp đến vậy? Chỉ là, chỉ cần nhìn thấy người ấy, cho dù là từ xa thôi, cũng đủ hạnh phúc rồi.

Jun gầy quá, nhưng vẫn rất phong độ, hại Linh chờ đến tận cuối giờ hết à.

Nhớ năm nào đó, giây phút Jun bước ra khỏi phòng cắt tóc, Linh sững sờ tới ngất người. Bị anh cốc trán, cô mới giật mình ập ứng.

-“Đẹp trai quá thể đáng, đẹp quá, trời đất ạ, sao em lại không nhận ra lái xe của mình lại là mỹ nam cơ chứ?”

Má Jun đỏ ửng, Linh vẫn hứng khởi tíu tít.

-“Chết rồi, em ngấm anh mãi không chán rồi, hay kiên luôn làm bạn trai em đi.”

Cứ nghĩ đó chỉ là một câu nói đùa.

Cứ nghĩ là thế.

-“Làm bạn trai là lương được tăng gấp đôi đấy.”

-“Tiểu thư đừng trêu tôi nữa.”

-“Thật mà...thật mà...”

...

-“Anh có cảm tình với con nhỏ đó phải không? Sao lại mua hoa hồng cho nó?”

-“Ở lúc sáng cô chủ dặn tôi mua hoa mà...”

-“Ừ nhỉ, thôi được rồi, bỏ qua, anh mà lém phéng với con nào thì em giết cả họ nhà nó, nghe chưa?”

...

-“Tiểu thư đi đâu vậy, cả nhà tìm cô khổ sở quá, ở đâu, tôi lập tức tới đón?”

-“Em đang ở sân thượng trung tâm thương mại mọi khi chúng ta vẫn vào. Em theo đuổi anh mệt mỏi lắm rồi, em bỏ cuộc, anh sống hạnh phúc nhé.”

-“Tiểu thư...đừng...đừng...làm liều, xin cô đấy, nhất định phải đợi tôi...”

...

Kí ức, thật ngọt ngào!

Jun khi đó, thật ngốc!

-“Linh.”

-“Hoàng Ái Linh!”

Eddi phải gọi tới lần thứ ba, đồng thời bực bội đập tới rầm một phát cái con bé đó mới hoàn hồn dạ thưa, nhân viên với chả nhân vưng, láo toét.

-“Cô làm quản lý của Hạ Oanh, có ý kiến gì không?”

-“Không ạ.”

Cô đáp, chẳng hiểu sao mọi người đều quay lại nhìn mình lắc đầu nữa. Sau này mới biết, khi biết thì cũng đã muộn.

Hạ Oanh là nghệ sĩ trẻ triển vọng, vào nghề từ năm mười tuổi, tính tới nay đã ngót nghét tám năm. Cô bé ấy quả thật có tài, diễn hay hát đều rất xuất thần, khổ nổi lại mắc bệnh sao, tính cách khó ưa, nghe nói trước khi đầu quân về JS, đã thay đến mười sáu quản lý, tóm lại chưa ai qua được một năm.

Lời đồn, quả là...y như thật.

Lần đầu tiên gặp gỡ, trong khi Hoàng Ái Linh bắt tay chào thân mật thì đối phương chỉ sửa lại cặp kính râm, đồng đánh khinh thường.

-“Cái mùi, cái mùi...nhức hết cả mũi, lần sau đi làm cầm dùng nước hoa hiểu chưa? Sức hết cả lên, tôi ghét.”

-“Không phải nước hoa đâu em ạ, chị thấy mùi cũng nhẹ mà.”

Rõ là tinh dầu oải hương cô tự chế, chỉ thoang thoảng thôi.

-“Cấm cãi, tôi là chủ hay chị là chủ? Còn nữa, làm quản lý mà ăn mặc thế kia à? Chỉ được mặc áo phông quần jeans thôi. Giờ đi pha cho tôi cốc nước cam, không được bỏ đường nhưng vẫn phải ngọt.”

Đó là lần đầu tiên trong đời, tiểu thư nhà họ Hoàng bị người khác ra lệnh, lại là một con bé nhỏ hơn mình tới sáu tuổi.

Cô cũng không hiểu được vì đâu bản thân có khả năng kiềm chế tốt đến thế.

-“Tôi đã nói không được bỏ đường mà.”

-“Sao em biết chị bỏ đường?”

Linh hỏi vặn.

-“Vì...”

Hạ Oanh cứng lưỡi, cô không thể nói vì ngọt được, nói vậy khác nào tự tát vào mặt mình đâu?

Xem ra, con người này, quả thực không đơn giản như vẻ bề ngoài ngây thơ của chị ta. Nói tới vẻ bề ngoài lại càng khiến cô bức mình, nghe nói năm nay mới hai mươi tư, mà xem kìa, môi đỏ mọng, da hồng căng, mắt to tròn long lanh, đùa chứ đứng cạnh còn trẻ và rực rỡ hơn cả cô.

Váy chị ta mặc, nhãn hiệu này, cô thèm khát bao lâu mà nào đã mua được. Quản lý rẻ rách như chị ta, lấy đâu ra tiền?

Chắc chắn là hàng nhái.

Phải, chắc chắn vậy.

Nhưng vẫn ngứa mắt, thực sự con người này, nhìn từ đầu tới chân khiến người ta không thể không ghét. Tiệc cốc nước cam, Hạ Oanh giả bộ sóng sánh rồi “chẳng may” nhờ tay, trợn vện làm bết bát bộ váy lộng lẫy đó.

-“Em xin lỗi, em nhờ tay, chị có sao không?”

Hoàng Ái Linh sốc toàn tập, không chỉ sốc vì sự việc vừa xảy ra, còn sốc vì cái khẩu khí quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Ngẩng lên, thấy ai đó đi tới, coi như đã hiểu lý do.

-“Ngại quá anh, làm chị ấy ướt sạch.”

Jun dường như chẳng để tâm, anh thản nhiên quay sang nói chuyện với mấy nghệ sĩ mới, khuyên bảo vài câu, động viên họ cố gắng.

Ai đó, sống mũi thấy cay. Xưa kia cô nhớ, có người nói cô chảnh chọe thôi, Jun cũng bắt họ phải xin lỗi.

Xưa kia...

Bao giờ cho quay trở lại?

Linh lăm lăm định tìm nhà vệ sinh, lại nghe tiếng quát đằng sau.

-“Đi theo tôi.”

Sao cô phải đi theo anh? Họ kết thúc rồi mà, anh có người yêu mới rồi mà.

Anh cũng đâu quan tâm tới cô nữa đâu?

Hàng vạn câu hỏi đặt ra trong đầu, lí trí thật mạnh mẽ, chỉ có điều, bước chân lại cứ theo người ta, đúng là, hết thuốc chữa.

-“Ăn mặc thế này à?”

Vừa vào phòng ai đó đã giận dữ nạt, váy của cô, quả thật xê nhiều quá, giờ thấm nước thì nơi đó, gần như lộ toàn bộ rồi.

-“Liên quan tới Jun sao?”

-“Cô là nhân viên của tôi, tất nhiên liên quan.”

Anh mở tủ, với bữa chiếc áo sơ mi ném về phía cô, chỉ vào nhà tắm.

-“Jun ở công ty luôn à? Không ở chung cư nữa ạ?”

-“Liên quan tới cô sao?”

-“Jun là sếp của em, tất nhiên liên quan.”

-“Mau vào thay ra.”

Cô không đòi co nữa, ngoan ngoãn nghe lời.

Áo của Jun thùng tha thùng thình, kết hợp với chân váy tua rua, chẳng ăn nhập gì cả, có sao có người vẫn đáng yêu ngoài sức tưởng tượng, hại ai đó trống ngực thốn thức, bản thân mất hồi lâu.

-“Jun...Jun...nghĩ gì vậy?”

Linh nhí nhảnh vẫy tay, tươi cười ngọt ngào, chẳng ngờ vừa đẩy thôi đã bị anh đuổi ra ngoài.

Cánh cửa phòng khép lại, Linh buồn lắm, ước gì, ước gì Jun quên hết chuyện cũ, ước gì Jun tha thứ cho cô.

Hai ngày sau, có nhóm nhạc BB nổi tiếng của Hàn Quốc sang, Hạ Oanh cũng được xếp một tiết mục xen giữa. Đây là vinh dự rất lớn, bài đã chọn, nhạc đã phối, giờ chỉ còn trang phục nữa là xong.

Tìm mãi mới thấy bộ đầm ren hợp ý, tất cả mọi người đều đồng tình khen đẹp. Duy chỉ có quản lý của cô là không nhất trí. Chị ta thì biết cái quái gì, toàn lý do vớ vẩn, chẳng qua là vì ghen tỵ với cô nên chọc ngoáy chứ gì?

Oanh một mực bỏ ngoài tai lời khuyên ngăn của Linh, nhất định mặc bộ đó lên biểu diễn.

Cô cũng không ngờ, bao nhiêu năm xây dựng hình ảnh ngọc nữ, lại bị huỷ hoại chỉ vì một bộ đầm. Thật sự là Linh đã đúng, bộ đó mặc trước ánh điện bình thường thì rất sang, nhưng khi lên ánh đèn sân khấu, lại tạo cảm giác giống như không mặc gì vậy.

Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, tất cả các diễn đàn lớn nhỏ đã tràn ngập hình ảnh cùng tin hot, ngọc nữ mặc đồ xuyên thấu, ngọc nữ lộ hàng...ngọc nữ, thực chất là ngọc nữ hay chỉ là giả tạo?

Ekip đã phải gấp rút đưa Oanh về công ty để tìm biện pháp giải quyết sao cho ổn thoả nhất. Cô bé tám năm chưa từng trải qua sự kiện như vậy, chưa từng bị ném đá và chửi bới như thế, trong giây phút run rẩy và quần trí, đã liều mình đăng lên fanpage.

“Xin chào các fan đã luôn yêu thương và tin tưởng Oanh. Xảy ra sự cố hôm nay, trước tiên Oanh gửi lời xin lỗi tới tất cả các bạn. Thực sự tôi cũng không muốn mặc bộ đồ đó một chút nào, nhưng do chị quản lý ép quá nên không dám cãi. Dù sao cũng là lỗi của tôi, thành thật xin lỗi mọi người rất nhiều...”

Linh ngồi cùng hàng ghế với Hạ Oanh, đang định quay sang an ủi em ấy thì thấy bé nhìn mình cười cười. Cô ban đầu không hiểu lắm, cho tới lúc Tuệ Vân, trang điểm của Oanh lén lút đưa điện thoại, khi ấy mới vỡ lẽ, rằng mình đã bị bôi bác thành con mụ già xấu tính ra sao, chèn ép cô gái nhỏ đáng thương mười tám tuổi như thế nào.

Thời khắc cả ekip lên phòng họp, tất cả đều chĩa vào cô như muốn chém, đặc biệt là Jun, Oanh khi ấy, tài tình làm sao, ngay lập tức nước mắt tràn trề, tức tưởi nức nở.

7. Chap 7: Hiểu Đúng Là Như Thế Nào?

-“Con đàn bà khốn khiếp này, cô điên rồi phải không?”

Giọng Eddi đầy phẫn nộ. Linh lén nhìn người ngồi cạnh hẳn, gương mặt kia xanh xao phờ phạc, anh gầy quá, thực sự gầy đến nao lòng.

Đã hai mươi ba ngày kể từ khi J. S. Entertainment chính thức hoạt động, một mình Jun vừa lo cho công ty, vừa chạy show quay phim như thường. Hôm trước cô có xem trộm lịch làm việc của ai đó, hình như ngày nào cũng chỉ có ba tiếng để ngủ.

Anh sẽ trụ vững chứ?

Ngay lúc này đây, nếu có thể ôm người ấy vào lòng thì tốt, hỏi anh liệu có mệt mỏi, nói với anh rằng đừng quá gắng sức, cô luôn bên anh.

Phải, cô sẽ luôn như thế.

Việc gì có thể giải quyết thay Jun, cô sẵn lòng làm, kết quả ra sao, cô cũng chẳng quan tâm. Linh khẽ thở dài, chậm chậm lên tiếng.

-“Xin lỗi mọi người, là do sơ suất và sự thiếu hiểu biết của tôi, tôi cứ nghĩ bộ váy đó đẹp, không ngờ lên sân khấu lại thành thảm họa như vậy.”

Eddi giật tím mặt mày, trong khi sếp lớn chỉ thản nhiên hỏi.

-“Vậy cô sẽ chịu trách nhiệm giải quyết đồng lõa xôn mình gây ra chứ?”

Linh nhìn Jun, khẽ gật đầu, anh giải tán cuộc họp trước sự bàng hoàng của mọi người. Sao có thể? Jun phải chẳng quá hồ đồ?

Hoàng Ái Linh, dấu sao cũng mới vào nghề, kinh nghiệm ứng phó, thực chất mà nói, là con số không.

Nhưng họ đã nhầm, cô nhuần nhuyễn trả lời phóng viên, khóc lóc ngon nghề, chân thành nhận lỗi, thậm chí sụt sùi kể lể hoàn cảnh, khiến mấy đồng chí trong phòng chất vấn suýt nữa cảm động rơi lệ theo.

Người ta nói, đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại.

Quả thật đúng, sự việc vì thế cũng dần êm xuôi.

Nàng ca sĩ trẻ cười đến không ngậm được miệng, rốt cuộc scandal này không những không ảnh hưởng gì, ngược lại còn khiến cô được nhiều người biết đến hơn. Dù sao cũng là công của con mụ già, thôi thì người ta đã biết điều, cô cũng bố thí cho chút vậy.

Hạ Oanh rút mấy tờ đô lẻ trong ví, khinh bỉ vứt về phía trước. Đúng như cô dự đoán, chị ta lăm lăm nhặt nhanh từng tờ.

Nhưng cô chẳng ngờ được, con mụ đó...đồng tiền trong tay, mụ xé nhỏ, xé nhỏ từng tờ một, ngạo nghễ ném trả lại cô.

-“Sao? Chê ít?”

-“Chị nói em biết, đây là lần cuối cùng chị nhượng bộ em, khôn hồn thì sống cho tử tế.”

-“Tôi cứ thích không tử tế đấy, chị định làm gì?”

-“Đến lúc đó thì đừng trách chị vô tình.”

Hạ Oanh ngạc nhiên đến sững sờ. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người thách thức cô như vậy.

Cũng chỉ là con quản lý quèn mà dám lên mặt dạy chủ, khốn nạn thật. Cứ đợi đấy, thái độ ngông nghênh của chị ta ngày hôm nay, cô sẽ trả lại gấp năm, thậm chí gấp mười.

Từ đó, cuộc sống của nàng nghệ sĩ trẻ có thêm một mục tiêu mới, chính là tìm đủ mọi cách chọc tức quản lý của nàng ta.

-“Lịch hôm nay như nào?”

-“10 giờ sáng chụp ảnh bìa cho báo 4T, chiều quay phim quảng cáo cho sữa chua HN của CL Group, tối hát tại phòng trà...”

-“Váy áo trang sức chuẩn bị cẩn thận chưa? Nhớ là tôi không mặc dụng hàng bao giờ đâu...”

-“Biết rồi.”

Hạ Oanh nhận đồng đồ từ tay quản lý, thực ra thường thì việc này do thiết kế riêng của công ty lo, nhưng cô cứ thích giao cho chị ta đây, càng ôm nhiều việc thì càng dễ mắc sai sót thôi.

-“Sao cái váy này cao như vậy, phải trễ thêm chút nữa mới sexy, mau mang đi đổi lại.”

Cả ekip phát hoảng, váy là váy đặt may riêng chứ có phải sản xuất hàng loạt đâu mà cứ làm như đổi là được size khác kiểu khác vậy. Hơn nữa chỉ còn chưa đầy nửa tiếng là phải tới phòng chụp rồi, cái này chẳng phải thách đố người ta sao?

Tuy nhiên tính khí của nàng ai cũng hiểu, tuy có chút đồng cảm với người bị hành nhưng dẫu sao cũng là miếng cơm manh áo, chẳng ai dám lên tiếng.

-“Ngực em nhỏ, thiết kế như thế là hợp lý rồi.”

-“Chị...dám chê ngực tôi nhỏ...ngực chị thì to hơn à mà tinh tướng?”

-“Ừ.”

Linh đáp, Oanh giận run người.

-“Đồ tro trên, vô liêm sỉ.”

-“Nếu em không tin thì ra ngoài đóng cửa lại, hai ta cùng cởi đồ...”

-“Chị...”

Ức không làm gì được, cô đành sai mụ đi làm sữa chua đánh đá, đoạn rón rén lên theo gậy sự.

-“Tôi nói chị tự pha chứ tôi đâu có nói mua ở căng tin? À, hoá ra trước giờ chị toàn lấy nước ở đây hả? Chị có biết nơi này không đảm bảo vệ sinh không? Hay là chị muốn độc tôi chết, muốn tôi sớm bị ung thư...”

-“Em có lý chút đi, cả công ty đều ăn uống ở đây...”

-“Tôi không cần biết, mau làm lại, cốc này tôi không uống.”

Trước cơn thịnh nộ của cô chủ nhỏ, Hoàng Ái Linh vẫn bình thản.

-“Uống hay không là việc của em.”

Ai đó tức điên, định hất thẳng cốc sữa chua vào mặt người đối diện, tiếc là chị ta lại nhanh tay hơn, chiếc cốc, văng trở lại cô rồi rơi xuống vỡ tung toé. Hạ Oanh nhìn bộ váy rực rỡ ướt đầm mà sôi máu, không khoan nhượng dùng hết sức mình đẩy con mụ già đáng ghét đó xuống sàn.

Nhìn chị ta kia, chân tay bị thủy tinh cửa máu me be bét, trông gớm quá đi mất, để xem sau này có dám vênh mặt với cô nữa không?

-“Nhớ đấy, kết quả của những con chó không biết nghe lời chủ là như thế này đó.”

Có vẻ như đây là giới hạn cuối cùng của Hoàng Ái Linh, cô lập tức gọi điện tới phòng kỹ thuật, yêu cầu họ cắt đoạn video ghi lại những sự việc vừa xảy ra, lập tức tung lên mạng.

-“Đừng đùa dai nữa, còn lâu mới dọa được tôi...”

-“Cứ đợi xem là đùa hay thật.”

Cả người cô ca sĩ trẻ lạnh toát, cô trước giờ không biết, một số nơi trong công ty có gắn máy quay. Cũng không rõ vì sao, một con quản lý quèn lại có thể dễ dàng hạ lệnh cho người khác như vậy?

Nếu những thước phim đó lọt ra ngoài thì sao?

Kết quả, khủng khiếp tới mức nào? Hình ảnh ngoan hiền lễ phép cô tốn công xây dựng bao năm qua sẽ đi về đâu?

Còn đang run rẩy chưa biết làm gì thì sếp lớn từ đâu đi tới, Jun giật lấy điện thoại trên tay chị ta, yêu cầu xóa đoạn video, đồng thời ra lệnh cho Linh theo mình.

Ở ngoài, có người nào đó thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng, không khí đầy ngột ngạt bức bối.

-“Lúc nào cô cũng đuổi cùng giết tận như thế hả? Đây là cách sống của cô sao?”

-“Em ấy nhìn quá rồi, nếu không cảnh cáo thì lần sau sẽ càng lên mặt, càng khó trị.”

-“Cái gì mà khó trị? Khởi nguồn mọi mâu thuẫn chẳng phải bắt đầu từ cô sao? Nếu không phải cô bắt người ta mặc cái váy đó thì đâu có chuyện gì? Đây là công ty, thân phận của cô là quản lý chứ không phải đại tiểu thư. Nhiệm vụ của cô là chăm sóc, làm hài lòng cô ta, cô hiểu chứ?”

Cô chưa chăm sóc đủ?

Chưa nhẫn nhịn đủ?

Hoàng Ái Linh mím chặt môi, máu ứa từ những mảnh thủy tinh vỡ, đau nhói. Nhưng cũng chẳng là gì so với sự nhức nhối nơi lồng ngực.

Vì đâu?

Vì đâu cô đều đều bước tới, khoảng cách giữa cô và anh, lại ngày một xa?

Cô mệt rồi, thực sự rất mệt, mọi thứ bỗng dưng u uất tới tăm.

Jun đứng đó, nhìn cô ngã khụy trước mặt mình, sống lưng truyền tới cảm giác lạnh buốt. Rõ ràng lí trí mách bảo, loại người như cô, chết đi cũng tốt.

Loại người như cô, nếu biến mất, cuộc sống của anh sẽ thanh thản biết bao.

Vậy mà giờ đây, anh lại căng thẳng cực độ, có một nỗi sợ mơ hồ mà chính bản thân cũng không lý giải được.

Hoàng Ái Linh trong mơ màng, nghe ai đó gọi chữ Sa da diết biết bao...Jun ư? Chỉ có Jun mới gọi cô như vậy thôi.

Bà nội đặt cho Linh tên tiếng anh là Sara, mà anh lừa, luôn chỉ kêu chữ đầu. Linh phản nản rất nhiều, mà nghe riết thành quen. Lúc họ giận nhau, Linh mắng anh đồ giun thối, Jun trêu cô cũng chẳng hơn gì đâu, cũng chỉ là con sán nhỏ đeo bám người ta.

Hồi đó nghĩ mãi chẳng thấu, vì sao anh có thể dịch Sa thành Sán?

Hồi đó ám ức khôn nguôi.

Giờ đây nhớ tới, lại thấy ngọt ngào khôn xiết.

Jun ngày ấy hay thích chui rúc vào trong lòng cô, Jun nói cô rất thơm, mùi thơm tinh khiết của hoa cỏ, của nắng sớm ban mai.

Jun của bây giờ, mặc Linh bệnh, giọng điệu vẫn lạnh lẽo thấu xương.

-“Truyền xong chai nước này tiểu thư có thể về.”

Cô nhào người, cổ đưa bàn tay đầy băng gạc của mình chạm tới tay ai đó. Người ấy muốn rút ra, cô khẽ nhúu mày kêu đau, rồi cuộc anh nhượng bộ, hờ hững bao trọn tay cô.

-“Jun và My là yêu nhau thật hả? Sao cả tháng rồi chẳng thấy hẹn hò buổi nào thế?”

Lấy hết sức can đảm, cô hỏi. Anh chẳng chối cũng chẳng thừa nhận, đơn giản chỉ bảo.

-“Chuyện tình cảm của tôi không phiền tới tiểu thư quan tâm.”

-“Còn cảm xúc không? Nắm tay em như này này, có thấy tim đập không?”

-“Tim không đập thì chết hả?”

Linh chẳng buồn tranh luận nữa, cô nói với Jun cô rất đau, những vết cứa, đau lắm. Jun rõ làm bộ quay đi không quan tâm mà một lát lại không kiềm được, ngoảnh vào hỏi chỗ nào, hại Linh phì cười.

Hôm đó Jun đưa cô về, anh băng quơ mấy ngày tới không có nhiều việc lắm, thích thì nghỉ cũng được. Linh đột nhiên thấy ấm áp, là Jun lo cho cô sao?

Hai ngày không phải gặp Oanh cau có, đầu óc cũng khuây khoả, mà lại nhớ Jun vô bờ bến. Muốn nhắn tin hỏi thăm Jun quá, nhưng chẳng biết có làm phiền anh không nhỉ?

Linh lưỡng lự mãi, cuối cùng chưa kịp nhắn đã nhận được tin báo của chị chuyên viên trang điểm cho Oanh, nói đọc báo buổi sáng.

Lại tin hot.

Phóng viên hỏi, Hạ Oanh có bạn trai chưa? Em ấy hồn nhiên nói ra danh tính của người mới quen gần đây. Phổng mũi khoe khoang những chiếc túi hàng hiệu anh ấy sắm cho mình, rồi những chuyến du lịch châu Âu châu Mỹ xa hoa.

Cứ ngỡ sau bài đó, tên tuổi sẽ lên một bậc nữa, ai dè cư dân mạng lại tìm ra được đại gia của cô, là người đã có gia đình. Hạ Oanh hững hờ không biết bao nhiêu đá gạch cùng phần nộ của dư luận, đặc biệt từ phía các mẹ bỉm sữa.

Và cách giải quyết cô chọn, lại một lần nữa, đổ hết tội lên quản lí của mình. Giải thích hai người quen nhau do chị ta sắp xếp, chị ta còn dọa nếu không tiếp đãi người đàn ông kia cẩn thận sẽ làm cho cô thân tàn ma dại.

Hoàng Ái Linh ức chế suýt chút nữa đập tan điện thoại, lập tức tới công ty, tiếc là chưa kịp gặp Oanh, cô đã chạm mặt Jun trước.

-“Đại tiểu thư, trước sau vẫn xứng danh đại tiểu thư...”

Giọng Jun đầy chán nản, cô áp úng trán an anh.

-“Là hiểu nhầm thôi, yên tâm em sẽ giải quyết.”

-“Hiểu nhầm, vấn đề với cô, xem ra lúc nào cũng đơn giản dừng lại ở từ hiểu nhầm, phải không?”

Linh toan bỏ đi mà lại bị Jun kéo giật lại, mắt anh đỏ rực, gằn giọng đầy phần nộ.

-“Chuyện chiếc váy, hiểu nhầm sao? Ra tay dứt điểm với một con bé kém cô sáu tuổi, cũng là hiểu nhầm? Xưa kia Hạnh bị người ta đánh, ngày ngày mặt thâm mày tím, cô dám bào chữa không phải cô làm? Trên đường đi gặp cô về thì tai nạn, qua mấy tháng tưởng khỏi rồi mà lại đột nhiên chết thảm, tất cả chỉ là hiểu nhầm phải không? Hoàng. Ái. Linh. Vậy cô nói cho tôi biết, hiểu đúng, là như thế nào?”

8. Chap 8: Em Phải Làm Sao Đây?

Xưa kia Jun hiền lành, chỉ có Linh là hay giận dỗi vô cớ thôi. Mỗi lần như vậy, có người thường nhẹ nhàng tới bên cô, vỗ về ấm áp. Jun tự nhận mình không tốt, xin tiểu thư đánh mắng chửi thì tùy, cứ trút lên tôi chứ đừng phiền lòng nữa.

Thời gian trôi, mọi thứ đều đổi thay.

Cô bây giờ, chẳng những chẳng là mối quan tâm trong lòng người ta, thậm chí còn bị ghét bỏ không thương tiếc.

Không sao.

Không sao cả.

Mọi chuyện sẽ ổn thôi, phải không?

Hoàng Ái Linh nở nụ cười gượng gạo, hơi nhón chân rồi vòng tay qua ôm lấy anh, giọng nói thì thào nũng nịu.

-“Em sai rồi, tất cả là em sai. Em sẽ xử lý đầu vào đấy, Jun hạ hỏa, không giận Linh, cũng không bực nữa nhé...”

Khoảnh khắc ấy, trái tim ai đó mềm nhũn. Mùi oải hương đó, cứ nghĩ tới là khó chịu, chẳng ngờ gần như vậy, lại thấy thơm mát một cách lạ kì.

Đã dẫn lòng cứ theo nguyên tắc mà làm, khiến trách xong thì đuổi việc. Rất đơn giản mà, vì đâu mà khó khăn đến thế?

Thua, vẫn là anh thua cô, rốt cuộc chỉ có thể dằn dò, giải quyết cho gọn gàng rồi bỏ về phòng chán nản.

Trong khi đó, ở một căn phòng khác, Hoàng Ái Linh đã không thể giữ nổi bình tĩnh giống như trước, cô giận dữ ra lệnh.

-“Theo chị.”

Hạ Oanh nhếch mép, vừa tô son vừa cười đùa với mấy nghệ sĩ trẻ khác, coi như không nghe thấy.

-“Chị nói theo chị!”

Con mụ già này, rõ là đáng ghét mà, làm hỏng hết tâm trạng ngày mới của cô.

-“Sửa ít thôi, thôi hết cả đây này.”

-“Em...”

-“Em iếc gì, đúng là chó cắn bừa...”

BỐP.

Tất cả mọi người cùng sững sờ, không ai nghĩ, và cũng không ai dám nghĩ, một con trợ lý có thể có gan tát nghệ sĩ của cô ta.

-“Chị uống lộn thuốc hả?”

Hạ Oanh hét đầy ai oán, muốn giơ tay đập trả, khổ nỗi đã bị mụ ta nắm lại, tiện thể giáng thêm một phát trời đánh nữa xuống má bên phải của cô.

-“Hai cái tát này là còn nhẹ đó, cứ thử ngồng cuồng một lần nữa xem? Lúc đó đến cơm cũng không có mà nuốt đâu.”

-“Con cẩu con này, tao đập chết mày bây giờ...”

Nàng ca sĩ trẻ đã ức tím tái mặt mày, người vừa đánh nàng ta, cũng chẳng vừa.

-“Em bé, em dám phát biểu thêm một câu nữa thì video đánh đồng nghiệp, lăng loàn với đại gia, chửi bới như dân đầu đường xó chợ...tất cả...ngay lập tức sẽ được đăng lên fanpage của em...”

Hạ Oanh cứng đờ người, đúng là những việc đó, cô có làm. Cứ nghĩ chỉ cần khoá cửa là trời không biết, đất không hay, nào ngờ đâu chị ta lại thu thập được bằng chứng.

Là đùa hay là thật?

Dù thế nào chẳng nữa, ánh mắt chắc nịch của Hoàng Ái Linh cũng dọa ai đó sợ đến sồn gai ốc, tạm thời cố gắng nín nhịn.

-“Chuyện này chị sẽ lo cho em. Nể tình em còn trẻ nông nổi, từ nhỏ đã phải vất vả kiếm tiền lo cho gia đình nên chị tạm thời bỏ qua. Nhưng khôn hồn thì nhớ cho kĩ, một người có khả năng lấy lại cho em tất cả, thì cũng có khả năng mang đi của em mọi thứ. Vậy nhé, từ giờ biết điều mà sống.”

Có người bình thần rồi khỏi, có người hốc mắt đỏ hoe, run rẩy giận dữ. Cô gọi Eddi, yêu cầu đổi quản lý ngay lập tức. Khổ nỗi như mọi lần, dù phúc lợi cao hơn bình thường, vẫn không ai muốn làm việc với cô cả.

Thế giới này đảo lộn rồi sao?

Phải, điên hết cả rồi, toàn một lũ dở hơi, sượng mà không biết đường hướng.

Cũng chẳng biết con mụ đó làm kiểu gì mà đại gia của cô đứng ra phân trần rằng cô chỉ là con nuôi của anh. Con nuôi ư? Nực cười.

Còn phía phóng viên kia nữa, cũng tự nhận hiểu nhầm lời nói của nghệ sĩ. Suy cho cùng, scandal này giống lần trước, làm cô nổi như cồn, mà hình ảnh đẹp lại vẫn được bảo toàn.

Fan thậm chí còn xót thương, thương Oanh nhỏ tuổi mà tài năng quá, vì vậy mới bị người ta ghen ghét, suốt ngày dính thị phi.

Tất cả, sao có thể dễ dàng suôn sẻ đến vậy?

Hoàng Ái Linh, rốt cuộc chị ta là ai?

Là ai nhỉ?

Vừa nãy mới hùng hăng hồ hồ, giờ lại lén lút cầm chiếc hộp nhỏ xuống nhà bếp. Cả công ty đều ăn cơm dì Hoa nấu, nhưng ai đó đã mua chuộc được dì thành công, cứ tới bữa là nhận đồ từ tay quản gia, vội vàng xuống đây tráo.

Không phải cô chê đồ dì nấu, chỉ là cô lo người ấy ăn uống không đủ chất. Thế cho nên là, cứ lẳng lặng mà tiến hành.

Jun thường ham công tác việc, để tiết kiệm thời gian thì dì hay mang cơm lên phòng cho anh. Mọi khi dì nổi tiếng sạch sẽ, hơi lạ là hôm nay lại để đĩa dính vết đỏ đỏ thâm thâm, anh định kêu dì, mà nghĩ thế nào lại tự mình xuống dưới kiểm tra đĩa khác.

Thực ra cũng muốn quan sát nhân viên của mình một chút, thấy mọi người ăn uống vui vẻ, ai đó tâm trạng cũng khá khảm hơn.

Eddi này, mọi khi thích ăn cá hồi lắm cơ mà? Sao hôm nay lại chọn thịt quay thế kia?

Cả salad bốn mùa nữa, cũng không có trong suất ăn thì phải. Có người sinh nghi, rồi lần lượt liếc qua toàn bộ căn phòng, hình như, không có suất nào giống của anh hết.

Phía ô cửa kính, có người đang ngậm ống hút, lơ đãng nhìn xa xăm, rồi lại nhìn xuống hai bàn tay mình, tự cười chế giễu.

Người ta bảo đã yếu lại còn thích ra gió, chính là đạo lý này đây.

Đánh con bé xong, mấy vết cứa trên tay cô cũng rỉ máu hết cả. Tưởng sắp khỏi rồi cơ chứ, cứ như vậy thì biết tới bao giờ đây? Mấy vết sẹo này, thật xấu xí mà.

Cũng không trách được, khi ấy điên quá rồi.

Hoàng Ái Linh thở dài, lại tiếp tục thẩn thờ. Mãi tới khi điện thoại đổ chuông báo mới đứng dậy. Tầm này Jun đi phỏng vấn rồi, cô bảo dì Hoa cô sẽ lấy hộp cơm chỗ anh, thực lòng muốn biết người ta ăn bao nhiêu, có hết không, có ngon miệng không?

Mà khổ, vừa rón rén mở cửa phòng, cả người đã bị kéo lại ấn không thương tiếc xuống chiếc ghế sofa gần đó.

-“Jun...sao lại...”

Hít một hơi thật sâu, Linh giả bộ ngây thơ.

-“Em định tìm anh xin chút chỉ thị về hoạt động tháng sau của Oanh.”

Chưa kịp bao biện thêm, thìa cơm ấy đã đưa tới trước mặt, Jun chẳng nói gì nhiều, đơn giản là quát cô ăn.

-“Em ăn rồi mà.”

-“Ăn nước hoa quả hả?”

Jun hất hàm hỏi.

Có một người hiểu rõ mình, đôi lúc cũng hơi ghét ghét nhỉ, chẳng nói dối được ý. Hoàng Ái Linh có tật rất xấu, đó là khi nào ốm hoặc mệt mỏi khó chịu, cô thường bỏ bữa.

Cũng chẳng nghĩ anh vẫn nhớ!

Liếc thấy suất cơm còn nguyên, Linh ương bướng phụng phịu.

-“Jun không ăn à, dì Hoa chuẩn bị kì công như thế Jun không ăn là dì buồn lắm đó...”

-“Dì Hoa hay ”dì” Linh?”

Jun hỏi, cô tạm thời cứng lưỡi, không biết làm sao đành ngoan ngoãn ăn cơm.

-“Jun cũng ăn với em đi.”

-“Tiểu thư không phải lo cho tôi.”

Ai đó làm mặt lạnh tanh, mà người kia mím môi không chịu, rốt cuộc đành phải nhượng bộ, anh một thìa, cô một thìa.

Lâu lắm rồi Linh mới hạnh phúc đến thế, Jun không những xúc cơm mà còn thay băng cho cô nữa. Tiếc là chưa cười được bao lâu, có người đã phủ phàng.

-“Phục vụ tiểu thư ăn lấy năm chục, thay băng hai chục, nhớ thanh toán đằng hoàng cho tôi.”

Ai đó đen cả mặt, xong vẫn làm ngơ, rút ví năm trăm ngàn đập một phát xuống bàn, đường hoàng tuyên bố.

-“Đó, bốn trăm ba mươi ngàn là em thuê cái giường kia.”

-“Cô mệt thì về sớm cũng được.”

-“Nhưng em không đi nổi nữa đâu, em mệt lắm rồi ý, không tin Jun ra đây mà xem, người em nóng nóng à, em nói thật đó...”

Hoàng Ái Linh nhanh nhẩu một hồi, liếc thấy người ta không có thái độ gì liền tận dụng cơ hội, nhảy ngay lên đệm đắp chăn.

Chiều hôm đó, có người ngủ miết.

Chiều hôm đó, có người huỷ bỏ phỏng vấn, thỉnh thoảng lại sốt ruột chạy qua xem xét, khi thì sờ trán kiểm tra, lúc thì vắt khăn lạnh lau chân tay, chạm tới mấy vết cứa kia đột nhiên thấy nhói lòng.

Thế gian này, quả thật có một người, ghét người ấy đến phát điên, nhưng nếu người ta làm sao, trái tim lại nhức nhối ngọt ngào.

.....

Xế chiều, ai đó lười biếng tỉnh giấc, nhìn loang quanh một hồi, là mơ sao? Jun đang ngồi đọc kịch bản góc kia, cô nằm lẩn lộn góc này, nhưng là cùng một trong một phòng nhé, ai đó chẳng hề khiêng cô ném ra ngoài gì cả.

Tự dưng lại muốn cười, liền chui vào chăn cười khúc khích.

-“Tỉnh rồi thì mời cô về, hết giờ thuê giường rồi.”

-“Em trả thêm, trả thêm nha...”

Linh kì kèo, cố tỏ vẻ đáng yêu mà Jun vẫn không chút nể tình thương hại.

-“Dịch vụ tới đây thôi, mong đại tiểu thư thông cảm.”

Jun cương quyết lắm, Linh chẳng làm gì được nữa, mặt buồn thiu ra ngoài. Tiếng Trà My gọi làm cô giật bắn, em ấy muốn nói chuyện với Linh, lúc đầu thì nhẹ nhàng, chẳng ngờ khi cánh cửa ấy đóng vào, lại hoàn toàn hoá thành con người khác.

-“Từ giờ đừng gặp Jun nữa, chị có thể tuỳ thích đưa ra con số.”

Trà My lên giọng đầy kiêu kì. Từ lần đầu tiên gặp cô đã cảm thấy chị ta không bình thường rồi mà, cô làm fan, rồi giờ lại thành quản lý, tất cả chẳng phải là tiếp cận anh hay sao?

Chuyện tới mức này, bản thân cô cũng không muốn. Mà tội, fan cô đông đúc như giờ, chủ yếu là fan của Jun, nếu có sơ suất gì, tuyên bố chia tay với anh sẽ là tổn thất lớn.

-“Từ lúc công khai mối quan hệ tới giờ vẫn chưa hẹn hò buổi nào, cả mấy tháng ngoại trừ công việc thì cũng không gặp mặt riêng, em và Jun ý, rốt cuộc là gì của nhau? Em lấy quyền gì để ra lệnh cho chị?”

Có người bị nói trúng tim đen, điên tiết quát.

-“Ngâm mồm vào, ngoan ngoãn thì viết đi.”

-“Được.”

Hoàng Ái Linh cầm bút nắn nót từng chữ, Mỹ cười khẩy, biết ngay mà, cũng chỉ là dạng tham tiền. Lúc nhận lại tấm séc, nhìn những số không tròn trịa li mít nhúc nhích đếm không xuể, có người ức nghẹn.

-“Gì vậy? Mà điên hả?”

-“Không, hoàn toàn tỉnh táo em ạ. Mà quên, đô la Mỹ em nhé, chuẩn bị đầy đủ đi rồi mang tới gặp chị, chị xem xét cho.”

Đô la Mỹ?

Con mụ này dở thật rồi!

Tiền việt cô cũng chẳng có nhiều đến thế nữa là đô la? Đã thế chị ta còn ngông nghênh tháo giày ném về phía cô.

-“Nghe nói em đang muốn có đôi Valentino này hả? Cho em đó, hàng chuẩn luôn. Chị mới đi được một lần thôi, nếu chân em to quá không vừa thì bán lại cũng được giá lắm đấy. Thế nhé!”

Hoàng Ái Linh!

Lúc hiền thì rất hiền, nhưng đã điên lên rồi, không làm cho đối phương tức sặc máu mới là lạ.

Lại nói tới bé Oanh, bị chị Linh làm cho giận tới mất ăn mất ngủ. Cả ngày chỉ chăm chăm suy kế tính mưu, cuối cùng cũng nghĩ ra. Tiền không mua được mụ, liệu tình cảm thì sao nhỉ?

Cô nói với Quang Đạt, người theo đuổi mình lâu nay, rằng chỉ cần chơi bởi quản lý của cô, làm cho chị ta sống dở chết dở vì đau khổ thì cô sẽ hẹn hò với hắn.

Đạt lúc đầu còn chần chừ, mà cái hôm cả nhóm vào bar liên hoan live show của hắn, thời khắc nhìn thấy Hoàng Ái Linh, cả người tưởng chừng hoá đá.

Trước nay cứ tưởng Oanh là tuyệt phẩm. Giờ gặp Linh, mới nhận ra không phải. Có cái gì đó cuốn hút lạ kì, rực rỡ chói chang như nắng ban mai, khiến đàn ông chỉ cần nhìn một lần, nhất định sẽ liếc lại lần thứ hai.

Kế hoạch của họ là trút say cô. Khổ nổi, tửu lượng của họ lại chẳng bằng người họ muốn chuốc, thành ra cả đám gục hết, rốt cuộc còn lại sắp lòn và cô quản lí nhỏ.

Tối muộn, Jun đứng lên thanh toán, bonus thêm rồi dặn dò phục vụ giúp đưa mấy đồng chí về nhà cẩn thận, đoạn đi bộ xuống vỉa hè.

Khi cánh cửa xe còn chưa kịp mở, cả người bỗng dưng căng cứng, phía sau, có còn mèo nhỏ đu bám ôm riết không rời.

-“Jun à, làm sao đây, em phải làm sao đây?”

Cô siết chặt lấy thắt lưng anh, gắt gao nức nở.

-“Em tỏ vẻ thế thôi, nhưng em không ổn chút nào cả, em đau lắm, khổ lắm, làm ơn đi mà...”

-“Khổ ư? Cô khổ bao nhiêu cũng chẳng là gì so với Hạnh năm ấy, cả ngày trên giường bệnh, người thâm kín toàn mũi tiêm, sung sướng như cô, chẳng bao giờ hiểu được khổ là như nào đâu!”

Anh nói, từng lời như dao nhọn, cắt từng mảng, cứa từng khúc, giày xé tâm can cô.

-“Tha thứ cho em đi mà, em biết sai rồi, là do em nóng nảy, chưa suy xét kĩ đã làm anh tổn thương, anh bảo em làm gì em cũng làm, em xin lỗi mà...”

Có người van xin tức tưởi, lại có người nhất quyết đẩy ra.

Đau đớn.

Giằng xé.

Muộn rồi, tất cả đã muộn, có những lỗi lầm, chẳng thể nào sửa chữa...

Linh của hôm nay, hết lần này tới lần khác bị Jun cự tuyệt. Xe anh lao vút, mặc cô ngã nhoài, nền gạch, có sao lạnh lẽo đến vậy?

Mưa rơi lay phay, cũng chỉ là mưa phùn thôi, từng giọt nhỏ thấm vào người, sao thấy buốt tới thế?

Đêm đó, có người con gái bất chấp nằm dưới đường, trong giây phút rối loạn nhất, cô đã từng nghĩ rằng, nếu có chiếc xe tải nào đi ngang qua đây, quả thật là rất tốt! Jun thương Hạnh như vậy, chẳng phải vì cậu ấy bị tai nạn sao? Nếu hôm nay, việc đó lặp lại với cô, liệu anh có mũi lòng mà bỏ qua quá khứ?

Liệu có thể không?

Cô mỉm cười, bình tâm nhắm mắt, đâu đó truyền tới tiếng xe phanh gấp dữ dội.

9. Chap 9: Jun Hiểu Em Đến Thế Ừ?

Hôm đó, Hoàng Ái Linh đã có một giấc mộng tuyệt đẹp. Jun đến bên, siết chặt lấy cô, tiếng Sa ấy nghe sao da diết?

Hình như anh còn xin cô mau tỉnh lại?

Hình như anh còn vì cô mà hoảng hốt?

Hình như...anh còn thương cô...

Chỉ là mơ thôi, có sao chân thực sống động đến vậy?

Chỉ là mơ thôi, vì đâu ngọt ngào hạnh phúc tới thế?

Là mơ ư?

Cô không rõ nữa, cũng chẳng thể phân biệt nổi. Chỉ biết rằng, lúc tỉnh giấc, đã ở trong lòng người ấy.

Bàn tay cô run rẩy chạm vào anh, lại luống cuống cầu mình vài phút. Rất đau, tốt rồi, đau là tốt rồi, chứng tỏ mọi thứ chẳng phải ảo ảnh.

Chúng tỏ Jun để tâm tới Sa, còn giúp cô thay đồ nữa. Hoàng Ái Linh ngượng ngùng giấu lại bộ áo quần Kitty, mặt mỗi lúc một đỏ hơn. Rõ ràng từ lâu đã là của người ta, chẳng hiểu sao vẫn cứ hồi hộp ngượng ngùng, xao xuyến thổn thức.

Có người ngọ nguậy ngang dọc, nở nụ cười rạng rỡ lắm. Rồi ai đó hơi cựa, hại cô giật mình đến thót tim. Sợ lắm, Jun mà thức giấc bây giờ, chưa biết chừng sẽ tống Linh ra khỏi nhà cũng nên.

Nhưng không, Jun vẫn đang ngủ, trong vô thức kéo cô sát mình hơn, tay vỗ vỗ lưng trìu mến. Xưa kia hay bây giờ, Jun đều thế, mỗi lần ngủ đều ôm cô rất chặt, kể cả trong mơ cũng không buông.

Linh nhớ, có lần cô từng cắn Jun thật mạnh, không nhẹ càu nhàu, Jun à, em sắp ngạt thở rồi đó.

Jun khi ấy xin lỗi rú rít, hứa lên hứa xuống lần sau sẽ không tái phạm. Thế nhưng kết quả là, chỉ cần cơn buồn ngủ kéo tới, ai đó lại như mất đi ý thức, theo phản xạ bám riết lấy người yêu.

Linh mãi rồi cũng thành quen. Jun thực ra rất đáng thương, không có tiền, cũng chẳng có gia đình, đơn độc tới mức lúc nào cô cũng muốn ở bên anh nhiều thật nhiều.

Nghĩ về quá khứ, Linh khẽ cười. Cô vòng tay qua ôm đáp lại, người hơi nhướn, đặt môi mình cạnh môi ai đó, rón rén miết nhẹ. Ban đầu chỉ định vụng trộm chút chút thôi, mà cái hương vị ấy, mê hoặc quá, ai đó không kiềm nổi, áp mặt sát hơn, lén lút nhắm nhá.

Có thể do cô vụng về, cũng có thể do tiếng chuông điện thoại réo rất, dù thế nào chẳng nữa, thì Jun cũng đã thức giấc...và đang nhìn cô. Linh chẳng còn cách nào khác, đành mặt dày làm ngơ, cố ý khêu gợi.

Không khí mỗi lúc một nóng, ngượng ngùng dần tan biến, thay vào đó là nhiệt tình thân mật, môi lưỡi quấn quít, triền miên say đắm. Hơi thở của họ gần một gần, có những thứ phải tới khi chạm vào, con người ta mới nhận ra đã khát khao, đã nhung nhớ đến nhường nào.

Những nụ hôn dồn dập trên vành tai, mãnh liệt rơi xuống gáy nõn nà, người ấy theo bản năng mê mẩn quai xanh, bức cô run rẩy mộng mị. Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, chỉ trong tích tắc, mọi thứ thay đổi tới chóng vánh, cảm giác như tất cả, chỉ là chút ảo giác mơ màng.

-“Ăn gì?”

Jun hỏi, Linh nhắc mấy thông báo với quản gia mình ổn, đoạn gạt đi giọt nước vương trên mắt, cố gắng nói tự nhiên nhất.

-“Dạ, gì cũng được.”

Jun bỏ xuống bếp, mở tủ lạnh rồi lại tự giễu. Anh cũng chẳng nhớ nhà mình chỉ có bia, trứng và mì, vậy mà còn hỏi cô ăn gì như kiểu được chọn lựa vậy. Ai đó e hèm.

-“Chỗ tôi chỉ có mì tôm thôi, tôi gọi súp cho cô vậy, súp gà hay bào ngư?”

-“Thôi, em ăn mì.”

Jun bắc nồi nước, Linh leo đèo ra xin làm cùng mà lại bị quát.

-“Thôi khỏi, tiểu thư nhỡ bị bỏng thì tôi gánh vác không có nổi.”

Hôm ấy, Jun làm mì xào trứng, nhiều trứng lắm, ăn ngon không tả xiết. Có người vừa thưởng thức vừa thăm dò.

-“Mai sau em sẽ học nấu ăn, xong em nấu cho Jun nhé.”

Anh hơi sững người, rồi chẳng vui cũng chẳng buồn, bình thản nói.

-“Đĩa cô vừa ăn một gói mì, ba quả trứng, cộng tiền công của tôi là hai mươi ba ngàn, nhớ trả đủ. Lát nếu đi làm muốn cùng xe thì tính thêm năm mươi ngàn taxi nữa, tùy cô.”

Ai đó thần thờ, ai đó không ngần ngại bổ sung.

-“Tủ trong phòng ngủ có váy áo, miễn phí.”

Hoàng Ái Linh từng tức mà vẫn cố nhịn, lúc Jun rửa bát cô tò mò vào trong. Đúng là có rất nhiều đồ nữ, mặc bộ nào cũng vừa khít, lại toàn màu cô thích. Phải mất công lắm mới chọn được chiếc váy tím sang chảnh nhất, tâm trạng cũng phần chấn hẫng lên.

Trên đường, có người nghĩ ngợi mãi cuối cùng cũng thông suốt, mặt mày hậm hực.

-“Jun, sao lắm quần áo nữ vậy? Trong thời gian em vắng mặt Jun đã yêu bao nhiêu con rồi chứ? Ngủ cùng chưa? Chắc rồi phải không?”

-“Ừ.”

Jun đáp, hại Linh ứa sôi máu.

-“Là con nào? Con nào mà láo vậy? Em...em bấm vằm lũ chúng nó...”

Có người phì cười, ghê gớm thật đấy. Rõ là cô đòi chia tay trước, đá anh không thương tiếc mà giờ đây lại nổi giận dưng dưng. Chẳng hiểu sao nhìn cái thái độ hầm hập ấy, ai đó lại không hề khó chịu, chỉ đơn giản điềm tĩnh lái xe.

...

Truyện chỉ đăng trên wattpad và wordpress, tất cả các trang khác mình không liên quan. Mọi người thông cảm, việc chèn này là bất đắc dĩ thôi.

-“Eo quê chưa kìa, mặc váy cũng không xé mác, hay là còn định để mấy hôm nữa đi trả đòi lại tiền?”

Hạ Oanh chẳng mấy khi bắt được lỗi, sung sướng đã đến. Cứ tưởng chọc tức được mẹ già, ai ngờ mẹ giật mình quay lại, nhìn thấy cái mác đó liền nở nụ cười tươi rói, sung sướng hơn cả bắt được vàng.

Thậm chí chị ta tuy dùng kéo cắt đi nhưng vẫn nâng niu đặt vào trong túi. Hâm rồi, mẹ này hâm thật rồi.

Oanh bực bội quay lại, tìm thời son hiếm mới mua, rồi lại giả bộ đánh rơi. Đầu tiên là Ngọc Mai phát hiện trước, reo ầm lên, sau đó thì cả đám đông bu vào vuốt xoa.

Cô biết mà, biết ngay mà.

Chuyện, son này không phải son bình thường đâu, được giới nghệ sĩ ưa chuộng lắm đó, giá đã cao lại còn khan hiếm, nói chung là, rất quý.

Từ nghệ sĩ trẻ tới chuyên viên trang điểm, thi nhau bàn tán ngưỡng mộ, chỉ có mẹ già kia là chăm chú xem lịch trình của cô do Eddi đưa. Thời cũng thông cảm, người như chị ta, tính lương mấy năm có khi cũng chẳng mua nổi, không biết thưởng thức là đúng.

-“Oanh ơi, son này son giả rồi.”

Kiều Nhung nghi ngờ, Hạ Oanh mặt đen kịt.

-“Tớ không nói dối đâu, cậu lên web mà xem, ở đó họ dạy cách phân biệt đấy, thời của cậu làm tình xảo lắm, kiểu fake nhưng fake loại một đó, nhưng fake thì vẫn là fake thôi...”

Mọi người cùng sầm soi xem xét tỉ mỉ, rốt cuộc kết luận, đúng là giả thật. Ai đó tức lộn ruột, liền gọi điện tra hỏi, câu trả lời nhận được không còn gì hợp lý hơn.

-“Ồ sao bà nghi ngờ tôi vậy, chơi thân bao nhiêu năm, phải khó khăn lắm tôi mới nhờ được người anh họ sống bên Mỹ mua cho bà đấy, nói đùa hơi bị tự ái nhé. Có khi bà bị lừa nào tráo rồi cũng nên...”

Cũng đúng, họ là bạn bè keo sơn gắn bó, không có lý gì nó lừa cô. Chắc chắn có kẻ gian tráo hàng. Nhưng là ai?

Liếc nhìn hết người này tới người kia, không phát hiện được manh mối gì cả, cô ca sĩ tài năng đành phải đợi tới giờ nghỉ trưa, lần lượt lục túi từng vị một. Kết quả thật không ngoài dự đoán, chẳng giữ nổi bình tĩnh nữa, có người hầm hừ tức giận, vụt lao xuống phòng ăn.

-“Hoàng Ái Linh, hôm nay thì ba mặt một lời nhé, đồ vô liêm sỉ.”

Mọi ánh nhìn đều hướng về phía hai cô gái, Linh còn chưa kịp mở miệng thì Oanh đã tuôn một tràng.

-“Ăn cắp hả? Không ngờ chị sống bản tới vậy. Có một thời son thôi mà, thèm thuồng quá thì xin tôi cho bôi nhờ một chút, làm gì phải tới mức như thế?”

-“Ăn nói cần thận.”

-“Còn chối hả? Chính tôi tìm thấy đồ trong túi chị nhé, hôm nay không tổng cổ chị vào tù tôi không phải là Hạ Oanh nữa.”

-“Định tổng như thế nào? Mang bằng chứng ra đây!”

Hoàng Ái Linh hất hàm, Hạ Oanh điên máu đòi xem hệ thống camera, khổ nỗi xem đi xem lại cũng chẳng có thước phim nào chứng tỏ chị ta ăn trộm cả.

Có người giận tím mặt mày, có người khinh khỉnh vụt thời son về phía cô, chẹp miệng nói.

-“Chị thực ra có bao giờ dùng loại này đâu, chẳng qua hôm xem cái catalog giới thiệu thấy em MiLe vậy đuôi tí tổn thì đặt về cho nó nghịch. Nhưng mà thôi, em thích thì chị tặng.”

-“Khốn nạn, tôi nhất định sẽ kiện.”

-“Ừ, cứ việc, tội thứ nhất, lục túi xâm phạm quyền riêng tư. Tội thứ hai, vu khống đặt điều. Thoải mái đi cưng nhé, cưng thích thì chị bảo luật sư chờ sẵn ở toà, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Hạ Oanh chưa bao giờ bị xỉ nhục đến vậy, cảm phần cực độ. Rồi chẳng nuốt trôi, quyết tâm bù lu bù loa làm âm ỉ. Sếp bé nghe trình bày nức nở phát mệt liền cầu cứu sếp lớn.

Sếp lớn cho gọi hai đồng chí vào, lạnh giọng tuyên bố hủy hợp đồng quảng cáo của Oanh, chuyển sang cho My, còn cô thì tạm nghỉ mấy hôm suy nghĩ kiểm điểm lại.

Có người choáng tưởng ngất, căn bản nhân hàng đó họ không chỉ đích danh cô mà nhờ Jun chọn người đại diện. Giá trị hợp đồng quá lớn, khiến mối thù dành cho mẹ già càng cao.

Sự việc coi như tạm lắng, không ngờ Linh bị sếp gọi lại nói chuyện riêng.

-“Đây là công ty, không phải nhà họ Hoàng, tiểu thư nể tình tôi thì nương tay một chút...”

-“Anh nghĩ em tráo son của em ấy?”

-“Cũng không hẳn, nhưng việc cô biết đó là son giả và cố tình mua một thỏi y hệt để trêu tức nó là hoàn toàn có khả năng xảy ra.”

Jun tỉnh bơ phán xét, Sa cắt lời đầy chua xót.

-“Jun hiểu em đến thế ư?”

-“Tôi nghĩ là vậy.”

-“Nghĩ mới cả suy, vớ vẩn, anh chẳng hiểu gì cả, ngay từ đầu anh đã có định kiến với em, ngay từ đầu đã vậy, anh đối với em...luôn không công bằng...”

-“Cái đó không phải định kiến mà là sự thật.”

-“Trương. Quốc. Lập.”

Jun biết Sa giận, giận cực to luôn. Chỉ khi nào ức chế lắm cô mới lôi cả họ tên đầy đủ của anh ra gào.

Những lúc như thế tay có cái gì cô sẽ ném hết về phía anh, sau đó sẽ không nói không rằng, bực tức bỏ đi.

J. S. Entertainment mới thành lập không lâu, công việc chất núi, cái gì cũng dồn đẩy cho người đứng đầu giải quyết, thành ra anh chẳng có ngày nào yên ổn.

Thế mà, ngay giây phút này đây, bị chiếc giày kia ném xước trán, khoé môi ai đó lại cong cong, rồi không nhận được, gục xuống bàn cười một hồi. Cũng không rõ nữa, chỉ là muốn cười thôi.

...

Ở góc cầu thang thoát hiểm, có người khóc rầm rức. Giun để cái quái gì chứ, ghét không để đâu cho hết ghét. Trước kia mỗi lần Sa giận, Jun luôn tìm được Sa trong vòng một tiếng.

Từ này tới giờ ba tiếng rồi, cũng chẳng thấy đâu. Mà cô ảo tưởng quá, mọi thứ đã thay đổi, cô suýt quên mất. Cô bây giờ, chẳng phải cô chủ nhỏ của ai đó nữa, ngược lại, còn tự nguyện làm nhân viên của người ta.

Thế giới, đảo lộn rồi.

-“Chị, chị, có chuyện lớn rồi, tìm mãi mới thấy chị, sao không nghe điện thoại?”

Tiếng gọi thất thanh của bé Hằng, nhà thiết kế trẻ. Hoàng Ái Linh vội lau nước mắt, loạng choạng đứng dậy theo em ấy ra ngoài.

Tất cả mọi người đều tụ tập ở đại sảnh xem những thước phim chiếu từ màn hình lớn, có cô gái trẻ nức nở tội nghiệp.

“...chuyện không chỉ dừng lại ở đó. Oanh đã cố gắng nhẫn nhịn, không ngờ Oanh càng nhịn mọi việc càng đi quá xa. Chị ta thuê người dằn mặt Oanh hết lần này tới lần khác, các bạn có nhìn thấy những vết bầm này không? Tất cả là do chị ta đánh. Quản lý của Oanh, chị ta nhận tiền của đại gia ép Oanh đi khách. Oanh không bao giờ quên được đêm hôm ấy, một mình Oanh trong phòng, năm người đàn ông loã lồ vây quanh, vậy mà chị ta chỉ ngồi nhìn rồi cười khẩy...”

Hoàng Ái Linh nhất thời hoa mắt chóng mặt, con bé này, nó nên lún sâu sang lĩnh vực biên kịch đi là vừa.

“...đó là nỗi đau lớn nhất, hàng đêm Oanh dùng thuốc an thần mà vẫn không thể nào quên nỗi, tiền kiếm được Oanh chỉ được giữ chút ít, còn lại đều phải nộp hết cho chị. Chị ta nói quen đầu gối, nếu Oanh không nghe lời chị sẽ giết ba mẹ Oanh...”

“...Chị à, em van chị. Xin chị tha cho gia đình em. Em xin lấy tính mạng ra đánh đổi. Xin ba mẹ thông cảm cho con, xin fan đừng giận Oanh. Nguyên vọng cuối cùng, chỉ mong khi sau chết đi sẽ được hoá thành tro bụi, hoà với sông nước...”

J. S. Entertainment chưa khi nào loạn đến thế. Không chỉ vậy, báo chí cũng được phen nháo nhác. Cảnh sát bắt đầu vào cuộc.

Trên mạng người ta giận dữ tột độ, từ khoá quản lý của Hạ Oanh là từ hot nhất ngày hôm nay. Tuy nhiên, có search thế nào cũng không ra thông tin gì cả, những thứ họ có thể làm là chửi đổng trên fanpage rồi cầu nguyện cho cô ca sĩ nhỏ bình an, mong rằng người ta sẽ tìm thấy trước khi cô làm điều gì đó dại dột.

Linh thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Jun, hơn ai hết, cô biết anh là người đứng mũi chịu sào, từ ngày Oanh về công ty tới giờ, một loạt scandal xảy ra, danh tiếng của Jun cũng bị ảnh hưởng không ít.

Người hiểu thì biết tính Oanh thế, người không hiểu thì đổ cho Jun huỷ hoại tương lai nghệ sĩ trẻ.

Tình cảnh nước sôi lửa bỏng, mọi người đều căng thẳng nán lại công ty. Tầm mười giờ tối hôm ấy, đột nhiên họ nhận được thông báo dữ, phát hiện thi thể của cô bé dạt trên bờ sông Hồng.

Người ta bật khóc, khóc giả khóc thật không biết. Nhưng Hạ Oanh vốn không được lòng đa số, người cười thầm chắc cũng chẳng ít.

Jun quay sang nhìn Sa, cô đã đoán trước được phản ứng của anh, có sao khi nó diễn ra, lồng ngực vẫn thấy nhói.

-“Hoàng Ái Linh! Rốt cuộc phải triệt đường sống của người ta cô mới vui hay sao? Con bé đó mới chỉ là con nít ranh, nó còn rất nhỏ, cô biết không?”

Người ấy dần dần dồn cô tới chân tường, tay anh siết chặt cầm cô, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

-“Gương mặt ngây thơ này, có ai biết bên trong là một con quỷ?”

Đau.

Đó là cái cảm giác, anh nghĩ rằng cô rất ác độc.

Đó là cái cảm giác, người đàn ông cô yêu nhất, đưa tay xuống cổ, tưởng như muốn ép chết cô ngay tại chỗ.

-“Nói cho tôi biết, tay tiểu thư đã nhuộm máu của bao nhiêu người vô tội rồi? Liệu tôi bây giờ, có nên thay bọn họ trả thù không?”

10. Chap 10: Là Những Gì Anh Muốn Nghe

Trả thù?

Nghe sao quen quen? Chẳng phải lần đầu tiên chạm mặt, cũng là anh tìm cô để đòi công bằng cho người “vô tội” sao?

-“Tôi nói cô biết, một lần nữa cô còn cho người đánh Hạnh, tôi nhất định không bỏ qua...”

-“Điên hả? Con Hạnh là con nào?”

-“Đừng tưởng giàu có là một tay che trời...”

Hoàng Ái Linh khi đó còn đang mải mê chuẩn bị cho buổi tiệc lớn, đâu có đủ kiên nhẫn, chỉ quay sang dặn hộ vệ liệu liệu mà giải quyết cho ổn thoả.

Cô quên bống bọn đầu gấu này đi theo anh trai từ nhỏ, mấy năm nay chuyển sang bảo vệ cô chẳng phải đâm đá nhiều lắm, thành ra chân tay ngứa ngáy lâu rồi.

Jun hôm ấy bị đánh thừa sống thiếu chết là điều hiển nhiên, người bình thường chắc sẽ ngã mũ xin hàng từ lâu rồi, chỉ có anh là dạng đầu cứng hơn đá, bầm dập khắp người vẫn không khuất phục.

-“Tiểu thư nhà các người là con quỷ cái, chết đi nhất định sẽ bị đày xuống mười chín tầng địa ngục.”

...

Sai, có lẽ chẳng phải từ ba năm trước. Sai, có lẽ từ chính giây phút đầu tiên.

Phải, mọi thứ đã lệch lạc, ngay từ khoảnh khắc ấy...

Đối diện với anh, mắt cô đỏ hoe, nhưng khoé môi lại khê cười.

-“Đúng, em đã từng sát hại rất nhiều người, Hạnh bảo bối của anh, cũng từng chết trong tay em...”

-“Cô...rất cuộc cô cũng thừa nhận...”

-“Điều quan trọng không phải em thừa nhận hay không, mà đó là những gì Jun tin tưởng, là những gì anh muốn nghe.”

-“Thôi giảo biện đi.”

-“Được, chẳng phải anh muốn trả thù sao? Còn chần chờ gì nữa...”

Tay cô đặt lên tay anh, ép xuống đầy thách thức. Đó là điểm Jun ghét nhất ở Sa, cô chẳng giống những người con gái anh quen, cô không hiền lành, không lương thiện, cô kiêu kì và đầy cao ngạo.

-“Cô...”

-“Sao? Không dám à?”

Ai đó đã bắt đầu phát hoả, xung quanh mọi người rồi ren hoảng hốt, người can kẻ khuyển. Tiếc là, đều vô ích. Cơn thịnh nộ của sếp lớn quá, chẳng ai dám liềm.

Cô gái ấy, ánh mắt xốt xa ai oán mà giọng điệu vẫn đầy cương quyết.

-“Nữa đi, Trương Quốc Lập, giết một con đàn bà cũng không xong, anh hèn vậy ư?”

Có người lực ngày một mạnh, có người đau tới nghẹt thở, gương mặt dần trắng bệch nhợt nhạt. Ngay thời khắc cô tưởng như không chịu được nữa, ngay thời khắc cô nghĩ rằng tất cả sẽ kết thúc, bất chợt, anh lại buông tay.

-“Tôi thua.”

Jun bỏ đi.

Nơi ấy, sàn nhà lạnh cứng, Sa ngã khụy. Thương một người, sao có thể tê tái nhức nhối đến thế?

.....

.....

Ba rưỡi sáng, trong căn phòng rực rỡ sắc vàng ở vùng ngoại ô có cô ca sĩ vừa xem phim vừa cười khúc khích. Từ khi sinh ra tới giờ chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc tới vậy, vui đến mức không ngủ nổi.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, trên cả tuyệt vời!

Chỉ định dọa nạt chị ta một chút, chỉ định ép công ty phải đổi quản lý, nào có ngờ?

Phải, có ngờ đâu người ta lại nhầm lẫn.

Có ngờ đâu đứa dở hơi nào đó lại tưởng cái xác trên bờ sông Hồng kia là của cô? Bao nhiêu fan gào khóc đau buồn, báo lớn báo nhỏ đồng loạt đưa tin về vụ hồ ly tinh, tiếc thương ngọc nữ nhỏ phải chịu bao uất khuất.

Nếu chiều mai cô khổ sở xuất hiện, sự thể còn lớn tới mức nào nữa? Cái showbiz này, hiện tại còn ai nổi tiếng hơn cô?

-“Chào em bé!”

Giọng nói quen quen khiến Hạ Oanh giật nảy. Hoàng. Ái. Linh?

Không thể nào?

Khu này nổi tiếng an toàn và bảo mật, ngoài hệ thống chuông báo động thì phải qua năm bảo vệ mới tiến được tới biệt thự chính. Hơn nữa cô còn thả bảy con chó săn trong vườn, có sao chị ta có thể hiện ngang đứng trước mặt cô?

Là mơ phải không?

Một con quản lý quèn sao có khả năng mang theo nhiều người đến thế? Lại toàn trai đẹp khỏe mạnh tráng kiện nghe lời răm rắp? Một tên chuẩn bị ghế cho chị ta ngồi, tên khác tiến tới phía cô, hẳn chẳng cần dùng nhiều sức cũng khiến Oanh hoàn toàn bị khống chế.

-“Chị cảnh cáo bé rồi thì phải, chị nhớ không nhầm là thế?”

Thái độ cao ngạo của Hoàng Ái Linh chọc ai đó phát điên, cô giận dữ phản công đầy châm biếm.

-“Con đ. già, xem như mày có bản lĩnh. Còn mấy thằng này, mày ta thuê chúng mày bao nhiêu tiền, tao trả gấp năm. À không, gấp mười. Mau tới đánh chết mày cho tao...”

Cô cứ nghĩ, chúng sẽ mừng rỡ mà phản chủ. Nhưng không, dù trả gấp hai mươi, ba mươi hay thét giá gấp một trăm lần, thậm chí đưa ra điều kiện tiên quyết cuối cùng, một đêm vui vẻ với ca sĩ nổi tiếng cũng không ăn thua. Ngược lại, mỗi chữ cô xúc phạm chị ta, đổi lại là một cái tát trời giáng từ bọn nó.

Trong khi Oanh bị dẫn tới thừa sống thiếu chết thì Linh thản nhiên ngồi ăn hoa quả. Ăn có vài quả nho thôi cũng cần tới hai phục vụ, người bóc vỏ bỏ hạt, người cầm sẵn khăn và nước bên cạnh.

Giây phút ấy, ai đó sực tỉnh ngộ. Hoàng Ái Linh, chị ta...thực sự chị ta...không đơn giản...

Thực sự...không tầm thường.

Tới giờ cô mới nhận ra, phải chăng là đã quá muộn?

Người Oanh lạnh toát, mồ hôi ứa ra như nước, giờ đây, ngay cả nói cô cũng không dám, van xin, cũng chẳng biết như nào cho phải?

-“Chị Linh, tiếp theo làm gì ạ?”

Tên to cao lực lưỡng nhất cúi người xin chỉ thị, cô chủ của hắn có vẻ không hứng thú lắm, lười biếng ra lệnh.

-“Cho nó chọn.”

Chọn? Thế nào là chọn? Giờ cô mới rõ!

Hoặc uống nước đá bỏ, hoặc ăn phân lợn. Tất nhiên, còn phương án cao sang hơn, rạch mặt.

Hạ Oanh sợ đến tái mét, cô không đủ dũng cảm như người ta, cô không phải nữ anh hùng. Cộng thêm cái nghề này sống dựa vào nhan sắc, mất vẻ bề ngoài gần như là mất tất cả. Hôm ấy, có người đã phải nhắm mắt nuốt trôi bát nước “quý”, cũng nuốt theo toàn bộ uất hận nhục nhã.

Hai ngày sau, ca sĩ diễn viên Hạ Oanh chính thức mở cuộc họp báo xin lỗi. Toàn bộ “sự thật” được công bố, cô tự nhận mình thích hư danh, ham nổi tiếng nên đã dùng chiêu trò để đánh bóng tên tuổi, mọi việc đều là cô vu oan giá họa cho quản lý của mình.

Dư luận ban đầu không tin, sợ Oanh bị ép buộc. Tiếc là sau đó, đồng loạt các quản lý cũ đều vì thù oán cá nhân mà tiếp nhận phỏng vấn, vạch trần bộ mặt giả dối của ca sĩ, giờ đến fan ruột của cô cũng lắc đầu ngao ngán.

Oanh tuyên bố tạm rút khỏi showbiz vài tháng để tự suy ngẫm về bản thân, sự thực mà nói là để tránh bão. Linh là quản lý, tất nhiên cũng nghỉ theo. Vừa định bước vào thang máy, cô nghe người ta kêu sếp lớn tìm mình.

Jun ngồi đối diện cô, giọng anh trầm trầm.

-“Đầu tiên, tôi cảm ơn tiểu thư đã giải quyết êm đẹp vụ khủng hoảng cho công ty.”

-“...”

-“Tôi biết tiểu thư có tài năng, có quyền lực. Cho dù chuyện lớn cỡ nào cũng hoá được thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ rồi xem như không. Nhưng với tư cách từng là người yêu của tiểu thư, tôi khuyên cô từ nay nên sống thiện lương đi một chút. Ở đời có luật nhân quả, cẩn thận sau này chết thảm.”

Từng lời từng chữ của Jun, chân thành đến xót xa. Tai cô như ù đi, tim gan tê tái ngọt ngọt. Bụng mắt căng đầy, Sa cố nén...cô sai.

Phải, là cô sai trước. Nhưng sai thì không thể sửa sao? Nhận lỗi cũng không được hỏi cái?

Kết quả, nếu mãi mãi như này, liệu có cần cố gắng?

-“Cảm ơn Jun đã nhắc nhở.”

Gắng gượng lắm mới nói được vài từ trước khi rời khỏi. Bước chân Sa chưa bao giờ nhanh đến thế, cô sợ, sợ rằng ở lại đây, chỉ cần thêm một giây thôi, toàn bộ cảm xúc sẽ tuôn trào.

Căn phòng trống trơn, có người thần thờ đi về phía cửa sổ, lén lút kéo rèm. Sa chưa từng như vậy, khi bình thường, cô hay không nhèo, khi tức giận, sẽ trút tất tần tật.

Với anh, cô quả thật, chưa từng thốt lời cảm ơn lãnh đạm đến thế. Đôi khi anh cũng không hiểu chính mình, đôi khi anh cũng không biết, rốt cuộc cô là gì?

Một người con gái độc ác đến vậy, ngoa ngoắt như thế, vì đâu lại khiến anh ám ảnh? Có sao bao nhiêu việc cần giải quyết mà anh lại đứng đây, dõi theo bóng dáng bé nhỏ kia từng bước chậm chậm qua đại sảnh, rồi bản thân ngồi dưới đài phun nước?

-“Jun, cứu em...”

-“Cứu em với, em không còn đường sống nữa rồi...”

-“...”

-“Van anh...”

Tiếng khóc thảm thiết náo loạn, Trương Quốc Lập quay lại, nghiêm chỉnh trấn tĩnh đối phương.

-“Cứ yên tâm nghỉ dưỡng đi, đợi mọi chuyện lắng xuống tôi sẽ giúp em quay lại showbiz.”

-“Không phải thế...”

Hạ Oanh nức nở, nếu đơn giản như thế thì cô đã không cần nhờ tới anh. Ngay khi Hoàng Ái Linh rời khỏi, cô đã lập tức nhờ thám tử điều tra. Khởi đầu rất khó khăn bởi thông tin về chị ta không hề xuất hiện trên mạng, chưa từng có bất cứ một forum hay diễn đàn nào bàn tán, hoặc nếu có thì chắc đã bị đánh sập.

Phải vất vả lắm họ mới thu thập được chút tin tức, có chỗ cho rằng Hoàng Ái Linh là con gái duy nhất của giáo sư sử học Hoàng Tùng Lân, có người lại bảo, chị ta là bảo bối cưng của CL Group...Lời đồn thì rất nhiều, nhưng rốt cuộc, chắc chắn một điều rằng quản lý của cô sinh ra trong gia đình có thể lực.

Và quan trọng hơn nữa, theo như câu chuyện người trong cuộc kể lại, câu chuyện khiến Oanh nghe vài lần mà vẫn thấy nổi da gà.

Thần tượng của cô, từng chết trong tay chị ta.

Đúng, hồi cô còn nhỏ, cô còn nhớ mình đã rất mến mộ chị Mai Hạnh, chính chị là người đã truyền rất nhiều cảm xúc cho cô, chỉ tiếc chị hồng nhan bạc phận.

Nghe bảo khi đó Linh và Hạnh cùng trường, vì quá ghen ghét với sắc đẹp và độ nổi tiếng của Hạnh mà không ít lần Linh ra tay đánh bạn học, thậm chí còn sai người gây tai nạn.

Đó chỉ là ghen ghét thôi mà đã có kết cục như vậy, đằng này với bao nhiêu trò bẩn thỉu cô làm, Hạ Oanh sợ rằng Hoàng Ái Linh sẽ không tha cho mình dễ dàng đến thế. Cô thành thật kể mọi chuyện với sếp lớn, mong anh chỉ điểm cho cô một lối thoát, một con đường sống.

Chẳng thể ngờ!

Jun sau khi nghe xong, chiếc bút trong tay cũng nát vụn. Toàn thân anh căng cứng, choáng váng bức bối như muốn nổ tung.

-“Là cô làm? Cặp đại gia, giả bộ tự tử, phát ngôn gây sốc, kể từ chuyện cái váy đến thổi son...là cô...”

-“Em biết em chơi đại, em biết em ngu, mà em đâu có rõ về chị ấy, em hối hận lắm rồi, xin anh cứu em...”

Cô tức tuổi van nài, khóc lóc thống khổ. Nhưng Jun chẳng có lấy nửa điểm thương cảm mà còn rất phần nộ, anh vội vã nhìn qua phía cửa sổ, nhanh chóng rời phòng lao xuống phía đài phun nước.

11. Chap 11: Đẹp Nhưng Mà Les

-“Tìm thấy tiểu thư chưa?”

-“Vẫn chưa ạ...”

-“Gọi điện cho cậu Minh, cậu Hiếu xem sao? Cả con Mận nữa, nó đi đâu rồi?”

-“Bác Táo, bác bình tĩnh, chắc chị Linh lại mãi chơi chỗ nào đó thôi...”

-“Bình thể nào được mà bình, tạm thời không được nói gì cho ông chủ biết.”

-“Dạ...”

...

-“Vẫn không có tin tức gì?”

-“Mau, mau, huy động thêm lực lượng...”

...

Hoàng Ái Linh tính ra cũng không phải một cô chủ tốt, mỗi lần bỏ trốn lại hại cả nhà nháo nhác loạn xạ. Anh vẫn nhớ như in cái cảm giác khiếp sợ năm đó, khi nghe tin cô đứng trên sân thượng của toà nhà cao nhất với ý định quyên sinh.

Từ bao giờ, người đó, đã chẳng đơn giản chỉ là người anh có trách nhiệm đưa đón bảo vệ? Không thấy cô trong tầm mắt, ngứa ngáy cồn cào tới bức bối. Thời gian trôi, có những loại cảm xúc tưởng là mãi mãi chôn vùi, vậy mà bỗng chốc lại trở về.

Quá khứ, hiện tại, quá nhiều rào cản giữa họ. Nhưng giờ phút này, Jun không đủ sức nghĩ nhiều tới vậy, việc duy nhất anh quan tâm, là tìm được Sa.

Điện thoại gọi đến cháy máy, cũng chỉ là những tiếng tút tút dài vô hạn.

Quần gia nói tiểu thư đi chơi vài ngày.

Tất cả các nơi cô có thể đến, tất cả các chỗ cô hay chơi, đều không thấy bóng dáng. Có người tưởng như phát điên, khổ sở lục lọi kí ức, cố gắng tìm kiếm chút manh mối ít ỏi.

Hình như ai đó đã từng nói, cô yêu anh nhiều lắm, cô thề cả đời sẽ chung thủy. Thật buồn, lời nói gió bay, người ta chẳng hề nhớ.

Sa cũng từng hỏi, Jun thương Hạnh hơn hay thương cô hơn? Cảnh cáo rằng cô đang hơi ghen ghen, dọa anh liệu hồn không thì cô sẽ giết cả hai. Lần này thì cô giữ lời, tiếc rằng lại chỉ ra tay với một mình Hạnh.

-“Jun à, em vừa muốn Jun nổi tiếng vừa không ý.”

-“Sao tự dưng tiểu thư dăm chiêu vậy?”

-“Nếu Jun có sự nghiệp thì ba sẽ dễ dàng chấp nhận hơn, nhưng mà nếu nổi tiếng quá rồi thì sao? Có nhiều cô theo không biết lúc ấy còn yêu một mình em không?”

...

-“Nó tự dưng bầm dập thì liên quan gì tới em?”

-“Coi như tôi xin tiểu thư một ân huệ đi, xin cô nể tình tôi.”

-“Em chỉ nói một lần thôi, em không đánh nó, em dọa không đồng nghĩa với việc em ra tay...anh vẫn không tin? Được, vậy thì tùy...”

...

-“Ừ đây, coi như em sai người làm nhục nó đấy, anh định làm gì? Làm nhục lại em để trả thù? Có giỏi thì anh ra tay luôn đi...”

...

-“Trương Quốc Lập, anh một vừa hai phải thôi. Chúng ta suốt ngày cãi nhau vì nó có đáng không?”

-“Báo cho anh biết, đây là giới hạn chịu đựng cuối cùng của em, chỉ cần chọc thêm một lần nữa thì anh hối cũng không kịp đâu. Tới lúc đấy, xem anh vui ra sao khi người yêu mình trở lại sần nhầy...nói cho anh thêm một thông tin nhé...đàn ông chỗ đó, toàn yêu râu xanh thì phải...”

Khi ấy, giọng Sa cực thách thức, rốt cuộc Jun phải đầu hàng nhận thua. Nghĩ lại vẫn thấy mình ngốc, bị cô chèn ép trên chọc đủ đường.

Sa giỏi nhất là dọa Jun.

Nhưng từ đã...nếu như không phải dọa? Có người khê rùng mình, lập tức quay đầu xe, điên cuồng tăng tốc.

...

Quả thật, đúng như anh dự đoán. Jun cười khỏ, cái người này, có nên phong cho cô danh hiệu dám nói dám làm? Quần jeans bó sát, áo hai dây ngắn cũn cỡn để lộ eo nhỏ đầy sexy, cơ thể uốn lượn đầy điệu nghệ.

Những ánh flash nháy liên hồi, lũ đàn ông khốn nạn kia, còn hơn cả thú dữ chết đói thềm mồi. Mọi ánh mắt đều đổ về cô gái ấy, có chút gì đó quý phái yêu kiều, lại chút gì đó hoang dã lá lướn, từng đường nét hoàn hảo, quyến rũ đến chết người.

Linh với lấy chai rượu, tu một hơi rồi tiếp tục nhún nhảy theo tiếng nhạc sôi động. Đây là điệu nhảy gia truyền của nhà cô, sao có thể không hot?

Nói có khi không ai tin, nhưng năm xưa nghe đồn nhờ điệu nhảy này mà bà nội đã hoàn toàn chinh phục được trái tim của ông nội, bà sau đó muốn đem nhiệt huyết truyền cho mẹ cô, nhưng mẹ quá ngốc, không theo được. Thành ra Linh chính là hậu duệ được bà hết lòng yêu thương bồi dưỡng.

Quả thật nếu so về độ ăn chơi trác táng thì cô cũng chẳng thua kém anh trai là mấy, đua xe, hàng hiệu, nhảy bar, tiệc tùng dầm dẫm,... đủ cả. Không hẳn là chơi trội, chỉ là, con người cô thích trải nghiệm. Đôi khi mệt mỏi quá, xả một chút cũng tốt mà.

Phía dưới đã có một vài tên không nhận được, đâm đá chen chúc muốn lên cọ xát cùng kiều nữ. Tình hình quá mức rối loạn, MC vội vã chạy ra, nhanh trí nghĩ biện pháp.

-“Ấy ấy các đại gia của tôi, bình tĩnh, bình tĩnh. Đã là quý ông thì không nên hạ cẳng chân thương cẳng tay, đẳng cấp là ở hầu bao. Thế này đi, ai chi nhiều nhất người ấy được.”

Hoàng Ái Linh phì cười, chúng nghĩ cô là hạng gái gì đây? Nhưng không sao, cũng khá vui đấy chứ, cô cực tò mò giá của mình được bao nhiêu?

-“Mười triệu em chịu không?”

Sặc! Rẻ mạt vậy ư?

-“Một ngàn USD.”

Người đàn ông bụng phê phía trái lên tiếng. Ngay sau đó một tên sầm trở đầu mình gần đấy cũng ra giá một ngàn, nhưng đã sửa USD thành bảng Anh, khổ nỗi ai đó vẫn đứng đưng.

Hai ngàn.

Hai ngàn năm trăm.

Ba ngàn...Năm ngàn...

Giá mỗi ngày được đẩy cao mà nàng vẫn chưa hề động lòng. Một vài tên bỏ cuộc, một vài tên khác lại như bị kích thích nặng, liên tục tăng số. Cuộc đua quyết liệt hơn bao giờ hết. Ở vũ trường này, đại gia chịu chi mười chín ngàn chỉ đơn giản để được nhảy cùng một điệu với mỹ nhân là chuyện vô cùng hiếm hoi.

Cứ ngỡ anh ta được.

Tiếc thay, phía cuối khán phòng, người đàn ông lặng thinh từ đầu tới giờ lại chậm rãi lên tiếng.

-“Một trăm ngàn!”

Mọi người há hốc. Riêng Linh, ngay lúc này đây, chỉ muốn độn thổ. Người ấy, chẳng phải đang bận bịu ở công ty sao? Ba mươi phút nữa hình như có show diễn mà?

Anh tới từ khi nào? Chúng kiến bao nhiêu rồi chứ? Thử hỏi còn gì bẽ bàng mất mặt hơn không? Chẳng còn cách nào khác, kiều nữ đáng thương đành giả bộ vấp ngã, nhắm mắt vờ chết.

Tưởng rằng Jun sẽ chán ghét bỏ đi, ngờ đâu lại từng bước về phía Sa, cởi áo ngoài khoác cho cô đồng thời hung dữ dần mặt mấy tên có ý định tiến lại gần. Nằm gọn trong lòng ai đó, Hoàng Ái Linh thà cho rằng mình say rượu ảo tưởng cũng không dám nghĩ đây là sự thật.

Cô nghe tiếng khởi động xe, lại nghe tiếng cửa mở. Muốn lắm nhìn Jun chút chút, mà sợ tỉnh một cái bị anh đuổi về thì khổn, nên là, cứ làm ra vẻ ngủ say thật say.

-“Bình thường tiểu thư ngủ chẳng bao giờ mím môi cả.”

Trương Quốc Lập bình thần nhận xét, nhưng cũng chẳng thèm vạch mặt Linh. Anh bỏ vào bếp, một lát sau quay lại lay cô.

-“Dậy ăn cháo giải rượu.”

Có người sốc đến choáng váng, ngày gì hả trời? Ban này còn ghét như hắt nước đổ đi, giờ lại ngọt ngào không tả xiết. Cứ như thời gian quay trở lại vậy, Jun dịu cô dậy, dứt cho từng thìa cháo. Cháo trắng ăn với muối gia vị thôi, nhưng mà ngon hơn hết thấy cao lương mỹ vị.

Khoé mắt rưng rưng, Sa áp úng.

-“Em...em...mơ hử?”

Jun nhìn thẳng vào mắt cô, trầm ngâm lên tiếng.

-“Chuyện của Oanh là tôi tác trách, mong cô tha thứ.”

Một tên tội phạm giết chín chín người thì nạn nhân thứ một trăm xã hội thường gán ngay cho hắn làm, mặc dù sự thật có thể không như vậy. Tình cảnh của Sa cũng thế, cho dù tâm cô ác thì việc không điều tra rõ ràng và gán tội chỉ trích là lỗi của anh.

-“Lời trần trời của Hạnh trước khi mất là bỏ qua sai lầm của cô. Khổ nỗi tôi lại chẳng được vị tha như em ấy. Tôi thừa nhận mình hèn, hận không xong mà trả thù cũng không được...”

Lòng Sa trĩu nặng, cô đã từng khóc lóc, từng oán trách ai đó vô tình mà chưa từng đặt mình vào vị trí của người ta mà nghĩ cho thấu. Cô gục mặt tựa vai anh, Jun vỗ lưng cô, lịch sự lên tiếng.

-“Nghỉ ngơi lát rồi tôi đưa tiểu thư về.”

Có người méo mặt, đành phải chơi lầy.

-“Trả tiền em đi rồi em về, một trăm ngàn.”

-“Mai tôi chuyển khoản.”

-“Không, mai với chả mốt, để anh quýt nợ chứ gì, tiền mặt, đưa ngay đây...”

Lập biết Linh cố ý gây khó dễ, cũng mệt chẳng muốn tranh luận với cái người ương bướng đó, đành mặc cô muốn làm gì thì làm. Hoàng Ái Linh đường hoàng chiếm được lãnh địa, ngông nghênh lượn ra lượn vào đắc thắng.

-“Quần áo trong tủ là mua cho em phải không? Toàn quần áo mới mà vừa khít em luôn ý...”

Anh đọc báo, làm ra vẻ không quan tâm.

-“Jun cầm ngược quyển tạp chí rồi kìa.”

-“Kệ tôi, tôi thích xem kiểu này.”

Linh cười mỉm, vừa tìm tìm lựa lựa bộ đồ ngủ nào thoải mái đáng yêu nhất, vừa bằng quơ buông lời.

-“Em bảo Jun nghe nhé, kiểu em cảm thấy có người còn thương em nhiều lắm ý, nhưng vì chuyện quá khứ tùm lum cộng sĩ diện đàn ông nên chẳng dám thừa nhận...”

-“Đưa bỏ đạo này giá rẻ quá!”

-“Vâng, được mùa mà, nên hạ giá...”

Mặc Jun cứng đầu, Sa vẫn vui vẻ hát hò. Lúc tắm xong thì anh đã ngủ mất rồi, cô nhẹ nhàng đến bên, rón rén chui vào chăn, đặt lên gáy anh một nụ hôn nhẹ. Sau đó cũng chẳng thèm giữ hình tượng gì cả, cứ thế ôm riết người ta thủ thủ.

-“Cho dù Jun mãi quay lưng về phía em, cho dù mãi như thế...cũng chẳng sao đâu...miễn là...đừng đẩy em ra quá xa...”

Sa vô tư ngủ ngon, nào hay biết đêm đó, có kẻ thao thức.

...

J.S. Entertainment ngày hôm sau lại yên bình như bao ngày, trong căn phòng sang trọng nhất, sếp lớn quả quyết, sếp bé ra sức ngăn cản.

-“Nghĩ lại đi, trước giờ em đâu phải người như vậy.”

-“...”

-“Con Oanh đó, ừ, thì cứ cho rằng nó đại đi, thực chất nó vẫn là đứa có tài, mai sau còn có tương lai, còn sinh lợi cho công ty nhiều. Có nhất thiết phải triệt đường sống của con bé như thế không?”

-“Em sao vậy? Chị nhớ trước người ta giật show em còn không đoái hoài cơ mà? Việc gì mà lần này em thù nó ác thế? Ân oán cá nhân gì nói chị nghe...”

...

Eddi khuyên bã bọt mép mà sếp lớn vẫn chẳng lay chuyển, rốt cuộc chịu thua, tung tập tài liệu mật lên mạng, thả dài chán nản.

-“Rồi đó, chuẩn bị đi nhé, tối nay có show ở sân vận động Bảo Minh, một bài hát song ca với Hoàng Tiến và solo một bài nhảy riêng biệt. Bên họ trả catxe cao gấp ba bình thường nên em cũng chú ý trang phục một chút...”

Dần dần đủ thể loại, cứ ngỡ sếp lớn rõ rồi, thế nào mà tới lúc ra xe lại thấy mắt hơn một lần liếc qua kính chiếu hậu, thái độ có vẻ chẳng được thoải mái cho lắm. Sếp bé tưởng sếp lớn thích yên tĩnh, liền cười hiền hoà.

-“Chị cứ nghĩ cùng biểu diễn một nơi thì xếp một xe cho tiện, Jun không thích thì bảo họ đi xe khác nhé.”

Ai đó lãnh đạm lên tiếng không cần, ra hiệu cho quản lý nổ máy. Phía dưới, có đôi chị em nhà nọ, ồn ào náo nhiệt.

-“Chị Linh cũng họ Hoàng phải không? Em cũng họ Hoàng nhé, có duyên nhỉ?”

Hoàng Ái Linh vui vẻ gật đầu. Sáng nay đi cùng Jun tới công ty, đang định gọi quản gia cho lái xe tới đón thì Eddi chạy hối hả ra bảo mới tuyển thêm nghệ sĩ mới nên thiếu người. Thật tốt quá, Oanh nghĩ một thời gian dài, xa Jun nhiều như vậy cô chắc cũng không chịu được mất.

Tiến phải nói sướng điên đảo, quản lý hay hoa hậu không biết, cứ muốn ngắm chị ấy mãi thôi à. Cuộc đời anh từ giờ chắc thú vị lắm đây, chuyển sang J.S quả thật là quyết định sáng suốt.

-“Chị hơn em năm tuổi mà trẻ quá nhỉ, lúc đầu em còn tưởng chị mới mười tám.”

-“Cậu nói quá rồi, cậu cũng đẹp trai đấy.”

Cô lịch sự đáp lại, Tiến vẫn chưa tha.

-“Nhưng không bằng anh Jun, showbiz này anh ấy nổi tiếng hào hoa phong độ nhất, em sợ chút nữa lên sân khấu song ca bị chìm hàng mất.”

-“Đừng lo, mỗi người một vẻ.”

Cô là an ủi người ta, chẳng hiểu vì đâu từ phía trên truyền xuống giọng nói trầm trầm.

-“Tý hát tông cao, giữ giọng chút đi.”

Nghệ sĩ mới chẳng dám cãi sếp, mà một lúc buồn chán quá lại cố kiết quay sang thì thầm với quản lý, nhắc chị lát nữa phải xem em biểu diễn, không được ngồi nghịch điện thoại đâu nhé. Linh phì cười véo tai thằng bé, nó đáng yêu chẳng kém gì con Mận nhà cô cả.

Lúc em ấy biểu diễn, cô cũng giữ đúng lời hứa, hơn thế còn xin hẳn một cái băng rôn “I Love Hoang Tien Forever” của mấy nhỏ trong fan club đeo lên trán, cổ động đầy nhiệt huyết.

Chàng ca sĩ liếc thấy cảm giác cứ như được trên mây vậy, hát nhảy chưa bao giờ sung sức hơn, thậm chí còn làm biểu tượng thả tim xuống phía chị quản lý. Fan tưởng idol yêu chung, hò reo tưởng vũ khán đài.

Quả là một đêm tuyệt vời, lui về phía hậu trường rồi mà tim ai đó vẫn đập thành thịch, háo hức mãi không nguôi.

-“Sếp này, quản lý của em ấy, sếp có biết quê chị ấy ở đâu không? Đẹp quá đi mất, hại em khó thở suốt từ sáng tới giờ, thật từ hồi vào nghề tới giờ chưa từng thấy ai rực rỡ như vậy...”

Có người vui vẻ kể lể, có người thản nhiên chẹp miệng.

-“Ừ thì đẹp thật, nhưng mà les...chú không biết hả?”

12. Chap 12: Sống Thật Với Chính Mình

Buổi biểu diễn thành công rực rỡ, như một quy luật tất yếu, các nghệ sĩ rủ nhau đi bar xả stress. Thường thì quản lý ngồi riêng ở một bàn khác, nhưng hôm nay Tiến cứ bám miết lấy Linh làm cô khá khó xử.

-“Chị à, ngồi đây với em, chị uống nước cam nhé, đừng uống rượu nhiều không tốt đâu.”

-“Cậu cứ để tôi tự nhiên.”

-“Lúc mới biết tin em có hơi sốc, nhưng giờ thì không sao rồi, em vẫn sẽ yêu quý chị như thế. Chị đừng bận tâm người khác nghĩ gì, cứ sống thật với chính mình là tốt nhất ạ.”

Linh khẽ nhả ống hút, nhíu mày đầy thắc mắc.

-“Nhưng mà thề có trời cao chứng giám, trước khi chị công bố thì em tuyệt đối sẽ giữ bí mật. Em nghe mấy bạn trong công ty kể chị giỏi, xử lý scandal rất chuyên nghiệp, em được hợp tác với chị coi như cũng là có phúc. Ngược lại, em sẽ hết lòng tôn trọng và bảo vệ chị, chúng ta giờ coi như người một nhà ấy.”

Thằng bé này, tự xưng triết lý hâm hâm vậy?

-“Chị à, chị biết Lâm Trang không? Cái người đang nhảy kia kìa, cô ta...cô ta...cũng như chị đó, em và cô ấy xưa có chút giao tình, nếu chị ưng em gọi ra đây nhé.”

Hoàng Tiến thao thao bất tuyệt làm bà mai, buồn đời là nói tràng lan đại hải xong ngoảnh sang mới phát hiện người ta chẳng hề nghe mình gì cả. Chị ấy hoàn toàn hướng về phía khác, ánh mắt thoảng nét buồn.

Là sếp lớn mà?

Sếp đúng là VIP, khả năng sát gái kinh quá. Một mình sếp mà chiếm của quán nhà người ta tới mấy em phục vụ, em thơm má, em dựa vai, em ôm eo, em nào em nấy ngọt xơn xốt.

-“Chị đừng có nhìn anh Lập mà tự ti về bản thân, anh ấy chuẩn men nó khác, với cả đến em còn chẳng dám so mà, nhưng rồi chúng ta sẽ tìm được tình yêu đích thực thôi.”

Hoàng Ái Linh nửa câu cũng chẳng thèm đáp, thất thần gửi vội một tin nhắn. Vài giây sau, Trương Quốc Lập liếc qua màn hình điện thoại rồi lại coi như không có gì, tiếp tục thả mình vui vẻ.

Có người khổ sở bực bực, nếu Jun làm vậy để trả thù thì xin hãy dừng lại, em thực sự...rất đau.

Có người nhấp chén rượu, khẽ cười khẩy.

Đau ư?

Cô hiểu thế nào là đau?

Cô có chẳng còn nhớ đêm ấy...

Cái đêm mưa rả rích xối xả, cái đêm cả thành phố tắc nghẽn vì ngập lụt, có thằng ngốc nào đó điên cuồng tìm cô. Để rồi sao? Cô ngồi đó, một bàn rượu thịnh soạn với năm vị “thiếu gia” khác, cô lả lướt, cô cợt nhả.

-“Sara bé bỏng, người yêu đến tìm kìa?”

-“Người yêu gì chứ, lái xe của em mà. Ôi trời ôi, cưng quá cơ, thế nào mà giỏi, tìm được đến đây cơ à? Thường, thưởng cho nè...”

-“Đừng có chối đi, tin em yêu nó ai mà không biết?”

-“Nực cười, mấy anh nhìn lại xem, nghèo kiết xác, cả ngày chỉ biết chạy ra chạy vào như chó goe nguẩy bên chủ. Chơi bởi chút thôi, điên đầu mà yêu, vớ va vớ vẩn...”

Đến tận bây giờ, Trương Quốc Lập vẫn không thể nào quên được nụ cười mỉa mai của bọn họ. Bao năm qua đi, đã chẳng còn là tên nghèo hèn bị xã hội khinh bỉ, đã chẳng còn phải ngửa tay nhận lương của người đó hàng tháng, mà cơ sao, vết thương trong lòng, mãi không nguôi ngoai?

Có những người, yêu không nổi mà ghét cũng chẳng xong. Giá như thế gian này, có một liều thuốc, gọi là quên lãng!

-“Đừng bám theo tôi nữa, anh không thấy nhục hả? Loại người như anh, có cái gì để xứng với tôi?”

-“Chia tay đi, chán rồi.”

-“Sao anh dai dẳng vậy? Cần tiền ư? Được, anh muốn bao nhiêu, nói rõ ràng ra tôi sẽ bố thí cho.”

...

Giá như thế gian này, cũng có một loại thần được giúp quay trở về quá khứ. Sa siết chặt hai bàn tay đang run rẩy của mình, day nghiêng của cô khi ấy, không biết đã khiến anh đau tới mức nào?

Đó hẳn là một đêm dài với tất cả, đặc biệt là với cô ca sĩ nhỏ, sự nghiệp bao nhiêu năm xây dựng, bỗng chốc tan thành mây khói.

-“Oanh, dậy ăn cháo đi con.”

-“Cứ kệ con, đã tới mức này con chẳng thiết sống nữa, mất rồi, mất tất cả rồi...”

-“Thôi con ạ, dù sao cũng còn tiền cho con ăn chơi cả đời mà.”

-“Tiền đó có đáng gì đâu, nhất định là chị ta làm, con thề sẽ liều sống chết với mẹ.”

-“Mẹ không hiểu giới nghệ sĩ các con, nhưng con thử nhìn lại mình xem, nếu như con không làm sai thì ai mà bắt thóp được? Các cụ đã dạy rồi, cây ngay đâu sợ chết đứng. Giờ con làm lại vẫn chưa muộn đâu!”

-“Mẹ là mẹ con hay mẹ chị ta vậy? Mẹ đi chỗ khác đi, con muốn ở một mình!”

Có bà mẹ thở dài đầy bất lực, lặng lẽ ra khỏi phòng.

...

Nắng sớm rực rỡ chiếu qua khung cửa sổ, tiếng Mận réo rất khiến Linh chẳng thể ngủ tiếp.

-“Chị, hôm qua chị về muộn quá nên em không nở hỏi luôn, con Hạ Oanh bị tung clip trên mạng ấy, là chị làm à? Chị của em giỏi quá.”

Linh giật mình kéo cô bé lại, khê ra dấu suyt.

-“Chị yên tâm, ông bà chủ đi tập thể dục rồi.”

Ai đó thở phào. Ông anh trai quý hoá của cô, cứ trung bình mỗi tháng lại có một cô diễn viên người mẫu tổ phụ tình, thỉnh thoảng vinh hạnh hơn, các em ấy còn mò tới tận nhà đòi chịu trách nhiệm. Chính vì thế mà ba Linh cực ngứa mắt với cái giới showbiz.

Thực ra ngành nghề nào thì cũng có mặt tốt mặt xấu, nhưng mà lá gan trình bày với ba rằng, đang làm quản lý ở J.S thì chắc Sa không có, tốt nhất là giấu. May mắn thay mối quan tâm lớn nhất của ba già là mẹ ngọc nên từ ngày bọn cô trưởng thành cũng mặc kệ không quản nhiều lắm.

-“Không phải chị!”

-“Vậy ai nhỉ? Em tò mò quá.”

Linh cóc đầu mắng yêu Mận, cái bà cụ non này, bé loắt choắt mà ghê gớm ra phết đấy, chuyện gì cũng tọc mạch, Hoàng Thế Anh mất bao nhiêu tiền đút lót cho nó ngậm miệng rồi không biết.

-“À, cái thằng cha trước lái xe nhà mình đó, vừa bị lộ ảnh nóng sáng nay chị ạ, với cái chị Trà My ý, trên mạng giờ hỗn loạn ghê lắm, bọn fan cãi là người ta yêu nhau người ta có quyền, antifan thì chửi đòi truy, làm ảnh hưởng thuần phong mỹ tục...”

-“Nè nè, chị xem nè, nóng bỏng hết chỗ nói luôn, em là em ghét thằng đó, em tạo hẳn mấy nick clone ném đá giấu tay nhá, chị thấy em hay không?”

Có lẽ Mận còn trẻ con vô tư quá, cứ hồn nhiên kể lể, chẳng phát hiện được chị mình khoé mắt đã căng mọng.

-“Mận xuống dưới nhà bảo bác Táo nấu chị bát súp.”

-“Chị, chị ốm à, sao giọng chị khác thế?”

-“Ừ, chị hơi nhọc.”

Cô bé sốt sắng, ngoan ngoãn vâng lời. Tiếc là tới lúc mang thức ăn lên chị đã đi mất rồi.

...

Sa ban nãy trên đường nóng giận lắm, vậy mà giờ đứng trước mặt ai đó, lại không biết phải nói gì, bắt đầu từ đâu?

Phải, người ta trai đơn gái chiếc, chuyện đó có gì sai trái?

Còn cô, cô lấy tư cách gì để quản đây?

Trương Quốc Lập định xem qua kế hoạch phát triển của công ty trong thời gian tới, mà xem không nổi. Ngẩng mặt lên, người ấy, đầu tóc rối rắm, mí mắt sưng húp, thậm chí vẫn còn diện nguyên chiếc váy ngủ rộng thùng thình.

Ai đó thở dài, chuyển qua lấy báo cáo tài chính, khổ nổi số má đánh nhau loạn xạ.

-“Tôi, tuy hơi mất mặt nhưng thực sự tôi phải thừa nhận rằng, tiểu thư đứng đó làm tôi rất mất tập trung, nếu không có việc gì...”

Cứ ngỡ Sa sẽ quát tháo, hoặc chí ít cũng ném đồ về phía anh rồi hung dữ bỏ đi, đâu ngờ cô lại ấp úng nghẹn ngào.

-“Jun...và My....đêm qua...”

-“Sao?”

-“Hai người...ngủ với nhau...rồi à?”

-“Phải.”

-“Cảm giác...thế nào?”

-“Sướng.”

Câu trả lời của Jun, ngắn gọn vô cùng, nhưng lại như mũi tên xuyên thẳng tim Sa. Cô như người mất hồn, thất thần khụy xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, như một đứa trẻ rấm rứt nước nỡ.

Sa hiếm khi như vậy, Jun lặng lẽ rời ghế, nhẹ nhàng đến bên cô vỗ về nơi bờ vai. Anh cũng không hiểu sao mình lại làm thế, chỉ là, thấy người ta như vậy, ruột gan nhộn nhạo rồi bời.

-“Ăn sáng chưa?”

-“Ăn cái gì mà ăn? Còn ăn nổi sao? Vừa nhìn thấy hai người tình tứ em đã tức phát no rồi. Muốn chơi bời thì sao không tắt cái điện đi rồi tìm chỗ nào kín kín vào, để cả thiên hạ họ bàn tán, biết em đau thế nào không?”

Anh chỉ hỏi một câu đơn giản mà bị cô tổng tấn công tới tấp. Đúng rồi, thế này mới đúng là Hoàng Ái Linh. Jun cười mỉm, Sa tức tưởi thổn thức.

-“Hứa với em, lần sau đừng như vậy nữa, được không?”

Có người còn chưa kịp trả lời, có người đã lao tới, hai tay siết chặt thắt lưng, nụ hôn của cô vụng về từ mí mắt tới gò má, môi cô ép lên môi anh, mơn trớn dịu dàng.

Có những loại cảm xúc người ta cố quên đi, mà bất chợt một giây nào đó, lại đột ngột nhận ra, nó vẫn vẹn nguyên như ngày nào.

Khí chất của cô, giọng nói nỉ non của cô, Jun thừa nhận, anh suýt chút nữa đã không kiềm chế nổi. Suýt chút nữa lại rơi vào cái bẫy cay nghiệt ấy.

-“Cô muốn về nhà hay tôi gọi người đem áo quần tới đây?”

-“Không thể sao? Không thể quay lại được sao? Làm ơn đi mà, em sẽ ngoan, anh muốn gì cũng được. Làm ơn đi mà, em sai rồi, sai lầm lớn lắm, nhưng cả phần đời còn lại của em sẽ dùng để bù đắp...tin em thêm lần nữa thôi, được không...”

Sa gạt nước mắt, cố năn nỉ. Cô nhớ, xưa kia chỉ cần năn nỉ nhiều thật nhiều là người ấy sẽ mềm lòng.

Nhưng xưa kia là xưa kia, bây giờ là bây giờ.

Bây giờ, dù cô có van nài đến khản cổ, giọng anh vẫn lãnh đạm đều đều.

-“Hoàng Ái Linh, tỉnh táo lại đi, chúng ta đã chia tay từ hơn ba năm trước rồi. Có những thứ như bát nước vậy, đổ đi thì chẳng thể lấy lại được.”

-“Thật sao?”

-“Thật.”

-“Có cần suy nghĩ lại không? Hay suy nghĩ lại đi, em đợi nhé, em sẽ đợi...”

-“Đừng phí thời gian nữa.”

-“Ghét em lắm à?”

-“Ghét.”

Tim Sa, chưa bao giờ nhức nhối đến thế, giọng cô đầy run rẩy, cô hỏi, ghét em như vậy, em xuất hiện nhiều thế này, chắc Jun mệt mỏi lắm?

Anh không đáp, nhưng lại vô tình gật đầu.

-“Được, từ giờ em sẽ không làm phiền Jun nữa, em chính thức thôi việc từ hôm nay.”

Jun biết, nếu Sa hứa thì nhất định cô sẽ làm. Anh nên vui mới đúng, cuộc sống không có cô, yên bình đến nhường nào. Biết là vậy, có sao vẫn không cười nổi?

...

Đường dài xa thăm thẳm, có người con gái thần thờ từng bước. Lại có người phía sau điên cuồng tăng tốc. Hoàng Ái Linh, quản lý yêu quý của em, có biết em chờ giây phút này bao lâu rồi không?

Nhất định hôm nay chị ta phải chết. Phải, chết rồi, làm ma rồi thì cũng chẳng báo thù được cô nữa.

Cô mất tất cả, chẳng nhẽ người hại cô, lại cứ yên bình mà sống được hay sao?

Ngày hôm ấy, tiếng đụng xe vang vọng thảm khóc.

Ngày hôm ấy, máu nhuộm đỏ một góc phố.

13. Chap 13: Món Trứng Luộc Thần Thánh

Đầu đó ánh đèn đỏ nhấp nháy liên hồi, tiếng còi inh ỏi cả phố, có kẻ hèn nhát bỏ chạy, có người tốt bụng xúm lại giúp đỡ.

Hoàng Ái Linh, giờ phút ấy toàn thân tưởng như mất hết tri giác, đầu óc tê dại lạnh buốt, phải mất vài giây định thần mới hoàn hồn vội vã chạy lên xe cấp cứu. Y tá kiểm tra sơ qua rồi an ủi, sẽ không nguy kịch đến tính mạng đâu.

Linh căn bản không nghe thấy, trước mặt toàn bộ chỉ là một màu đỏ đáng sợ. Cô hoảng loạn quát lái xe tăng tốc, cô run rẩy xin anh cố gắng.

Bàn tay người ấy chậm chậm bọc lấy tay cô, khuôn miệng mấp máy dường như muốn hỏi gì đó, rồi nghe cô khẳng định mình bình an anh mới yên tâm nhắm mắt.

Đường tới bệnh viện, sao mà xa tới vậy?

Năm đó, cũng là cô bị người ta trả thù, nhưng kết quả, vẫn y hệt hôm nay. Khi ấy anh nói, tiểu thư không cần ăn năn, thân là đầy tớ, bảo vệ cô chủ là chuyện đương nhiên.

Vậy còn bây giờ? Jun sẽ biện minh như nào đây? Tại sao người gây tội luôn là cô, người chịu tội, lại luôn là anh?

Chiếc xe đẩy dần tới khu vực cấp cứu, Eddi lái xe phía sau vừa hay đến, vội vàng chạy tới đỡ Linh. Con bé này, cũng chưa từng thấy nó thê thảm như vậy, cả người cứng đờ tái mét.

-“Con lạy mẹ, mẹ khóc thế tổn thọ người ta...”

-“Jun...em...Oanh...con Oanh...”

Cô nức nở, có người xắn ống tay áo, bọc bột trĩu chệch.

-“Ngu thì chết, có phải chị đây chưa khuyên đâu, làm cái gì thì làm, cũng phải chừa đường sống cho mình chứ. Nói đùa làm quản lý của cái thằng này nhiều lúc bực mình ghê gớm, gái thì suốt ngày bu lấy nịnh nọt xin số điện thoại, xin sở thích, fan thì lăm fan cuồng, quanh đi quẩn lại mất bao nhiêu nơ ron chất xám của bà đây...”

Ai đó thao thao bất tuyệt, thấy đứa ngồi cạnh bỗng dưng thở dốc mới giật mình quay sang mở chai nước, vừa đưa cho con bé vừa thở dài vỗ về.

-“Yên tâm đi, cùng lắm là bó bột vài hôm.”

...

Đôi khi chuyện cũng chẳng có gì, chỉ là, người ta yêu quá hoá lo thôi.

Đúng như Eddi dự đoán, có người ba ngày sau đã được xuất viện, ngoài chân cẳng tạm chưa dùng được phải ở nhà một thời gian thì mọi bộ phận khác an toàn tuyệt đối.

Kẻ gây tai nạn phải vào tù, người bị tai nạn cảm giác cũng không khá khẩm hơn là mấy, có chăng chỉ khác ngục là nhà, cai ngục là cô.

-“Tôi có thể tự chăm sóc được mình.”

-“Em đây có ơn không báo cảm thấy áy náy lắm!”

Sa móc mĩa, Jun cũng chả vừa.

-“Chuyện nhỏ Oanh là tôi, tôi chịu trách nhiệm với hành động của mình thôi, không có ơn huệ gì cả...”

-“Trừ khi anh tóm em ném ra khỏi nhà, còn không thì...mơ đi nhé...”

Ai đó thè lưỡi trêu chọc, ai đó bắt lực thả người xuống giường. Có thể làm gì đây? Gọi người ư? Người của anh đông bằng người của cô chắc?

Trương Quốc Lập lướt qua email xem xét mấy hợp đồng vừa nhận được. Một lát, đầu đó vang lên tiếng bầm chập rùng rợn, tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng, chẳng hiểu sao mùi cháy khét lẹt ấy xộc thẳng vào mũi mà lòng lại thấy man mát, bất giác cười tủm tỉm.

Hai tiếng sau, Sa nhìn đông hồ đốn trong bếp mà rối rắm hết cả. Đang định với điện thoại giải nguy thì Jun tay chống nạng, người hơi ghé tai cô, nhẹ nhàng hỏi thăm.

-“Món gì thế?”

-“Trứng luộc...mà hỏng rồi, em xin lỗi...vào nghỉ đi để em gọi đầu bếp...”

Người ấy chẳng hề nghe cô nói, tay đã nhón một quả trứng bình thần bóc vỏ thưởng thức. Sa muốn ngăn cản mà không kịp, đột nhiên khoé mắt rưng rưng.

-“Giờ thì em hiểu vì sao Jun không chịu quay lại với em rồi, do em đoảng quá mà, đàn ông ai chả thích có một người vợ đảm đang chu toàn.”

Cô ưu tư suy đoán, anh sau khi ăn miếng cuối cùng thì thản nhiên nhận xét.

-“Tiểu thư thực ra giỏi đấy chứ, mới lần đầu luộc trứng mà đã thành công như vậy rồi. Xem nhé, lòng trắng ăn vừa dai vừa giòn, lòng đỏ thì cực kì ngọt và xốp, ăn đến đâu tan ra miệng tới đấy. Hơn thế lại có mùi khét thoang thoang tinh tế khiến cho người ta cảm giác như được ăn trứng nướng. Nói chung đạt tới trình độ như này phải là những người có kĩ thuật cực cao kĩ thuật cực hoặc có năng khiếu tiềm ẩn.”

-“Thật à?”

Sa ngây ngô hỏi dò, Jun vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu đầy thẳng thắn. Giây phút ấy, hạnh phúc ngất ngây, có lẽ cô đã quên mất rằng, cái người này, năm ngoái vừa được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

...

Sếp gặp nạn, chẳng phải là cơ hội tốt nhất cho nhân viên thể hiện hay sao? Từng bang từng nhóm, lũ lũ lượt lượt kéo đến nhà. Trương Quốc Lập riêng việc tiếp đón người tới thăm cũng muốn phát hỏa, Eddi bên cạnh luôn miệng an ủi giải khuây, nào là chúng nó cứ xin địa chỉ chị không từ chối được, nào là thôi thì một công đôi việc, bọn mình bàn luận luôn kế hoạch phát triển thời gian tới.

-“Được rồi, vậy mọi người cứ tự nhiên, tôi đi lấy laptop.”

Trà My thấy “người yêu tin đồn” chống nạng khắp khiêng lòng bất an khôn nguôi, lén lén theo anh vào trong, cũng muốn nhân cơ hội nói chuyện riêng với Jun một chút.

Vùng trộm mở hé cánh cửa, My tưởng như chết sững...trên giường của Jun... có đàn bà.

Anh vội lấy đồ nhưng không quên kéo lại chăn cho người ấy, lưng anh lớn quá, cô chẳng thể nhìn rõ là ai, ruột gan bức bối rùng rục. Lầm lét nép mình vào góc nhỏ, My nín thở đợi Jun ra ngoài, đoạn không kiềm được mà xông vào.

Hoàng Ái Linh!

Lại là chị ta, được lắm.

Bốp.

Cô diễn viên tài năng lấy hết sức giáng một phát thật mạnh, tiếc là mụ mở mắt nhưng lại không có phản ứng gì cả, như cái xác chết khô cứ vậy dờ dẩn nhìn cô. My trong phút chốc choáng váng không biết nên làm sao, đành thuận miệng cảnh cáo vài câu rồi ra ngoài với mọi người.

Bên trong, ai đó cảm thấy ran rát ở má, loáng thoáng có bóng người mờ mờ nhưng đầu óc mụ mị không phân biệt nổi. Toàn bộ chân tay tê cứng, xương khớp nhức nhối, một cử động nhỏ cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Hoàng Ái Linh cố gắng hít thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh với chiếc túi xách, từng bước tiến tới nhà tắm khoá trái cửa. Cô vận nước chảy thật to che đi tiếng nôn thốc tháo, bàn tay run rẩy mở nút thắt, nhặt nhanh từng viên thuốc nhỏ vội vã nuốt xuống.

Phải mất rất lâu sau, khi cảm thấy cơ thể ổn định, cô mới từ từ đứng dậy rửa mặt mũi chỉnh tóc tai, đánh phấn má hồng, tô son đỏ rực rỡ. Cũng không ngờ vừa bước ra đã phải đối mặt với người ấy.

-“Anh...sao lại...”

-“Tôi cần đi vệ sinh.”

-“Ngoài kia cũng có mà?”

Trương Quốc Lập chợt phát hiện ra mình hớ, liền e hèm.

-“Làm gì trong đó mấy tiếng đồng hồ?”

-“Em tắm, ngâm nước ấm...”

Anh nhìn qua cô tươi cười rạng rỡ, chẳng hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm.

-“Lo cho em hả?”

Sa tinh nghịch trêu chọc, Jun mặt thoáng đỏ, ngay lập tức đánh trống lảng.

-“Mọi người gọi đồ về ăn liên hoan, cô ra ăn cùng không?”

-“Lúc ngủ dậy em ăn cháo rồi, vẫn còn no, giờ muốn ngủ...anh nhớ em quá thì vào ngủ chung cũng được...”

Có người giả bộ ngáp ngắn ngáp dài, có người bực bực tập tễnh đi ra. Vừa vào tới giường chuông điện thoại liên reo, cô bắt máy, chưa kịp nói câu gì đã bị đối phương dồn tới tấp.

-“Chị à, chị đi đâu mà để em lại cho Eddi, lần này nhất định chị phải về phe em. Em đang tức gần chết rồi đây. Rõ là em được mời làm giám khảo chương trình Chiếc Ghế Thần mà anh Lập nhất quyết phản đối. Em biết em còn trẻ nhưng có sao đâu, em Lâm Hồng em ấy còn trẻ hơn em đó, thậm chí không biết hát, vẫn làm giám khảo được đấy thôi. Càng bị ném đá lại càng nổi tiếng, giá show của em ấy tăng gấp đôi em rồi. Giờ Eddi không dám cãi anh Lập, chị giúp em với, em biết chỉ chị mới có bản lĩnh chống đối anh ấy...”

Hoàng Ái Linh thở dài, không tranh luận gì cả mà đơn giản nói.

-“Có rất nhiều con đường dẫn tới thành công, nếu cậu thích đi đường tắt, cũng không ai cản cả, chỉ là, nó thật sự...không bền...Trừ khi bắt đắc dĩ, còn không thì cứ bình tĩnh mà bước...”

Thằng bé nói nó sẽ suy nghĩ, Linh ngã nhoài mệt lả. Miên man mãi tới khi tỉnh dậy trời đã xế chiều, vừa hé mắt đã bị người ta ném tờ tạp chí vào mặt, giọng điệu tra khảo.

-“Là cô làm?”

Cô nhắc lên xem xét rồi gật đầu thú nhận, đoạn ngậy thơ hỏi.

-“Có gì bất ổn sao?”

-“...”

Ai đó tức không nói nổi, ai đó cười cười, bàn tay mềm mại chủ động đan vào tay người kia làm hoà.

-“Xin lỗi, đừng giận mà, nha, xin đó...”

Jun ghét nhất mỗi lần Sa như này, lạnh lợi kéo tay anh ủ trong lòng cô, mề nheo hờn hờn, mắt to tròn giả làm con mèo nhỏ vô tội đáng thương. Nhiều năm trước cũng thế mà nhiều năm sau cũng vậy, anh hoàn toàn bị cô làm cho u mê, hoàn toàn không có khả năng làm mặt lạnh, chỉ còn cách bực bội bỏ đi thật xa.

Tiếc rằng với một người chân cứng chưa lành lặn, xa nhất chắc là phòng khách mà thôi. Có người tức giận một hồi mới chợt nhận thấy không khí u uất tĩnh lặng lạ thường, trong lòng dâng lên cảm giác bồn chồn khó tả, vội vã lao vào phòng ngủ.

14. Chap 14: Không Thể Buông Bỏ

Phía nhà tắm truyền tới tiếng nước chảy róc rách, Trương Quốc Lập ngồi thần thờ trên giường, tự giễu bản thân hâm nóng.

Người ta là đi tắm thôi, vì đâu lại bất an tới vậy?

-“Hết bực em rồi à?”

Sa tươi cười rạng rỡ, gương mặt trang điểm đậm tới mức có người thấy chói mắt, không tự chủ được liền hỏi.

-“Định đi đâu?”

-“Không ạ.”

-“Vậy...sao...”

-“Sao anh?”

-“Không có gì...”

Tiếng chuông cửa phá vỡ không khí ngưng đọng, là người giúp việc nhà cô mang đồ ăn tối. Jun phụ Sa dọn bàn, cô nhẹ nhàng ngồi xuống, gấp thức ăn cho anh, ngọt ngào nịnh nọt.

-“Toàn món anh thích đó.”

-“Cảm ơn.”

-“Jun này, khi này em hỏi Eddi rồi, em xin lỗi. Không nghĩ anh lại định nhường giải nghệ sĩ nam được yêu thích nhất của năm cho Tiến.”

Đây chính xác là nằm trong kế hoạch phát triển của công ty. Jun không hề kêu gọi bình chọn, ngay cả trên fanpage của mình cũng nhấn fan soạn tin ủng hộ gà mới. Chính vì vậy ít người biết anh cũng ở trong danh sách đề cử.

-“Đừng giận...người ta hâm mộ anh quá mà...”

Nhìn cái mặt phụng phịu của Sa, tự nhiên ai đó phì cười. Giá kể, giá kể thôi, ban tổ chức hạn chế mỗi máy chỉ được nhấn một tin.

Cũng chẳng hiểu cô đầu tư bao nhiêu tiền cho cái giải ấy nữa?

-“Tập trung ăn nhiều rau vào.”

Jun khẽ mắng, Sa cúi gầm, mặc dù không thích nhưng vẫn cố nuốt hết gấp đậu xào của người ta. Cảm giác buồn nôn dâng lên tới cổ, cô cố kìm xuống, khó chịu đến mức suýt nghẹn.

Anh đưa nước, cô tu một hơi rồi tìm cách lảng tránh, nói tới giờ chiếu bộ phim em thích rồi, em đi xem đây.

Jun chẳng lạ tính khí thất thường của cái người này, liền gật đầu nhẹ. Lúc dọn dẹp xong xuôi, ngoảnh ra thấy màn hình sáng sáng, còn cô nằm thu mình một góc sofa, có người thoáng giật mình.

-“Linh!”

-“Không sao, em đau lòng cho nhân vật quá...hehe...”

-“Đau lòng vì...họ...làm tình?”

Hoàng Ái Linh ngẩng lên, ngưng đổ cả mặt mà vẫn phải chống chế.

-“Vâng, em thấy người nam hình như hơi mạnh bạo thì phải, em xót nữ chính.”

Jun không nói gì, chỉ khẽ mím môi nín cười. Hai người họ mỗi người một bên ghế, trầm lặng theo dõi. Bên trái thì rất nghiêm trang, có bên phải thì cứ nhích dần nhích dần, sát sát rồi, thấy đối phương hiền hiền bắt đầu được nước ngả rạp lên đùi người ấy.

-“Mượn chút nha, ngại vào lấy gối.”

Gì vậy? Jun chẳng hề đẩy cô ra?

Sa mừng thầm, khẽ quay người ôm miết, cánh mũi nhỏ nhỏ hít hà đầy sáng khoái.

-“Thơm quá, thơm chết mất, nguyện làm fan của Jun cả đời...”

Có người cứ thế mà ngủ, có người không làm cách nào mà ném cái vật thể trên người xuống được, liền thở dài mơn trớn gò má ấy.

...

Ngày qua ngày, ai đó chân chẳng dần bình phục mà trái tim lại loạn lạc khó tả. Giữa anh và Sa, hiện tại là như nào, chính anh cũng chẳng thấu. Chỉ biết, mỗi khi cô ra ngoài lâu lâu một chút, lòng lại nhen nhóm khó chịu, lại không tự chủ được mà đi tới đi lui mong ngóng.

-“Chị Linh, thuốc đây. Hay cứ khám lại cho chắc, tội chị quá, chẳng khỏi gì cả, nếu được em chỉ ước bớt ít máu của em rồi đổ lên não chị thôi...”

Mặn bực bội cầu nhàu.

-“Đừng lo bệnh thâm niên rồi, không nguy hiểm.”

-“Nhưng chị đau, em biết chị đau mà. Mấy hôm nay chị ở đâu thế? Hay chị xin bác Táo cho em đi với được không, em chăm sóc chị, đi mà, mang em đi với...”

Con bé cứ lèo nhèo liên tục, Linh phải an ủi mãi nó mới chịu về. Cô ngó qua ngó lại xung quanh, không thấy có ai mới an tâm lên nhà.

Mặn đi một lát thì đụng trúng sao chổi. Cái thằng ăn cháo đá bát này, cô là cô không có ưa tí nào cả. Muốn gọi lại chửi nhau một trận mà hấn cũng thất thần chạy theo phía chị. Kì lạ, hấn ở cùng khu với chị yêu nhà cô hả?

Thôi ghét, kệ đi, còn phải về nấu cháo hạt sen cho cô người yêu mới của cậu chủ nữa, không có thời gian quan tâm chuyện vợ vẩn.

...

Phòng tắm lại truyền tới tiếng nước, có người thận trọng cầm chìa khoá, nín thở mở cửa.

Hoàng Ái Linh, cô giỏi thật.

Thì ra là vậy, ngày tắm tới mấy lần.

Thì ra là thế.

Thuốc xanh thuốc trắng rơi lã chã trên sàn, cô ngồi một góc, hai tay ôm đầu, chiếc vòi chảy xối xả lấn át tiếng kêu rên rĩ, khuôn mặt tái nhợt bởi những cơn đau co quắp.

Làm lái xe của cô một thời gian dài, căn bệnh này, anh không phải không biết. Rất ít khi phát tác, nhưng đã kéo tới, hại người ta sống dở chết dở. Quần gia năm ấy không nói rõ nguyên căn, nhưng lúc nào cũng dằn dò, lời tiểu thư nói, nhất định phải nghe theo, nhất định không bao giờ để cô tức giận.

Linh vẫn vậy, có thể nhùng nhịu, có thể giả đò yếu ớt để đạt mục đích, nhưng kiêu ngạo tới mức một mực muốn che giấu khuyết điểm bản thân.

Jun nghe tiếng Sa thở dốc, lại thấy cô run rẩy thoa phấn lên gương mặt nhợt nhạt, thỏi son đỏ rực che đi cánh môi thâm tím. Tim anh, nơi ấy quặn thắt.

Tầm một tiếng sau, vẫn như mọi ngày, có người nhìn anh mỉm cười tươi tắn, còn không quên hôn hờ vui vẻ.

-“Bồn tắm nhà Jun thiết kế hay thật đó, rất thoải mái nhé.”

Cô kiên cường bao nhiêu, lòng anh chua xót bấy nhiêu. Bàn chân này, ngỡ khỏi rồi, cố sao hôm nay lại như không đứng vững?

Trương Quốc Lập nhớ về ngày ấy, cái ngày chợt nhận ra cô trong hàng vạn khán giả, anh đã phải tự đánh mình vài phát, chỉ sợ rằng biểu diễn hăng quá nên mất sức hoa mắt?

Ba năm trước, ai đó rời đi không lý do.

Ba năm sau, tưởng như sắp quên rồi, cô một lần nữa lại xuất hiện, khuấy đảo thế giới của anh.

Nói chuyện với cô, lòng không tự chủ được mà rộn ràng.

Chạm vào cô, cảm giác mãnh liệt, run rẩy thấu tim gan.

Nhìn cô đau, xương cốt trong người thấy sao nhức nhối?

...

Hôm đó, Trương Quốc Lập điên cuồng lái xe về ngoại ô, rẽ qua vườn hoa nhỏ ngắt lấy một đoá hồng trắng rồi chậm chậm bước tới nắm mộ phủ cỏ xanh rì. Gió thổi nhẹ nhàng vi vu, tiếng người đàn ông trầm trầm hoà tiếng gió.

-“Hạnh, anh biết em là thiên thần...anh biết...em oan ức...Nhưng cô ấy, dù cô ấy là ác quỷ, anh vẫn không thể nào buông bỏ...tha thứ cho anh...”

Đoạn, anh làm nghi lễ tạm biệt người đã khuất rồi rời khỏi. Hoàng Ái Linh ở nhà lo lắng khôn nguôi, rõ ràng người ấy dặn cô đợi, dặn là sẽ quay lại sớm thôi, vậy mà bốn tiếng hai mươi chín phút rồi, vẫn chưa thấy tăm hơi.

Ba mươi phút trôi qua, điện thoại tắt máy.

Rồi lại thêm một tiếng nữa, ai đó bức bối muốn nổ tung, rốt cuộc không nhịn được, với chìa khoá vội vã xuống hầm lấy xe.

Là tình cờ hay là duyên phận đây?

Cô vừa định nhấn nút thì chiếc Lykan của anh cũng lao xuống dưới hầm. Sa mừng rỡ chạy qua, gõ gõ nơi cửa kính. Jun mở cửa xe, cánh tay rộng lớn bất chợt kéo cô vào trong, siết chặt không buông.

-“Sao vậy? Đợi mãi không thấy, em đang định đi tìm đây...”

Anh không trả lời, bàn tay nhẹ nhàng luồn qua gáy cô, vuốt ve trêu chọc. Cô ngây ngốc như một đứa nhỏ không hiểu chuyện gì xảy ra, anh hơi rướn người về phía trước, mỉm cười ngậm lấy cánh môi đỏ mọng, dịu dàng xâm nhập cướp đoạt.

Trái tim cô run rẩy theo tiếng Sa nỉ non ấy, hơi thở của anh mỗi lúc một dồn dập, mạnh mẽ kịch liệt hại cô như người mất lí trí, vụng về đáp lại. Nụ hôn của anh cuồng nhiệt nồng nàn, giọng nói trầm ấm du dương mà ngọt ngào khôn xiết.

-“Sa à, mình quay lại, được không em?”

15. Chap 15: Hạnh Phúc Mong Manh

Ngày hôm ấy, Sa khóc hoài khóc mãi.

Đôi lúc có những sự việc người ta ngày đêm mong ngóng, nhưng tới lúc nó xảy ra rồi, lại không sao mà tin nổi.

Chỉ sợ là mơ.

Đúng vậy, khát vọng bao nhiêu, khi đạt được rồi, lại có cảm giác sợ hãi như đang chìm trong giấc mộng đẹp để rồi sớm mai thức giấc, tất cả chỉ là bong bóng xà phòng phút chốc đều vỡ tan.

-“Đánh em đi mà, hay cầu em mạnh vào.”

Jun cười khỏ, từ nãy đã néo cô bao nhiêu phát rồi chứ?

Anh cúi người nhá nhẹ má hồng, giọng điệu đùa cợt.

-“Em vẫn chưa trả lời tôi mà?”

Sa chợt nhớ ra, mỉm cười ngọt ngào.

-“Em đồng ý, một ngàn một tỷ lần đồng ý.”

-“Được rồi, cảm ơn em.”

Có người mở cửa xe, giả bộ lãnh đạm đi ra. Có người ngây ngốc lo lắng.

-“Gì vậy? Đừng có nói là đùa em nha, em giết đó.”

-“...”

-“Anh đi đâu vậy?”

-“...”

-“Trương Quốc Lập!”

Anh quay lại, băng quơ đáp.

-“Tôi lên siêu thị mua đồ về nấu cơm cho em.”

Hoàng Ái Linh trong phút chốc cả người cứng đờ, trái tim như có dòng nước mát chảy qua, xao xuyến thốn thức. Cô đuổi theo người ta, khẽ nhảy lên vòng tay qua cổ anh, lèo nhèo đòi công.

-“Không ngại à?”

-“Không, da mặt em rất dày.”

Ai đó cười, đưa tay ra đằng sau đỡ lấy người yêu.

Bữa cơm chiều muộn, thực sự là rất ngon. Tài nấu ăn của Jun so với đầu bếp có khi cũng chẳng thua kém đâu.

Đêm đó, phải lâu lâu lắm rồi, cô mới thấy ngọt ngào đến vậy. Lâu lắm rồi mới được ôm người ta thoải thích đến thế, gác chân, siết eo, nhá cổ, tha hồ đùa nghịch mà anh vẫn không mắng gì cả.

-“Jun nè, em biết rồi nha, cái hôm anh bị tai nạn thấy Eddi nói, vụ ảnh nóng thực ra là chụp cho tạp chí nhưng rốt cuộc chưa kịp đăng đã bị rò rỉ trên mạng, lại còn làm màu sượng với cả không sượng.”

Anh bật cười, ánh mắt đầy trêu mếu nhìn cô.

-“Ghét ghê, cổ tình không giải thích, cổ tình làm em đau lòng. Phạt nha!”

Sa cù yêu Jun rồi khẽ rướn người, môi chạm môi, hung hăng cắn cắn, lưỡi nhỏ nhanh nhẹn đi vào cuốn lấy đầu lưỡi anh, dây dưa triền miên say đắm. Tay người ấy chạm má cô, gạt lọn tóc xoăn ra sau gáy rồi dịu dàng mơn trớn thân mật.

-“Thực sự...đã rất...nhớ em...”

Tim cô thổn thức rộn ràng, khoe mắt rưng rưng bọt nước. Anh yêu cô thật nhiều, nụ hôn ngọt ngào đặt trên trán, trượt qua chóp mũi rồi khẽ khàng rơi trên xương quai xanh. Sự đụng chạm quyến luyến bịn rịn trên từng tấc da thịt khiến cô ngây dại run rẩy, toàn thân nhẹ bẫng nóng bừng.

Đôi lúc cô tự hỏi, vì đâu phải theo anh?

Đôi lúc anh băn khoăn, có sao nhất định là cô?

Trong căn phòng thoang thoảng mùi oải hương, có hai người nhìn nhau đầy âu yếm. Phải chăng đơn giản chỉ là, xúc cảm mạnh mẽ kịch liệt, cồn cào cháy bỏng ấy, họ chẳng thể tìm thấy ở một ai khác.

Anh kéo cô vào lòng, ngón trỏ si mê chạm tới cánh môi đỏ mọng. Bao nhiêu năm trôi qua, mọi thứ vẫn đẹp đẽ thuần khiết như cái đêm cô mười chín tuổi. Mùi thơm của cô, vẫn dịu nhẹ như thế, cơ thể cô, vẫn khiến người ta lưu luyến mê muội.

-“Jun sẽ không giận em nữa chứ?”

-“Không đâu.”

-“Mình sẽ bên nhau mãi nhỉ?”

Cô hỏi, anh trầm ngâm đáp lại.

-“Em sẽ không bỏ tôi như lần trước, phải không?”

-“Không đâu, chắc chắn đó.”

Jun nghịch tặc cô, môi chạm khe vành tai xinh, thì thầm hỏi han, rằng là tiểu thư chắc bao nhiêu phần trăm?

-“Chẳng biết nữa, thế này đi, dùng tính mạng em đảm bảo, được chưa?”

-“Nhớ giữ lời.”

Sa cười, nụ cười rực rỡ như nắng ban mai.

...

Tình yêu của họ, thứ tình yêu khát vọng của tuổi trẻ, mãnh liệt cuồng dại. Jun và Sa, dính lấy nhau mọi lúc mọi nơi, là đề tài bàn tán của hàng loạt các forum lớn nhỏ.

Tiến nhất thời hoảng loạn, chị Linh les, anh Lập yêu les, vậy anh Lập là gì? Nhưng vì mối thâm tình giữa bọn họ, cậu quyết định coi như không biết, giữ kín bí mật khủng khiếp này.

My khóc lóc lên xuống, mỗi ngày tra tấn fan bằng hàng chục status thất tình trên page.

Báo chí cũng tốn chẳng ít giấy mực, giật tít không chút nề tình, nào là nam ca sĩ hàng đầu không chung tình, thất vọng hình ảnh người của công chúng, có nơi phân tích mối tình lợ lem hoàng tử, có nơi lại chắc chắn người Jun cặp hiện tại là con nhà giàu...

-“Có cần dập tin?”

Linh cầm hộp cơm, chu choa đồng đánh xin chỉ thị của sếp.

-“Tiểu thư biết tôn trọng ý kiến của tôi từ bao giờ thế?”

Jun trêu, có người má đỏ bừng, chưa gì đã bị bắt bài rồi. Sa ngược ngội thừa nhận.

-“Kệ đó, em thích cả thế giới biết Jun là của em nhé, phần đời còn lại của Jun cũng là của em.”

Anh chống cằm âu yếm nhìn cô, giọng điệu ấm áp.

-“Vậy tiểu thư sẽ chịu trách nhiệm đem lại hạnh phúc cho phần đời đó chứ?”

-“Tất nhiên rồi.”

-“Như nào đây?”

Sa mở hộp, xúc thìa cơm đưa trước mặt Jun, nũng nịu cưng chiều.

-“Cơm đút ba bữa, quần áo giặt hàng ngày, giường ủ ấm mỗi tối, hôn anh khi bình minh tới. Đủ chưa?”

Có người gật đầu đầy thoả mãn, có người suy tư đắn đo.

-“Chiều nay không muốn xa Jun đâu, nhưng em quyết tâm rồi, em phải đi học nấu ăn nha.”

-“Thôi đừng mất công, nhà mình cứ để tôi làm đầu bếp đi.”

Nhà mình?

Ai đó nhỡ lời thôi mà cũng khiến ai đó xao xuyến, càng vậy, quyết tâm càng cao, nhất định mai sau phải thành người vợ đảm đang, để Jun nở mày nở mặt.

Hoàng Ái Linh ban đầu còn rất tự tin.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, hai bàn tay dán băng chi chít mới thở dài ngán ngẩm chính mình.

Chỗ cắt này là do học tĩa hoa hồng từ cà rốt nè.

Chỗ bồng này là do lấy đồ ra khỏi lò nướng nhưng lại quên không mang găng tay.

Bà nội cô bảo, ai cũng có yếu điểm.

Cô tuổi trẻ đã từng không tin, giờ mới thấy thấm. Jun ngồi cạnh, lắc đầu thở dài. Nếu là người khác, thực sự muốn cấm rồi đem nhốt ở nhà. Nhưng lại là Sa, đầu cứng hơi đá. Có người bôi thuốc xong, chậm rãi kéo người yêu vào lòng, tay đều đều matxa hai bên thái dương.

-“Đạo này còn đau không?”

-“Không, mẹ em cũng bị đau đầu, còn có u xong phải phẫu thuật cơ mà, nhưng giờ vẫn khoẻ mạnh đó thôi. Em bị nhẹ hơn nhiều, chỉ là thỉnh thoảng máu nó không lên não kịp thôi, đằng ấy đừng lo lắng.”

Jun phì cười, hiếm khi Sa cao ngạo tự hạ thấp bản thân như vậy. Anh nhấn cẩn thận hơn ở những huyết xung quanh, cô thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Mỗi ngày trôi qua, bình yên giản dị vô cùng. Mà hai con người ấy, vui vẻ thoải mái đến lạ kỳ.

Chỉ cần thấy Jun, Sa rộn ràng lao tới.

Chỉ cần thấy Sa, Jun vô thức đều cười mỉm.

Chiều chiều, Sa học xong sẽ về qua, dành trọn thời gian bên Jun. Chiều nay Sa được cô giáo khen có tiến bộ, sắp lấy chồng được rồi. Ai đó thực sự vui không tả xiết, khoe khoang ríu rít.

Jun nghe điện thoại mà tưởng loa sắp vỡ, vốn định qua đón Sa lại nghe giọng cô nỉ non.

-“Làm một vòng không?”

Ngó qua bên kia đường, cánh tay nhỏ bé đang vẫy vẫy. Cô cười rạng rỡ, chiếc xe thể thao vàng rực lao vút đi trong gió. Anh nói cô đợi đấy, rồi cũng ngay lập tức quay đầu, tăng tốc bám theo.

Hoàng Ái Linh thực ra về khoản đua xe rất khá. Không những nhanh mà còn cực kì nghệ thuật, chỉ của thôi cũng khiến người phía sau si mê say đắm. Chiếc Lykan sau khi đuổi kịp Aston Martin thì giảm tốc độ ở mức vừa phải.

Nếu như ở các giải đua bình thường, chiến thắng là yếu tố tiên quyết thì ở “giải” này, nhìn Sa quay sang cười đắc thắng mới là khoảnh khắc ngọt ngào nhất.

-“Á, Jun kém vậy ư? Bao nhiêu năm tài năng mai một rồi ư?”

-“Không phải, là em giỏi.”

Họ rượt đuổi nhau vài vòng rồi quay trở về nhà hát phía Nam, hôm nay Jun có hai tiết mục ở đây. Sa lần này không còn e dè như trước nữa, váy áo lộng lẫy kiêu sa, băng rôn dán quanh trán, cùng fan hò hét đến khản cổ.

-“Jun, FC yêu anh, chúng em mãi yêu anh...”

-“Em cũng yêu anh...yêu nhiều hơn toàn FC của anh gộp lại ý...I LOVE YOU...”

-“Giun đất thôi tha, sán thương anh nhiều nhiều lắm...”

-“Giun chỉ là của một mình sán thôi giun nhé!”

Fan cuồng, Sa cũng điên theo luôn rồi. Sôi sục theo từng bước nhảy của anh, người ta hét tên anh to một, cô gào to gấp mười, rộn ràng nhộn nhịp.

-“Giun ơi, sang năm lấy sán đi.”

-“I LOVE YOU...SARANG HEYO...TE AMO...WO AI NI...JAG ALSKAR DIG...JE T’AIME...”

Phía dưới có người làm loạn, phía trên có người kết thúc động tác cuối cùng, sau khi cúi chào khán giả liền trầm âm cất lời.

-“Sa à....Tôi. Yêu. Em.”

Thần tượng nháy mắt, fan gào rú tưởng sập khán đài, có người sững sờ mất mấy giây đột nhiên oà khóc. Jun đã làm thế, thực sự anh đã làm thế.

Anh rút cuộc cũng giữ lời hứa năm đó.

Tuyên bố với cả thế giới, rằng anh thương cô.

...

Những tưởng sẽ gắn bó trọn đời, bên nhau dài lâu. Những tưởng tháng năm còn dài, hạnh phúc là mãi mãi. Nào đâu ngờ, một ngày nọ, có người say khướt, trong lúc ôm người yêu, cái tên Hạnh hơn một lần được nhắc tới.

-“Em là Sa, Linh, Hoàng Ái Linh!”

-“Hạnh...không, em đừng chối, em là Hạnh...anh nhớ em...người anh yêu chỉ có em thôi...”

Cô năn nỉ, cô van xin anh tỉnh táo, vậy mà anh lại tàn nhẫn đến cay đắng.

-“Em biết không, từ ngày ba dẫn em về nhà, anh đã yêu thầm em rồi, mọi người cứ nói chúng ta là anh trai em gái, anh khó chịu, anh không thích vậy chút nào...anh yêu em...yêu hơn cả mạng sống của anh...từ ngày em ra đi...thế giới của anh trống rỗng...”

Có người như hoá đá, run rẩy đáp ứng.

-“Đây là...thật lòng ư...người đã chết rồi...anh còn mãi lưu luyến?”

-“Hạnh à, với anh thì em chưa từng rời khỏi...em luôn ở trong tim anh.”

Mắt Jun đỏ hoe, hình như anh rất nhớ cô ấy!

Phải, không nhớ sao được, yêu nhiều như vậy, sâu đậm đến thế?

Cô mãi miết chạy theo anh, tự tin cho rằng anh còn thương cô lắm, có sao sự thật đau đớn phũ phàng?

-“Vậy...còn...Linh?”

-“Cô ta hả? Anh chỉ lợi dụng để được làm lái xe của cô ta thôi. Em biết đó, em muốn học trường quốc tế, cần rất nhiều tiền, ba mẹ thì mất rồi, anh không còn cách nào khác, xin em đừng trách anh...”

-“...”

-“Bây giờ ở cạnh cô ta, cũng chỉ vì muốn trả thù cho em...muốn giày vò cô ta...đưa cô ta lên cao rồi dìm xuống biển lửa...cho cô ta hiểu cảm giác của em...”

-“Hạnh, lại đây với anh...thương nhớ em nhiều...”

Cảm giác chua xót nhất không phải xuống địa ngục, cũng chẳng phải bị quỷ sứ tra tấn.

Cảm giác chua xót nhất, chính là khi người mình yêu thương da diết, người mình tưởng cũng yêu mình, trái tim, lại mong nhớ bóng hình một cô gái khác.

Đêm ấy, có người mạnh mẽ dọn đồ rời khỏi.

Đêm ấy, có người nằm đếm từng tiếng bước chân, nhắm mắt đầy bất lực.

16. Chap 16: Lời Kể Lại Của Eddi

Chuyện của Linh và Lập, tôi biết. Chỉ là thân làm quản lý, cái gì nên nói thì nói, cái gì nên làm nỡ thì làm nỡ. Tôi vẫn nhớ như in quãng thời gian đó, Lập thực sự rất vui vẻ.

Lập bảo rằng, cậu ấy không bùng nổ, không muốn tiếp tục dằn vặt cả Linh lẫn chính bản thân mình nữa. Khó khăn lắm mới quyết định rũ bỏ quá khứ làm lại từ đầu.

Lập là người tin vào nhân quả, cậu ấy thậm chí yêu Linh nhiều tới mức đã từng cầu nguyện rằng, kiếp này hay kiếp sau, nếu có báo ứng, sẽ thay cô gánh chịu toàn bộ nghiệp chướng.

Vâng, khó khăn lắm tôi mới thấy cậu ấy cười tươi như vậy. Mà lòng tôi, lại không mừng nổi. Cái đợt sắp lớn nhập viện, chính tôi là đại diện người nhà làm giấy tờ thủ tục. Hôm đó bác sĩ gọi, tôi còn tưởng nghe nhầm.

Ông ấy nói, có khả năng bệnh nhân Trương Quốc Lập bị ung thư máu.

Gì chứ?

Đùa hả?

Tôi lập tức phóng xe tới bệnh viện, nài nỉ ông ta tạm thời giữ kín thông tin. Mặt khác tôi kiểm soát lại cậu ấy đi kiểm tra sức khỏe toàn diện, xạo rằng đây là hoạt động chung của công ty, ai cũng nên làm. Vì tin tưởng tôi nên cậu ấy cũng chẳng nghi ngờ.

Giây phút đợi kết quả, tôi run cầm cập vì lo sợ. Tôi vẫn nhớ cái khoảnh khắc từng con chữ đập vào mắt, vò đi vò lại đến trăm lần, vẫn là như thế. Tôi chẳng dám tin, cũng chẳng muốn tin.

Tôi tự hỏi phải làm sao đây?

Phải thông báo cho người em tôi yêu quý nhất, bằng cách nào đây?

Tôi cứ như thế, thần thờ cả ngày hôm đó cho tới lúc về văn phòng, bắt gặp Lập đang nói chuyện với một người lạ, chạc năm mươi tuổi. Cánh cửa hơi hé, tôi nghe giọng ông ấy trầm trầm.

–“Nghe nói cậu và tiểu thư đang sống chung?”

À, thì ra là quản gia nhà Linh.

Họ nói vài chuyện linh tinh khách sáo, ông đó chần chờ, mãi sau mới hỏi Lập, có muốn biết lý do vì sao năm xưa Linh rời khỏi không?

Nếu tôi là Lập, tôi cũng sẽ chọn như cậu ấy, có một số chuyện cho qua vãn hơn. Nhưng người kia lại rất cố chấp, ông ấy nói một hồi.

–“Năm đó tiểu thư biết cậu và cô Hạnh ăn nằm với nhau, cô ấy đã khóc rất nhiều. Chuyện đó gây tổn thương rất lớn, phải nói tiểu thư nhà chúng tôi từ nhỏ đã được bao bọc cẩn thận, chưa từng gặp qua cú sốc như thế. Nhưng cậu biết tính cô Linh rồi đó, cô ấy rất kiêu ngạo, thà rằng đá người ta chứ không để người ta đá mình. Chính vì vậy cô ấy mới giả bộ như không có chuyện gì rồi đề nghị chia tay trước với cậu...”

Hạnh là em gái nuôi của Lập, tôi biết. Đột Hạnh mất, tôi cũng chứng kiến, Lập rất khổ, nhưng tôi tin chắc ánh mắt thương xót đó là của anh trai dành cho em gái, nhất định không phải của hai người yêu nhau.

Làm sao có chuyện họ ăn nằm? Hoang đường hết sức.

–“Tôi biết cậu không tin, may mà tôi còn giữ lại bằng chứng...”

Ông ấy tìm trong túi áo chiếc USB nhỏ, cẩn thận cắm vào máy tính. Khoảng cách khá xa nên tôi không nhìn rõ, nhưng giọng điệu thốn thức rất quen.

–“Linh à, tha thứ cho mình. Linh à, mấy ngày hôm nay mình đều gặp ác mộng. Quỷ dữ nói sau khi mình chết sẽ không tha cho mình, bọn chúng ngày ngày làm phiền mình, mình rất khổ. Bọn chúng nói nếu mình không thú nhận thì sau này sẽ đẩy mình xuống mười chín tầng địa ngục, kiếp sau không được đầu thai...Mình lo lắm...từ ngày cậu chuyển tới, mọi chú ý đều đổ lên người cậu. Các bạn học chuyển từ bàn tán mình sang xuýt xoa siêu xe với đồ hiệu của cậu...mình thực sự rất ghen tỵ...mình tìm cách nói xấu cậu mà bọn nó không tin...một lũ ham tiền a dua...chúng cô lập mình...mấy thằng thích cậu còn đánh mình...anh trai mình hỏi, mình sợ không dám khai thật, chỉ còn cách nói là cậu đánh mình...”

Người đó, là Hạnh sao? Không khí bên trong trầm lặng đáng sợ. Tôi hiểu cái cảm giác bị đánh cắp hào quang, giới nghệ sĩ chuyện đó xảy ra như cơm bữa, dù sao thì Hạnh lúc ấy cũng không kiểm soát được bản thân nữa rồi.

–“Thiệt đó...là anh mình viết cho cậu chứ không phải mình, cả đôi giày tặng trong ngày lễ tình yêu nữa...hồi ấy mình lấy trộm...còn nữa, mình và anh Lập không có gì hết, hôm ấy là em họ nhà anh từ quê ra chơi, hai người tâm tình rồi uống hơi quá chén, là mình lợi dụng chụp vài tấm ảnh...”

–“Mình thèm được dùng túi đẹp, mình ngủ với Minh, nhưng rồi bị hấn bạo dâm...mình rất sợ anh trai...nên mình nói là cậu sai người hại mình...Mình và hấn tranh chấp xảy ra tai nạn, mình lo anh Lập đến gây sự

với hắn rồi bị thương, nên mình cũng đổ cho cậu...cậu biết vì sao không? Vì dù trời có sập, mình tin anh ấy nhất định không thể giết cậu...”

Nghe đến đó thôi mà cả người tôi như hoá đá, mấy câu sau Hạnh dường như ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô ấy nói loạn xạ hết cả. Đại ý chỉ là cô ấy đã biết tội, nhưng cuộc đời này chỉ còn một người thân là Lập nên mong Linh giữ kín mọi chuyện.

-“Cậu Lập, tôi thừa nhận trong chuyện này tiểu thư cũng có lỗi, do tuổi trẻ bồng bột, vì quá cao ngạo, quá nóng nảy nên không tìm hiểu kĩ. Bưu phẩm cô Hạnh gửi qua nhà lẫn trong đồng đồ linh kính của hội thiếu gia hâm mộ cô ấy nên mãi sau tôi mới phát hiện ra. Khi đó tiểu thư ân hận lắm, quyết định về nước tìm cậu...”

-“Cô ấy dặn tôi huỷ đi để giữ lấy chút tôn nghiêm cuối cùng cho em gái nuôi của cậu. Nhưng thứ lỗi cho tôi đã sao chép một bản khác, vì tôi cũng muốn giữ tôn nghiêm cho tiểu thư của chúng tôi.”

...

Không hiểu sao lòng tôi như có tảng đá nặng trĩu đè ngang. Lập ngồi chờ đợi trong văn phòng, tôi biết nhất định cậu ấy tự trách mình nhiều lắm.

Sau này cậu ấy nói với tôi, từng giây từng phút từ ngày Hoàng Ái Linh trở về nước, là từng giây từng phút cậu ấy hối hận. Tôi nghĩ chuyện hoàn toàn cũng không phải lỗi của Lập, tình yêu của họ, cũng chẳng biết ai nhiều hơn ai, chỉ biết hồi mới khởi nghiệp, tôi thấy cậu ấy hay mang ví ra ngắm những lúc mệt mỏi. Tôi đoán chắc có tình cảm với cô gái nào đó, sau này mới rõ.

Nếu có một điều ước, tôi ước mình giữ tờ giấy kết quả ấy chắc chắn hơn.

Tôi ước, giá như mình đừng quá run rẩy mà làm rơi chúng.

Nếu như vậy, phải chăng họ sẽ có thêm một vài ngày hạnh phúc?

Lập gần như phát điên, nhìn cậu ấy bất lực lòng tôi cũng rớm máu. Tại sao lại thế? Tại sao số phận lại bắt công với họ đến vậy?

Tôi nhớ hôm đó, cậu ấy thất thần đến công ty, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt. Cậu ấy nói, Sa đi rồi.

Em còn chưa kịp nói lời xin lỗi.

Em lừa Sa rằng em yêu Hạnh, và cô ấy thực sự đã đi rồi.

Từ phòng ngủ ra phòng khách, cho tới khi cánh cửa lớn khép lại, chính xác năm mươi tám bước.

Mắt tôi đỏ hoe.

Tôi hiểu Hoàng Ái Linh, cô ấy có thể lụy tình, có thể si mê, nhưng nhất định không giữ đàn ông mà khi trái tim anh ta thuộc về người khác. Nếu tôi là Lập, có lẽ tôi cũng làm vậy.

Chuyện cũng xảy ra lâu rồi, mà với tôi cứ như ngày hôm qua vậy. Như thường lệ, hôm nay là chủ nhật, tôi lái xe xuống viện thăm Lập. Đợt này còn thấy cậu ấy lò dò vịn cầu thang ra đón tôi, tự đứng trong lòng thấy chưa xót khó tả.

-“Eddi, có tin mới phải không?”

Cảm giác sống mũi cay cay, tôi bảo cậu ấy vào trong rồi nói. Cũng chẳng biết mở lời từ đâu nữa?

Linh đã lấy chồng, cha cậu ta là đại gia sắt thép có tiếng trong nước. Hơn nữa, cô ấy cũng đang mang thai, sáu tháng.

Tôi truyền đạt gần đúng hết nội dung, chỉ có điều tôi sửa số sáu thành số hai. Thực lòng, tôi không hề muốn người em mình thương yêu phải ăn năn thêm nữa. Nếu biết bản thân sẽ được làm cha, chỉ sợ cậu ấy không thanh thản nổi.

Thái độ của Lập khá tích cực so với những gì tôi tưởng tượng. Cả đời này tôi chắc chẳng bao giờ quên cái dáng cậu ấy gầy gò đến thăm thương khê dựa vào cửa sổ nhìn xa xăm, miệng liên tục lẩm bẩm, tốt rồi, tốt rồi, Sa hạnh phúc là tốt rồi.

Tôi ngồi chơi nói một lúc thì bác sĩ vào khám tổng thể. Ông ấy gọi riêng tôi ra “hàn huyên”, nói rằng Lập đã yếu lắm rồi, chắc được đến tối thôi, bảo tôi có gì ở lại tiễn cậu ấy.

Tôi gạt nước mắt.

Bình thường tôi không phải là người dễ khóc đâu. Nhưng thực sự, tôi nhịn không nổi.

Nói tôi hèn nhát, tôi chịu.

Nói tôi vô tình bạc nghĩa, tôi nhận.

Tôi lắc đầu từ chối rồi dặn bác sĩ, mọi chuyện sáng mai tôi sẽ tới lo liệu rồi phóng xe về công ty. Một phần ba J.S là của Linh, mặc dù cô ấy đóng góp giấu mặt.

Một phần ba của Trương Quốc Lập.

Phần còn lại thuộc về tôi và mấy anh em nghệ sĩ.

Hôm đó, tôi thức thâu đêm làm nốt việc cuối cùng mà sếp lớn nhờ, là lên bản danh sách tổng hợp toàn bộ tài sản của cậu ấy, nhà cửa, xe cộ, đất đai, tất cả sang tên Hoàng Ái Linh.

Lúc hoàn thành thì bình minh cũng dần ló rạng. Nắng ấm nhẹ nhàng chiếu rọi, tiếng chuông báo thức vang lên da diết ngọt ngào.

Em như nắng mai rực rỡ chói chang

Trái tim tôi thổn thức, kể từ khi em bước tới

Thế gian đẹp đẽ, có sao ngăn ngửi

Cuộc đời hạnh phúc, có sao mong manh

....

Đó là sáng tác cuối cùng của Lập, tôi ngẫm thấy lòng nao nao. Kiếp người, đôi lúc thật ngắn ngủi. Ngày hôm nay hờn giận nhau, đâu có biết rằng sớm mai thức giấc, đã chẳng kịp nói lời xin lỗi?

Bởi vậy, những gì bỏ qua được thì bỏ qua, tha thứ được thì tha thứ, xin hãy trân trọng từng khoảnh khắc trong cuộc sống.

Thương nhau thật nhiều, siết tay nhau thật chặt, khi còn có thể bạn nhé.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-nhu-nang-mai-ruc-ro>